

NGUYỄN
QUANG
PHƯƠNG
dịch

TRÁI

TIM

CỦA

BRUTUS

HIGASHINO

KEIGO

SIÊU KHUYẾN
HÀ NỘI

HIGASHINO KEIGO

**TRÁI
TIM
CỦA
BRUTUS**

 GROUPS / E-BOOK WE LOVE

Mục lục

Mục lục

Mở đầu

Chương 1 Gây tiếp sức của kẻ sát nhân

1

2

3

4

5

6

7

Chương 2 Sai lầm của kẻ sát nhân

1

2

3

4

5

6

7

Chương 3 Đối tượng của kẻ sát nhân

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Chương 4 Sự trở lại của kẻ sát nhân

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Chương 5 Cái bẫy của kẻ sát nhân

1

2

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13

Mở đầu

Lúc băng ngang Naomi, không hiểu sao Takashima Yuuji cảm thấy có cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Anh đứng lại, ngược nhìn Naomi. Cô vẫn vô cảm như mọi khi, tiếp tục cử động cánh tay thon dài nhịp nhàng và chính xác đến ngỡ ngàng. Anh không nhận ra chút bất thường nào trong thao tác ấy. Tất cả đều như mọi ngày.

Yuuji đưa mắt nhìn sang Haruko đứng cạnh Naomi. Haruko đảm nhiệm công đoạn trước Naomi, lắp ghép và hàn các chi tiết. Còn Naomi thực hiện lắp ghép hoàn thiện.

Rời khỏi vị trí của Naomi và Haruko, Yuuji trở lại lối đi, bắt đầu tiến trình thường nhật. Bên trong xưởng tối âm u. Nhưng thực ra có tối cũng chẳng sao. Không ảnh hưởng gì đến công việc của các cô gái cả. Như đêm nay, bởi anh ở đây nên mới có chút ánh đèn le lói. Vì Yuuji sẽ chẳng thể đi lại nếu không có đèn.

Anh tiến vài mét rồi dừng bước, kiểm tra công việc của các đồng nghiệp luôn im lặng dọc hai bên lối đi.

Lúc này là 3 giờ sáng. Tại xưởng lắp ráp số 3 này, 30 con rôbốt đang hoạt động. Chúng không cần nghỉ ngơi hay ăn uống gì mà vẫn có thể làm việc suốt 24 giờ.

Tính cả Yuuji thì chỉ có hai con người làm việc ở xưởng này. Thế nhưng anh không hề gặp cộng sự của mình trong giờ làm. Bởi nếu người này làm ca ngày, người còn lại sẽ làm ca đêm. Do vậy, thế chiasm công của cả hai hầu như không có con số nào trùng lặp.

Yuuji phải trải qua đêm dài chỉ có 30 con rôbốt vô cảm bầu bạn. Khi trời sáng, anh sẽ thay ca với cộng sự còn lại. Hai người chỉ gặp nhau tại thời điểm đó. Nhưng thật ra họ cũng không giáp mặt nhau

hiều. Bởi lẽ, khi giao ca cũng chỉ cần nhập liệu vào máy tính là được rồi.

Sau khi kết thúc công việc, Yuuji sẽ thay đồ rồi về ký túc xá dành cho nhân viên độc thân, ăn một suất ăn dở tệ ở căng tin dành cho người làm ca đêm, chui vào bồn tắm, xem cuộn băng đã hẹn giờ ghi hình rồi đi ngủ. Đến khi tỉnh dậy thì trời đã xế chiều. Sau đấy lại là một bữa ăn dở tệ và ca trực khác. Trong xưởng, 30 con rôbốt sẽ vẫn vận hành theo đúng nhịp điệu mọi ngày, thực hiện công việc y hệt đêm trước. Anh sẽ tiếp tục giám sát chúng, sửa chữa hỏng hóc và cung cấp linh kiện.

Điều này sẽ tiếp diễn trong hai tuần. Sau đó, anh sẽ làm ca ngày hai tuần rồi lại phải đổi sang ca đêm. Yuuji đã sống như vậy hơn một năm nay.

Mình chịu hết nổi rồi!

Yuuji ngược nhìn con rôbốt hàn cỡ lớn, thì thầm.

Tính tới đêm nay, anh đã làm ca đêm được mười ngày rồi. Anh muốn nói chuyện với ai đó, muốn được tiếp xúc với con người.

Yuuji lại nhớ tới bạn gái mình. Cô có mái tóc dài, khuôn mặt làm người ta liên tưởng tới mấy con búp bê Nhật. Hầu như Chủ nhật nào hai người cũng hẹn hò. Bản thân anh tương đối ít nói, và bạn gái anh cũng thuộc diện kiệm lời so với những cô gái trẻ khác. Dẫu vậy, những lúc ở cạnh cô, anh thấy tinh thần mình hồi phục. Tình cảm ấy tiếp thêm động lực để anh tiếp tục cố gắng một tuần nữa.

Tuy nhiên, mấy Chủ nhật gần đây hai người không thể gặp nhau. Bạn gái anh luôn có việc bận không tránh được. Chẳng biết làm gì khác, anh dạo phố một mình, mua sắm linh tinh rồi quay về. Điều này cũng làm tâm trí thoải mái hơn đôi chút, nhưng không sánh bằng việc hẹn hò với bạn gái.

Đã hai tuần chưa gặp cô, Yuuji thấy bồn chồn không yên. Anh đang phải làm ca đêm nên cũng không gọi điện được.

Yuuji tự nhủ, sau khi kết hôn sẽ xin chuyển sang bộ phận khác bằng bất cứ giá nào. Anh vẫn chưa giới thiệu bạn gái với cha mẹ, nhưng đã quyết định cưới cô. Như vậy hai người sẽ được bên nhau

hàng ngày. Nhưng nếu cứ làm công việc hiện tại thì mong ước đó khó thành hiện thực. Cả hai đều định đi làm, nếu cứ thế này, mỗi hai tuần sinh hoạt của họ sẽ bị lệch.

Nhưng dù có chuyển sang bộ phận khác đi nữa, công việc của Yuuji thường phải làm theo ca, nên có lẽ sẽ không tránh được những buổi làm đêm. Nhưng vậy cũng tốt hơn hiện giờ. Ít ra anh còn được làm chung với những con người bằng xương bằng thịt. Đối với Yuuji, thế đã đủ hấp dẫn lắm rồi. Thu nhập có giảm một chút cũng được.

“Không rõ nhân tài nào đã bày ra trò này, nhưng cũng phải nghĩ đến hoàn cảnh của tôi chứ!”

Đứng nhìn hàng dài rôbot đang làm việc, Yuuji tặc lưỡi.

Đúng lúc đó, Yuuji nghe thấy tiếng còi báo động vang lên từ hướng anh vừa đi qua. Không cần nhìn đèn nhấp nháy, anh đã cất bước về phía rôbot phát ra tín hiệu. Chỉ cần chút khác biệt trong âm thanh, Yuuji có thể biết ngay là con rôbot nào. Hơn nữa, chỉ có vài đối tượng quen thuộc là hay gặp sự cố như vậy.

“Quả đúng là may à.”

Anh nhìn Haruko, cầu nhàu. Haruko đã dừng hoạt động trong khi rút linh kiện từ thiết bị cung cấp. Tuy nhiên, lỗi không nằm ở rôbot Haruko mà ở thiết bị cung cấp linh kiện. Do phương thức sản xuất đa dạng sản phẩm với số lượng nhỏ¹, thiết bị này nhả ra nhiều linh kiện có kích cỡ khác nhau. Vì vậy máy cũng hay bị nghẹt như thế.

Thiết bị cung cấp linh kiện nằm giữa Haruko và Naomi.

Yuuji nhòm vào kiểm tra, quả nhiên là linh kiện bị lệch làm máy nghẹt. Anh cố gỡ ra, nhưng mãi không được.

“Khỉ thật!” Yuuji ngẩng lên, nhìn sang Haruko và thì thầm.

Đúng lúc đó, Yuuji thấy cái bóng của Naomi đang bắt đầu cử động, hất xuống thân máy của Haruko. Anh không kịp ngoái đầu lại hay hét lên. Khi anh định chạy trốn, cánh tay bằng thép thon dài của Naomi đập mạnh vào đầu anh, vốn chỉ đang đội mũ đồng phục.

Yuuji mất ý thức trong giây lát, gục xuống mặt bàn trước con robot. Naomi đổ sập xuống cơ thể anh. Yuuji rên rỉ yếu ớt, sau đó tiếng rên tắt đi.

Vài giây sau, Naomi bắt đầu phát còi báo động. Tuy nhiên không có ai lao đến.

Sự việc xảy ra vào 3 giờ khuya.

Ngoài Naomi và Haruko, những con rôbot khác vẫn làm việc miệt mài. Phải một lúc sau, những cỗ máy đã mất người quản lý ấy mới báo còi âm ỉ vì đủ loại hỏng hóc.

Chương 1

Gây tiếp sức của kẻ sát nhân

1

Lúc ấy, đồng hồ điện tử trên bảng điều khiển ô tô chuyển từ 23 giờ 29 phút sang 23 giờ 30 phút.

Điều đó có nghĩa ô tô đã đi được một tiếng từ khi qua cổng vào cao tốc ở Nagoya. Hiện tại xe đã sang địa phận tỉnh Shizuoka.

Nhanh thật. Suenaga Takuya lẩm bẩm. Tối nay không hề có tai nạn hay tắc đường. Chắc xe sẽ tới Atsugi đúng thời gian dự kiến. Giao hàng tại Atsugi xong là y hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó chỉ cần nhanh chóng quay lại Nagoya.

Takuya vươn tay định bật radio, nhưng lại thôi. Để tinh thần tỉnh táo, y đã cố chịu đựng tới lúc này. Chỉ còn một chút nữa, tốt nhất là tiếp tục giữ cho tâm trí căng thẳng như hiện tại. Gây tai nạn bây giờ thì không khác gì tự sát.

Không riêng gì tai nạn, nếu lỡ bị cảnh sát bắt lỗi chạy quá tốc độ thì cũng rất tồi tệ. Takuya không muốn cảnh sát ghi lại rằng mình đang lái xe vào tối nay tại địa điểm này.

Takuya đưa mắt nhìn đồng hồ tốc độ. Y giữ vận tốc trong khoảng 80 km/h đến 100 km/h. Kể cả lúc mới lấy bằng, Takuya cũng không chạy xe hiền lành thế này. Mỗi lần không thấy ánh đèn đuôi xe phía trước, y lại bị kích thích muốn đạp ga tăng tốc, nhưng rồi cuộc kiểm chế lại. Mục đích tối quan trọng đêm nay là đến Atsugi an toàn.

Gặp phải khúc cua hơi gắt, Takuya giảm tốc vừa đủ rồi thận trọng bẻ lái. Bên làn vượt, một chiếc xe tải cỡ lớn chạy vượt qua xe y.

Vừa hết khúc cua, Takuya bỗng nghe thấy tiếng động phát ra từ món hàng đằng sau. Y vô thức giật mình, tim đập dồn lên.

Takuya vừa chú ý phía trước, vừa chỉnh gương chiếu hậu trong xe để kiểm tra gói hàng. Túi ngủ màu xanh nước biển bị xô dịch một chút, có lẽ do khúc cua lúc nãy. Ngoài ra không có gì bất thường.

“Đừng dọa nhau vậy chứ.”

Takuya nhếch mép, chỉnh gương về vị trí ban đầu. Ánh đèn pha của xe phía sau phản chiếu qua gương. Bình thường cũng có nhiều người chạy chậm như vậy trên cao tốc, nhất định không chịu vượt xe y.

Bọn họ chắc không thể tưởng tượng nổi mình đang chờ cái gì đâu nhỉ.

Takuya liếc nhìn xe chạy xung quanh, cười gượng gạo.

Hai tuần trước.

“Cô không đùa đó chứ?!”

Đang thâm nhập vào cơ thể Yasuko, Takuya nhìn ả chăm chăm. Yasuko vòng tay quanh cổ Takuya, liếc nhìn lại. Phần hông hai người thôi động dậy.

“Tất nhiên là không đùa.”

Dù hơi thở có hơi dồn dập, Yasuko vẫn trả lời với giọng điệu thờ ơ. ả có chất giọng khàn khàn đặc biệt, khuôn mặt hơi giống người ngoại quốc, nhìn qua khó nhận ra ả đang nghĩ gì.

“Chẳng lẽ cô định bảo nó là con tôi hay sao?”

Takuya dồn sức vào dương vật, đẩy mạnh một cái kết thúc. Trong chốc lát, Yasuko nhú hai mào, nhắm nghiền mắt. Nhưng ả lại lập tức mở mắt ra, nhìn Takuya.

“Anh nhóm máu gì?”

“Chà, nhóm máu gì ấy nhỉ?”

“Nhóm máu O mà. Anh nhóm máu O. Nên nếu đứa bé cũng nhóm máu O thì chắc là con anh rồi.”

“Cô cũng hẹn hò với mấy thằng nhóm máu A hoặc B thì phải. trường hợp đó cũng có thể sinh con nhóm máu O. Sao biết là con ai

được.”

Yasuko cười khúc khích: “Ô có chuyện đó sao?”

“Cô đừng giả vờ! Đừng tưởng tôi không biết gì nhé.”

“Em không nghĩ vậy đâu. Nhưng chắc có nhiều thứ anh không biết đấy!”

“Cô sẽ bỏ đứa bé chứ?!”

Khi Takuya hỏi thế, Yasuko vẫn cười, lập tức trả lời.

“Em sẽ sinh nó.”

“Không biết là con ai mà cũng sinh hay sao?”

“Sinh xong sẽ biết thôi. Em biết là của ai mà.” Yasuko trả lời đầy tự tin.

“Vậy là con tôi à?”

“Nếu thế thì sao? Em thấy không sao cả.”

“Biết được cha đứa bé là ai rồi cô tính sao?”

“Tất nhiên sẽ bắt anh ta chịu trách nhiệm.” Yasuko trả lời.

“Bắt chịu trách nhiệm là sao?”

Trước câu hỏi của Takuya, Yasuko mở to mắt.

“Thì bắt chịu trách nhiệm vì làm em mang thai chứ sao.”

“Vậy là kết hôn à? Cô đừng có đùa. Chúng ta đã thống nhất là không đề cập đến chuyện đó mà.”

“Tất nhiên em hiểu. Đặc biệt là bây giờ, thời điểm quan trọng của anh.” Ánh mắt Yasuko đầy hàm ý. “Chỉ cần anh nhận làm cha là được. Em sẽ không yêu cầu kết hôn đâu. Như thế ổn không?”

“Sau đó cô sẽ tổng tiền chi phí nuôi dưỡng à?”

“Anh đừng nói những lời xấu xa như tổng tiền chứ. Đó là quyền lợi đương nhiên mà. Khoản trả cho em cũng đâu là gì so với gia sản mà anh sắp nhận được.”

“Cô nói nghiêm túc đó à?”

“Tất nhiên là nghiêm túc!”

Takuya nâng hai đùi Yasuko lên, gập gối ngồi dậy. Dương vật của y bắt đầu thả lỏng, nhưng hai người vẫn trong trạng thái gần như dính vào nhau.

“Cô bỏ đứa bé đi.”

Takuya nói rồi khẽ nắm lấy cổ Yasuko. Nụ cười biến mất trên gương mặt ả. Bộ ngực nhô cao run rẩy theo nhịp thở hơi hỗn loạn. Mồ hôi nhỏ giọt trên cổ Yasuko, chảy xuống tay Takuya.

“Anh định giết tôi sao?”

Takuya không nói lời nào, dồn lực vào ngón cái. Mắt Yasuko thoáng sợ hãi. Tuy nhiên đôi môi ả mím chặt, vẫn ra vẻ mạnh mẽ.

Takuya hơi thả lỏng ngón tay.

“Cô cũng lớn mật đó chứ! Định bảm tôi cả đời à? Tuy nhiên nếu không phải con tôi thì sẽ thành bi kịch đó. Cô có hiểu không?”

“Anh có nói gì thì em cũng không bỏ đứa bé đâu.” Về mặt Yasuko bình tĩnh trở lại, hai bờ môi hồng hé ra, để lộ hàm răng trắng bóng. “Em đã quyết vậy rồi.”

Takuya lại siết chặt cần cổ thanh mảnh của Yasuko. ả trợn mắt, đồng thời y có cảm giác chỗ đó của ả siết lại. Bị kích thích, máu lại dồn vào dương vật của y. Sau khi đã đủ cứng, y bắt đầu ra vào. Vẫn giữ chặt cổ Yasuko, y lặp đi lặp lại di chuyển nhịp nhàng. Yasuko khẽ nhắm mắt, môi hơi hé ra.

“Cô cũng nói vậy với những thằng đàn ông khác à?” Takuya hỏi.

Yasuko khẽ hé mí mắt, liếc nhìn Takuya. Sau đó, ả nhếch một bên khóe miệng lên thành nụ cười nhạt, rồi lại thở gấp gấp đầy phần khích.

Nếu ra tay thì phải thật nhanh chóng. Nhìn ngấm bờ môi như sinh vật sống màu đỏ tươi, những suy tưởng ấy xoay chuyển trong đầu Takuya.

Suenaga Takuya đã làm việc được chín năm tại một công ty tầm trung tên là Công nghiệp nặng MM, chuyên sản xuất máy móc. Y trực thuộc phòng nghiên cứu số 2, nhiệm vụ chính hiện tại là phát triển và ứng dụng trí tuệ nhân tạo robot. Takuya chủ yếu làm việc tại trụ sở chính ở Choufu. Nhưng mỗi tháng y tới công xưởng ở Saitama vài lần, vì nhiều con robot do chính tay y chế tạo đang được vận hành ở đó.

Takuya nghĩ mình là người được chọn. Không những là một nhân tài, mà còn là kẻ thắng trong đường đua cuộc đời.

Dù nói vậy, cuộc đời của Takuya không được trải hoa hồng. Chính xác thì hoàn toàn ngược lại. Y sinh tại tỉnh Shiga, mất mẹ từ nhỏ và được nuôi dưỡng bởi cha, vốn là một gã thợ trát vữa. Nhưng y không hề có chút ký ức nào về tình cha con. Cha y lúc nào cũng trong tình trạng say xỉn, thậm chí ăn chặn tiền ăn trưa của con ở trường tiểu học để mua rượu rẻ tiền. Lão làm ăn chây lười, lảm lức lại trốn việc. Biết được hoàn cảnh của Takuya, em gái của mẹ y thi thoảng đến thăm nom và nấu ăn cho y. Takuya thích ăn món cơm cà ri của dì. Cũng như vậy, y rất yêu mến dì.

Nhưng dì cuối cùng cũng không đến thăm y nữa. Kể từ sau *chuyện đó*.

Ngày hôm ấy, khi từ trường tiểu học về, Takuya nghe thấy tiếng gậy gõ trong phòng. Y ngạc nhiên mở cửa, thấy lão cha say rượu đã đề dè xuống và cười lên trên. Đang chuyển động như một hình nhân hỏng hóc, lão chợt trông thấy Takuya, bèn ngừng lại. Trong chốc lát, dì thoát ra được từ bên dưới lão. Thế rồi, dì chĩnh lại chiếc váy xộc xệch, lướt qua bên cạnh Takuya, chạy thoát ra ngoài. Má dì sưng đỏ như bị đánh, nước mắt giàn giụa.

Takuya tuyệt vọng trông theo người dì đã chạy mất hút, rồi nhìn sang gã cha ruột đang ngồi khoanh chân giữa phòng. Y không hiểu hết ý nghĩa hành động của lão, chỉ biết chắc rằng lão đang định làm

điều gì sẽ nhục dî.

Lão kéo bình rượu lại gần, để ý thấy ánh mắt của con trai, liền quát: “Mày nhìn cái gì!”

Lão xô mạnh Takuya. Y ngã người ra sau, đầu đập vào góc cột. Đầu đau nhói, y đưa tay chạm vào thì thấy máu dính dính. Dù vậy, lão không hề quan tâm mấy may. Cho đến giờ, sau tai phải Takuya vẫn còn vết sẹo dài khoảng 2 centimét.

Suốt thời niên thiếu, y đã luôn căm ghét và khinh bỉ cha mình.

Lão là kẻ thất bại trong cuộc đời, mình không được trở thành như vậy.

Hằng ngày Takuya sống với suy nghĩ đó.

Tuy nhiên, thái độ của lão đột nhiên thay đổi từ khi Takuya lên cấp ba. Lão làm việc tương đối chăm chỉ hơn và hiếm khi uống rượu. Mỗi khi có dịp, lão lại nở nụ cười từ ái đáng tởm mà bảo y: “Nếu muốn đi học đại học thì nói với tao. Chừng đó tiền tao lo được.”

Tất nhiên Takuya dự định lên đại học. Không những vậy, y nhắm tới trường quốc lập hàng đầu ở Tokyo. Để thực hiện mục tiêu đó, y đã kiềm chế nhiều ham muốn để dành thời gian học hành.

Nhưng Takuya không hề nghĩ đến việc phụng dưỡng cha. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, y định sẽ cắt đứt hoàn toàn quan hệ với lão. Nếu có học bổng cộng với tiền làm thêm, y có thể tự lo liệu được. Takuya cũng thừa biết tâm địa thật của cha khi thay đổi thái độ đột ngột. Chắc chỉ vì gã tiểu nhân ngu ngốc ấy nhận ra tuổi già sắp đến.

Mùa xuân sau khi học hết cấp ba, Takuya đỗ đại học Tokyo theo đúng kế hoạch tự mình định ra. Y tự lo cả chi phí nhập học lẫn chuyển nhà. Takuya đã làm thêm từ hồi cấp ba để tiết kiệm cho thời điểm này. Đêm cuối trước khi y chuyển vào ký túc xá, cha dường như muốn nói điều gì đó với y. Hẳn lão muốn nói ít nhất một câu ra về người cha. Y thấy như vậy thật nực cười, bèn phớt lờ lão, chui vào chăn giả vờ ngủ.

Buổi sáng hôm sau, Takuya bỏ lại tất cả, lên tàu tốc hành. Không ai đưa tiễn y. Nhìn ngắm quê nhà xa dần từ cửa sổ, y thầm gào thét: “Đáng kiếp ông lắm.” Đó cũng là lần cuối y ngoái nhìn quê hương.

Trở thành sinh viên, Takuya tiếp tục nỗ lực gấp nhiều lần người bình thường. Y đăng ký học tất cả các môn có thể và luôn đạt thành tích xuất sắc. Takuya cũng chọn những công việc làm thêm cần lao động chân tay, có lợi là rèn luyện được cơ thể và tiền lương khá tốt. Nhìn lũ bạn vào đại học chỉ để hẹn hò, y thấy thật đáng thương. Y nghĩ đám bạn đó không phải là loại người được lựa chọn để thành công.

Takuya cũng có vài cô bạn gái, hầu hết từ các trường nữ sinh. Nhưng y cũng chỉ xem họ như công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý. Các cô đều có ngực đẹp hoặc chân dài, nhưng không ai có quan hệ rộng như Takuya mong muốn. Họ đều là con gái của những gia đình trung lưu bình thường. Không có con gái của chủ tịch ngân hàng hay chính trị gia nào cả. Và cô nào đầu óc cũng ngu tối.

Ngay trước khi lên cao học, Takuya nghe tin cha qua đời. Lão bị xuất huyết não. Biết tin này, Takuya chỉ nghĩ: “Cuối cùng thì vận may cũng đến.” Dù chưa một lần về quê, điều làm y lo lắng nhất vẫn là *thị trấn ấy có một gã đàn ông gọi là cha mình đang sinh sống*. Y lo rằng nếu có ai biết mình là con trai của một kẻ như vậy, quá trình xin việc sẽ gặp khó khăn.

Đêm đó, Takuya mua sâm banh, một mình uống mừng vận may. Y cao hứng vô cùng, bất giác mỉm cười sung sướng.

Takuya chôn cất cha theo đúng nghi thức. Kể từ đó, y không đến viếng mộ lần nào. Ngay từ đầu Takuya đã chẳng có tình cảm gì với gia đình Suenaga, phần mộ ấy có ra sao thì y cũng chẳng bận tâm.

Trong khi học thạc sĩ, Takuya hợp tác nghiên cứu với công ty Công nghiệp nặng MM, đề tài phát triển rôbốt thế hệ mới. Do vậy, sau khi tốt nghiệp, y trúng tuyển vào công ty này theo đúng nguyện vọng.

Sau khi vào công ty, Takuya được phân bổ tiếp tục nghiên cứu đề tài từ thời sinh viên. Y được chào đón như một nhân viên có năng lực hơn là một anh sinh viên mới vào nghề.

Mình cảm thấy rồi. Cuối cùng nữ thần may mắn cũng mỉm cười với mình.

Lúc đó, Takuya đã nghĩ như vậy.

Ngay từ đầu, công ty đã đặt nhiều kỳ vọng vào Takuya. Y cũng đáp trả xuất sắc kỳ vọng đó. Đến giờ y đã bốn lần tham gia hội thảo phát biểu thành quả nghiên cứu được tổ chức mỗi năm một lần. Trong đó ba lần y giành được vị trí thứ nhất. Khi tạo ra phương thức nhận diện trực giác mới cho robot, Takuya đã gây sự chú ý lớn ở các hội thảo trong nước. Tiếp đó, y còn được mời phát biểu ở một hội thảo quốc tế tại Mỹ.

Thật là thuận buồm xuôi gió.

Gần đây, Takuya còn được cấp trên nể phục, nhưng y nghĩ đó là điều hiển nhiên. Y cho rằng nhờ công của mình mà phòng nghiên cứu số 2 này mới đi lên như vậy.

Tuy nhiên Takuya không bằng lòng với vị trí hiện tại. Bởi y vẫn chẳng là gì hơn một “nhân viên” xuất sắc vượt trội, phải chịu sự chỉ đạo của ai đó.

Từ xưa, Takuya luôn cho rằng câu nói “Mọi người đều bình đẳng” chỉ là viễn vông. Thế giới này đầy sự bất công lẫn khoảng cách. Ai cũng bị chia vào đủ loại giai cấp ngay từ khi mới ra đời.

Một lúc nào đó mình nhất định sẽ trở thành người thuộc tầng lớp trên cùng, thành kẻ chỉ đạo người khác.

Đó là mục đích tối hậu mà y nhắm tới.

Xe đã tới trạm dừng nghỉ Fujigawa. Takuya chột muốn dừng xe nghỉ ngơi, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục chạy, vẫn chưa thấm mệt. Y quyết chịu đựng để đi một mạch đến Ashigara. Thời gian phải thật chính xác. Không được sai lệch chút nào.

Dĩ nhiên rồi. Takuya thầm nghĩ. Không ai khác mà là chính mình làm việc này cơ mà. Mình chắc chắn sẽ không nhầm lẫn chút nào...

Ô tô chạy với tốc độ ổn định, hướng tới Atsugi.

Takuya cho rằng gặp được Nishina Toshiki là một trong những điều may mắn của mình. Nishina Toshiki là con trai của Nishina Keiichirou, nhà sáng lập Công nghiệp nặng MM. Ông ta không những được thừa kế gia sản kếch xù của Keiichirou, mà hiện tại còn ngồi vào vị trí phó tổng giám đốc thường trực.

Nishina hiện đang dồn sức vào ban nghiên cứu rôbốt của Takuya. Công xưởng mới tại Saitama dùng rất nhiều sản phẩm của chính công ty để tạo nên mô hình xưởng tự động hoàn toàn. Dự án này do chính Nishina chỉ đạo.

Takuya luôn muốn có thể thân thiết với Nishina. Xét cả về thực lực lẫn nỗ lực, ông đều phù hợp để trở thành tổng giám đốc mới. Ngoài ra, ông cũng có khả năng nắm giữ quyền lực lâu dài.

Tuy nhiên, chỉ xây dựng quan hệ bình thường thì cũng không có nhiều ý nghĩa. Nishina có vẻ cũng biết rõ thực lực của Takuya, nên y càng muốn có quan hệ cá nhân gần gũi.

Có điều, quá hiếm cơ hội cho một nhân viên tiếp xúc với lãnh đạo công ty. Vì muốn có thêm thông tin về Nishina, Takuya đã để mắt đến Amamiya Yasuko.

Yasuko được bổ nhiệm vào ban nghiên cứu rôbốt vào mùa xuân năm ngoái. Giữa lớp nhân viên mới trẻ trung, ả vẫn nổi bật hơn hết. Ả có nét mặt sắc sảo đến mức dễ bị nhầm là con lai Âu Mỹ, vóc dáng lại cao ráo. Khi giới thiệu bản thân, cách ăn nói của ả cũng mạch lạc, rành rọt.

“Nhân viên mới mà sao có vẻ nhiều kinh nghiệm thế nhỉ. Có lẽ ả đã từng làm tiếp viên bia rượu gì đó cũng nên.”

Trong đám nhân viên hay nói xấu sau lưng, có người đã đồn thổi như vậy. Takuya cũng có ấn tượng tương tự, nhưng công ty thì coi đó là điểm mạnh. Sau thời gian thử việc, Yasuko được bổ nhiệm vào văn phòng giám đốc. Nói cách khác, ả được giao làm công việc văn phòng cho các lãnh đạo công ty.

Chính vì thế, Takuya tìm cách tiếp cận Amamiya Yasuko.

Cách thức vô cùng đơn giản. Takuya tính toán lúc Yasuko làm thêm về muộn và chờ sẵn trên đường. Y bảo có việc cần nói nên muốn mời ả đi ăn. Trước lời mời ấy, Yasuko có vẻ nghi ngờ nhưng vẫn chấp thuận.

“Nếu vậy, ta đến quán quen của em nhé!”

Yasuko nêu tên một quán ăn Tây Ban Nha. Lúc ấy, Takuya nghĩ chắc cô ả đã quá quen với việc được đàn ông mời đi ăn thế này.

Đến lúc bàn công chuyện, Takuya đi ngay vào vấn đề. Y muốn thông tin về phó tổng Nishina.

“Thông tin gì?” Yasuko tròn mắt hỏi lại.

“Thông tin nào cũng được.” Takuya nói. “Ví dụ lịch trình của ông ta thế nào. Hay hiện ông ta đang quan tâm đến vấn đề gì.”

“Lịch trình nghĩa là dự định công việc ấy hả?”

“Không chỉ vậy, nếu có thể thì cả lịch trình cá nhân nữa. Tôi quan tâm đến cả hai như nhau.”

Nghe y nói xong, Yasuko nhướn mắt lên như đã nhìn thấu gì đó, rồi nở nụ cười: “Anh Suenaga à, anh đang tính toán gì đó?”

“Việc này không gây phiền hà cho cô đâu.” Takuya đáp. “Cô thấy sao, giúp tôi chứ? Tất nhiên sẽ có đền đáp xứng đáng. Dù cô biết đấy, tôi chỉ đủ sức đền đáp trong khả năng của một gã nhân viên quen thôi.”

Yasuko nhún vai tinh nghịch.

“Nghe có vẻ thú vị! Cứ như làm nội gián ấy.” vẻ mặt của Yasuko đúng là của một cô gái tuổi mới ngoài đôi mươi. “Nhưng em không chắc sẽ cung cấp được thông tin mà anh Suenaga cần đâu. Dù sao em

cũng chỉ là nhân viên văn phòng bình thường, không phải thư ký riêng của phó tổng.”

“Cô không cần lo lắng về điều đó. Thông tin nào về phó tổng cũng được.”

“Vậy à...”

Yasuko nghiêng đầu tỏ vẻ suy nghĩ một chút, rồi mỉm cười đáp: “Em hiểu rồi. Được nhân tài trong công ty như anh nhờ cậy cũng khó mà từ chối.”

Sau đó, quán ăn Tây Ban Nha ấy trở thành địa điểm trao đổi thông tin giữa hai người. Bình thường họ hẹn nhau hai tuần một lần, ngoài ra Yasuko hứa sẽ tự mình liên lạc với y khi tìm được thông tin gì đặc biệt. Ban đầu cũng chỉ có những chuyện không cần hỏi cũng biết như dự định khảo sát nước ngoài của Nishina, hay những dự án ông ấy đang chú trọng gần đây. Dần dần cũng có nhiều thông tin cá nhân hơn. Điều này chứng tỏ Yasuko cũng từ từ quen thuộc với nơi làm việc.

Trong số những điều ả cung cấp, thông tin đầu tiên thu hút sự chú ý của Takuya là về Munakata Shinichi.

Munakata hiện là chủ nhiệm dự án nghiên cứu của ban nghiên cứu máy bay mà Nishina đang dồn sức vào. Đồng thời gã cũng là chồng cô Saori, trưởng nữ của Nishina. Saori năm nay 27 tuổi, Munakata 38. Nghe nói ba năm trước, Nishina biết được thực tài của Munakata nên quyết định gả con gái cho.

“Phó tổng thường bảo, ông ấy không quan tâm gia cảnh con rể thế nào. Điều quan trọng là liệu có đủ tài năng trợ lực cho nhà Nishina không.”

Nghiêng ly rượu, Yasuko vừa nói vừa liếc Takuya. Dạo này hai người thường uống rượu với nhau sau khi ăn xong.

“Thế là mẫu MX III đã mang lại vận may cho gã à!”

Đó là mẫu máy bay vận chuyển cự ly ngắn mà Công nghiệp nặng MM tự chế tạo và hiện giờ đang độc quyền khai thác. Nó không những tối ưu nhiên liệu, mà còn giảm thiểu rất lớn cự ly chạy đường băng khi cất cánh và hạ cánh. Munakata chính là người đứng đầu dự

án phát triển mẫu MX III. Do khác bộ phận nên Takuya không có dịp nói chuyện với gã, nhưng vẫn thường nghe thiên hạ đồn đại: “Munakata của ban nghiên cứu máy bay cứ như dao cạo ấy.” Tức là gã hết sức sắc sảo. Nhìn ngoài Munakata là một gã đàn ông gầy gò, có vẻ dễ căng thẳng. Thật chẳng thể trông mặt mà bắt hình dong.

“Anh Munakata xuất thân từ gia đình làm công ăn lương rất bình thường, nên em nghĩ phó tổng không chọn con rể để tăng thêm quan hệ trong giới chính trị gia và tài phiệt đâu.”

“Có vẻ đúng vậy.”

Takuya nhắm đi nhắm lại: *Trợ lực cho nhà Nishina.*

Nghe xong câu chuyện, Takuya đưa tay vào túi áo khoác, rút ra phong thư màu trắng, để trước mặt Yasuko.

“Đây là chút lòng thành. cũng không có gì đáng kể, nên cô cứ xem như lời cảm tạ cho việc sau này.”

Yasuko khẽ liếc phong thư, mỉm cười đẩy lại phía Takuya: “Em thấy ái ngại vì lần nào cũng được mời ăn rồi. Thêm quà thế này, em không nhận được.”

“Cũng không phải số tiền lớn gì. Cô cứ xem như phí làm phiền là được.”

“Anh đừng bận tâm. Em cũng không giúp được gì nhiều. Khi nào anh Suenaga đạt được mục đích, không cần đến thông tin của em nữa thì chỉ cần tặng em một món quà là được.”

Yasuko nhìn thẳng vào mắt y. Takuya khẽ thở dài, cầm lấy bao thư rồi đề xuất: “Vậy chúng ta đi thêm tăng hai nhé.” Yasuko khẽ nhắm mắt, gật đầu đồng ý.

Đêm đó hai người ngủ với nhau. Takuya đã cảm giác rằng Yasuko có tình ý với mình từ trước, đối với y thì ả cũng có sức hấp dẫn của nữ giới. Dầu vậy, y đã kìm nén đến giờ vì cho rằng quan hệ với phụ nữ ở công sở dưới bất cứ hình thức nào cũng rất nguy hiểm. Bởi vậy, chịu ôm ấp Yasuko có nghĩa y đã mở lòng, bớt cảnh giác với ả.

Sơ suất lần đó sẽ khiến y hối hận mãi sau này.

Takuya luôn quan niệm từ nhỏ rằng sẽ không tin tưởng bất kỳ ai trừ chính mình. Vậy mà lần đó lại mất cảnh giác đến vậy. Lý do cũng

để hiểu. Sức hấp dẫn nữ giới của Yasuko đã kích thích dục vọng của Takuya, khiến y không phán đoán chính xác được nữa.

Nhưng mãi sau này, Takuya mới nhận ra rằng ngủ với Yasuko là việc vô cùng sai lầm.

Chiến thuật tiếp xúc với Nishina dựa trên thông tin của Yasuko cũng dần đem lại hiệu quả. Takuya có thể điều chỉnh công việc cho phù hợp với ý thích của Nishina, cũng dễ dàng tìm ra chủ đề thích hợp mỗi lần có cơ hội tán gẫu với ông. Takuya kiêu ngạo nghĩ rằng Nishina đã nhận ra thực lực của mình. Y tính bước tiếp theo sẽ là tìm cách tạo quan hệ cá nhân với ông.

Takuya nghe được một tin khẩn cấp từ Yasuko vào gần kề dịp cuối năm. Sau hơn nửa năm Yasuko cung cấp thông tin cho y, hai người có thói quen quan hệ xác thịt mỗi lần gặp nhau.

“Tin nóng hổi, cô Hoshiko đã từ Mỹ quay về rồi.”

“Hoshiko, ý là con út của phó tổng đó à?”

Ngoài Saori đã kết hôn, nghe nói Nishina còn một cô con út nữa, hiện đang du học bên Mỹ.

“Phó tổng gọi cô ấy về rồi. Cơ hội lớn mà anh yêu đang chờ đó.”

Bây giờ Yasuko đã quen gọi y là *anh yêu*.

“Cơ hội là sao?”

Yasuko tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của Takuya.

“Trông anh vậy mà cũng chậm hiểu nhỉ! Thì là làm theo cách của anh Munakata chứ sao!”

“Cách gì?”

Nói xong, Takuya sức nhớ ra. Mục tiêu của y là tạo quan hệ riêng tư với Nishina. Không có gì tốt bằng kết hôn với con gái của ông. Tuy nhiên y chưa từng nghĩ đến khả năng đó vì Hoshiko vẫn còn là sinh viên, lại không sống ở Nhật. Takuya cũng ít khi nghe thông tin về nàng qua Yasuko.

“Cô Hoshiko không định quay lại Mỹ nữa sao?” Takuya hỏi.

“Thật ra đã du học xong rồi. Phó tổng đang tính kén người ở rể.”

“Kén người ở rể sao? Không cho con gái theo chồng à?”

“Hình như từ xưa phó tổng định như vậy. Vì nhà Nishina cũng có

người thừa kế mà.”

Người thừa kế này là Nishina Naoki, anh của Saori và Hoshiko. Hiện nay, gã là trưởng phòng kế hoạch phát triển của ban nghiên cứu rôbot. Gã chỉ hơn Takuya có một tuổi mà leo chức nhanh như vậy, chắc do cha chống lưng.

Takuya có cách tiếp cận Naoki. Nhưng y không thực hiện, biết rõ quen thân với gã thì cũng không được lợi lộc gì cho mình. Naoki mang danh trưởng phòng, nhưng người thực chất điều hành lại là một bác lớn tuổi giữ chức phó phòng. Takuya cũng đã nghe lời đồn đại rằng phó tổng Nishina yêu thích rôbot nên sắp đặt đưa con ngu dốt vào đó chỉ để làm rôbot bù nhìn.

Dù Naoki là người kế thừa nhà Nishina, nếu gã không có năng lực thì mình tiếp cận cũng vô nghĩa.

Takuya đã kết luận như vậy.

“Phó tổng lo lắng về việc đó lắm,” Yasuko nói. “Với nỗ lực như hiện tại thì phó tổng trở thành tổng giám đốc là điều không cần bàn cãi. Tuy nhiên, thế hệ tiếp theo là anh Naoki thì thật đáng lo cho nhà Nishina. Họ cần ai đó trợ giúp. Một người giống anh Munakata.”

“Chồng của con gái phải là người có đủ thực lực trợ giúp cho nhà Nishina. Chính cô đã bảo vậy nhỉ?”

“Nghĩa là họ đang tìm thêm một trợ lý đó.”

“Kiếm người ở rẻ là vì lý do đó sao?”

“Một phần như vậy. Nhưng nghe nói đó cũng là mong muốn của cô Hoshiko. Do có người giúp việc nên từ trước đến giờ cô ta không phải đụng tay vào việc nhà, có thể làm thứ mình thích. Hơn nữa, cô ta chắc không muốn rời khỏi dinh thự hiện tại đâu.”

“Chắc nó to lắm nhỉ?”

“Nghe nói phải đến vài trăm tsubo². Vợ chồng chị Saori cũng được xây nhà cho khá tươm tất. Nhưng cô nàng Hoshiko quen sống trong dinh thự lớn ở Mỹ. Cô ta không chịu nổi việc ở trong một căn nhà nhìn ra cửa sổ phòng ngủ là thấy ngay máy giặt hàng xóm đâu.”

Ôi chà. Takuya thở dài. Thế rồi, y lại cân nhắc cơ hội trước mắt. Y là kẻ tử cố vô thân, không có gia tài gì đáng kể, đã dấn thân vào

chỗn cao sang huy hoàng thì cũng nên tham vọng chút chút.

“Dịp đầu năm, nhà Nishina sẽ mở tiệc đón năm mới như thường lệ.” Yasuko nói. “Mọi năm chỉ gọi từ cấp trưởng ban trở lên, nhưng năm nay em nghe nói có chỉ định thêm vài nhân viên trẻ nữa. Bề ngoài thì bảo là để củng cố tình thân với nhân viên, nhưng thực chất có ý đồ khác.”

“Là để kén rể à?”

Takuya hỏi, Yasuko liền nháy mắt.

“Để cả hai cha con cùng đánh giá đó.”

“Ra là vậy.”

“Cho anh biết tin này nữa. Với phó tổng thì ứng cử viên hàng đầu chắc là anh đó. Ông cho thuộc cấp tìm hiểu về anh kha khá rồi.”

“Hừm... ứng cử viên hàng đầu cơ à.”

Takuya vui mừng những thực ra cũng đã lường trước được. Y tự phụ mình là số một trong đám nhân viên trẻ. Việc tiếp cận Nishina từ thông tin của Yasuko quả không vô nghĩa.

Vừa gạt gù, Takuya vừa mở nắp chai rượu Bourbon. Đầu óc vẫn còn hơi ngây ngất, y nắm chặt ly. Dù không nhận thức hết được, tinh thần ganh đua đang sôi sùng sục trong Takuya.

*Japanese dream*³, y thì thầm.

Đến trạm dừng nghỉ Ashigara, Takuya tìm chỗ đậu xe cách xa nhà vệ sinh. Trước khi bước xuống, y kiểm tra lại phần đuôi xe. Vị trí món hàng bị xô dịch chút ít nhưng vải bạt không bị lệch. Giữa đêm tối thế này, giả dụ có ai nhòm vào cũng không thể biết đó là gì.

Xuống xe, Takuya kiểm tra để chắc chắn cửa đã khóa rồi bước vào nhà vệ sinh. Sau khi giải quyết xong, y thấy bình tĩnh hơn. Takuya nghĩ bụng, những lúc thế này mới thấy thèm hút thuốc. Y từng hút vào hồi cấp ba, nhưng không thường xuyên lắm.

Bên cạnh nhà vệ sinh là hàng dài máy bán hàng tự động. Takuya mua cà phê đen hòa tan, vừa uống vừa ngước nhìn bầu trời. Mây đã tan và có thể nhìn thấy các vì sao. Thế này thì không cần lo trời đổ mưa. Takuya thầm nghĩ, vận may đúng là đang mỉm cười với y.

Sau khi tự giới thiệu, Takuya liếc trộm Hoshiko. Nàng có thân hình nhỏ nhắn nhưng mắt và miệng to, rõ nét. Bộ váy đỏ thắm che đi những khuyết điểm trên cơ thể. Người ngồi cạnh Takuya đang giới thiệu bản thân, nhưng nàng vẫn nhìn về phía y, ánh mắt hai người chạm nhau. Takuya liền mỉm cười, tuy nhiên Hoshiko hất cằm lên, trông sang hướng khác.

Takuya chắc chắn cô nàng đang để ý tới mình.

Đó là tiệc năm mới tại nhà Nishina. Đúng như Yasuko tiết lộ, Takuya cùng vài nhân viên trẻ tuổi được mời tham dự. Y cho rằng xét thực lực lẫn quá trình làm thân với Nishina, việc y được mời là lẽ hiển nhiên. Dù vậy, khi chính thức nhận được giấy mời, Takuya cũng thấy nhẹ cả người.

Bữa tiệc diễn ra trong phòng khách rộng khoảng ba mươi chiếu⁴. Bàn ghế được xếp theo dãy, các vị khách là trưởng ban trở lên được xếp theo thứ tự từ trên xuống. Sáu nhân viên trẻ tuổi được xếp ngồi bàn trong cùng.

Chính Nishina yêu cầu các nhân viên trẻ gồm Takuya giới thiệu

bản thân. Ông lấy lý do muốn mọi người nhân dịp tự PR với cấp trên. Nhưng Takuya thừa hiểu mục đích chính là để cho Hoshiko xem mặt.

Việc này cũng góp phần khuấy động không khí vốn khá trang nghiêm trước đó. Các vị trưởng ban tới chào hỏi Nishina. Ông có vẻ đã gấm chất cùn, cũng trở nên cởi mở hơn.

Thấy Hoshiko rời chỗ, Takuya liền đứng dậy, rút một bông hồng từ bình hoa trên bàn. Y lựa lúc mọi người không để ý, bèn rời khỏi phòng tiệc đuổi theo nàng. Hoshiko rẽ qua hành lang, tiến sang phòng trà. Vị trí đó không lo có ai nhìn thấy. Takuya chắc hẳn đây là thời cơ tốt. Cơ ngơi rộng lớn của nhà Nishina hầu như được tân trang theo phong cách Âu, nhưng nhiều chỗ vẫn giữ được vẻ cổ kính. Phòng trà nằm phía bên kia vườn sau là một trong những địa điểm như vậy. Hoshiko đứng trên hiên nhà, thong dong ngắm nhìn khu vườn. Trông thấy bóng dáng Takuya, nàng lập tức quay lại với vẻ đắc thắng.

“À, xin chào.” Takuya giả bộ bối rối. “Tôi định tìm nhà vệ sinh mà rộng quá nên đi lạc.”

Hoshiko nghe y giải thích với ánh mắt lạnh tanh. Mặt nàng chẳng có cảm xúc gì. Takuya cười gượng gạo.

“Thật ngại quá. Thực ra tôi theo chân tiểu thư tới đây, vì mong nói chuyện với tiểu thư một lát.”

“Nếu vậy anh nói ngay từ đầu có phải hơn không.” Hoshiko đáp, lại nhìn ra khu vườn. Mặt nàng vẫn lạnh tanh.

“À, nói cũng đúng nhỉ. Mà này...” Takuya hạ thấp giọng. “... Tôi có thể lại gần thêm chút được không?”

Mặt Hoshiko hơi động, nàng đáp trống không: “Mời anh.”

Takuya tới đứng cạnh nàng. Mùi nước hoa ngọt ngào thoảng qua.

“Trông tiểu thư có vẻ mệt mỏi.” Takuya nhìn Hoshiko từ bên cạnh, hỏi thăm.

Nàng liền bĩu môi, giọng nhỏ nhưng rành mạch.

“Ngốc thật.”

“Tôi ấy à?” Takuya hỏi lại.

“Cả anh nữa.” Hoshiko đáp. “Ngày đầu năm bị sắp gọi đến, phải nịnh nọt cấp trên, rồi còn bị bắt giới thiệu bản thân như thằng ngốc.”

“À ra vậy.” Takuya gãi gãi mũi.

“Người không có tự trọng thì cũng không hấp dẫn chút nào đâu.”

“Khó nhỉ. Vậy nếu tôi không tham gia bữa tiệc hôm nay, có khi đã lọt vào mắt xanh của tiểu thư rồi?”

Hoshiko bối rối trong giây lát, rồi tròn mắt nhìn anh gay gắt.

“Ý anh là sao?”

“Cái đó tiểu thư phải rõ nhất chứ!”

Hoshiko nhìn mặt y chăm chăm, như thể đang quan sát một sinh vật lạ nào đó.

“Anh khác người quá nhỉ. Cố tình theo tới đây để làm tôi bức mình à?”

“Tôi không có ý đó. Chỉ là muốn nói chuyện thôi. Tôi đã làm phiền tiểu thư sao?”

Nàng không trả lời y, lại nhìn ra vườn.

“Không rõ anh đã biết được gì, nhưng tôi không giống chị mình đâu. Tôi sẽ không cam chịu nghe theo cha, mà muốn tự tìm hạnh phúc cho mình.”

“Vậy cũng tốt. Tôi cũng định như vậy.”

Nói rồi Takuya đưa bông hồng đỏ ra trước mặt nàng. Y biết rõ mình đang cư xử kiêu ngạo.

Hoshiko cầm lấy bông hồng, vừa nhìn vào mắt Takuya vừa đưa cánh hoa lên mũi. Đúng lúc nàng sắp mấp máy môi, y nghe thấy tiếng động phía sau. Ngoái lại, y thấy Munakata Shinichi đang đứng đó. Đương nhiên gã cũng tham gia bữa tiệc hôm nay. Takuya nghĩ có lẽ gã đã nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người, nhưng thật khó đọc được gì từ vẻ mặt của Munakata. Gương mặt gầy gò của gã tạo ấn tượng là người hay bồn chồn. Tuy nhiên gã không thay đổi thái độ với bất kỳ ai, nên ngược lại trông có vẻ lòng dạ thâm sâu. Có lẽ Nishina chọn gã làm chồng con gái lớn cũng một phần vì lý do này.

“Hoshiko à, phó tổng cho gọi đó.”

Munakata phô ra vẻ mặt tươi cười. Gã không gọi Nishina là *cha*

vợ, cũng có thể do thói quen.

Hoshiko trả lời “Vậ ạ” rồi cứ thế băng ngang qua Takuya. Nhưng giữa chừng, nàng bỗng ngoảnh lại.

“Đi thẳng hành lang này là gặp nhà vệ sinh, cẩn thận kéo lạt nữa đấy.”

Hoshiko nói, rồi vứt bông hồng đang cầm trên tay vào thùng rác bên cạnh. Nàng tiếp tục lướt qua Munakata, biến mất về phía phòng tiệc.

Takuya cúi chào Munakata, cũng định trở về. Nhưng khi y đi ngang qua gã, Munakata chột thì thầm: “Cậu nắm bắt nhanh đó!”

Takuya dừng lại.

“Gì ạ?”

“Tôi nói cậu nắm bắt nhanh đó. Muốn lấy lòng cô nàng này, đầu tiên phải làm cô ta ghét mình.”

Takuya bất giác nhìn mặt Munakata. Gã rất bình thản, không có vẻ đang nói đùa.

“Thôi, cố lên nhé!”

Takuya không đáp lại. Munakata cũng không nói thêm lời nào, vỗ nhẹ vai y rồi rời đi trước.

Sau tiệc năm mới khoảng một tuần, Takuya được Nishina gọi tới.

“Cậu từng nói mình chơi gôn giỏi nhỉ?”

Ông nhìn Takuya, tháo kính gọng vàng ra rồi hỏi. Ánh mắt sắc sảo ấy như muốn nhìn thấu tâm can y.

“Cũng không giỏi lắm đâu ạ. Chỉ là ở mức chơi vì sở thích thôi.”

Takuya từng nói thế khi giới thiệu bản thân vào hôm trước.

“Sao cũng được. Tóm lại là cậu có chơi gôn. Thật ra tôi có việc muốn nhờ cậu.”

Nishina muốn nhờ y thay ông chơi gôn vào Chủ nhật tới. Ông định chơi với đám Hoshiko, nhưng lại bận đột xuất không đi được.

“Tôi nghĩ mấy cậu trai trẻ thì hợp với con bé Hoshiko hơn. Cậu thấy sao, nhận lời chứ?”

“Nếu phó tổng đã nói như vậy...”

Takuya thầm nhủ tiếp, *lúc nào tôi cũng sẵn lòng*. Y biết quá trình kén rể cho Hoshiko đang tiếp diễn, nhưng không ngờ cơ hội lại đến dưới hình thức này.

“Dạ, thế không biết còn những ai ạ?”

Không thể nào chỉ có mỗi Hoshiko đi với y được.

“Ừ, tôi sắp xếp mọi thứ rồi. Chắc cậu cũng biết đấy. Là cậu Hashimoto thuộc phòng nghiên cứu số 1.”

Hashimoto. Takuya cảm giác muốn tặc lưỡi. Đúng là một trong những người được mời hôm tiệc năm mới. Hắn ta vào công ty sau Takuya một năm, nhưng đang nghiên cứu rôbot cực hạn⁵ nên khá được chú ý. Hashimoto có thân hình tròn, khuôn mặt trẻ con. Takuya có ấn tượng hẳn không phải là người có sức lôi cuốn.

“Ngoài ra có thêm Munakata nữa. Cậu ta chơi khá giỏi nên cậu cũng cố mà ganh đua nhé.”

“Anh Munakata nữa ạ...”

Takuya thầm nghĩ, có vẻ đây sẽ không phải là buổi chơi gôn dễ dàng.

Hôm đó trời quang đãng. Dù là tháng 1 nhưng thời tiết không tạo cảm giác lạnh giá. Hoshiko diện một bộ cánh không thua gì nữ vận động viên chuyên nghiệp. Hôm đó, vừa chạm mặt nhau, Hoshiko liền ngược nhìn Takuya và nói.

“Nghe bảo anh chơi giỏi lắm à? Nay có dịp chiêm ngưỡng rồi.”

Takuya cười gượng gạo.

“Tiểu thư hôm nay gọi tôi đến để hạ đo ván với kỹ thuật học được bên Mỹ đó à?”

“Tôi gọi anh tới ấy à? Nằm mơ. Là cha tôi tự sắp xếp mà. Đừng có ra vẻ ta đây.”

Nói rồi Hoshiko tiến lại gần Hashimoto. Khác lúc đối diện với Takuya, nàng đổi thái độ tươi cười. Hashimoto cứ ngượng đỏ mặt.

Bắt đầu vào ván đấu, Hoshiko cũng không thay đổi thái độ. Nàng nói chuyện thân thiện với Hashimoto. Nhưng với Takuya thì nàng đáp cụt lủn. Cũng có thể nàng thấy không vui vì y ghi nhiều điểm hơn.

“Cô nàng có vẻ khá để ý đến cậu đó. Nhìn thái độ là biết ngay.”

Munakata thì thầm với Takuya trong khi di chuyển đến lối gôn tiếp theo.

“Chắc không có chuyện đó đâu. Hôm tiệc đầu năm, tôi cũng bị tiểu thư phớt lờ.”

“Với những cô tiểu thư như này thì thái độ đó là bình thường. Chắc cậu cũng biết buổi chơi gôn hôm nay là do phó tổng sắp đặt chứ?”

“Vâng, cái đó tôi biết.”

“Đúng là phó tổng chỉ định cậu. Nhưng nếu cô nàng thực sự ghét thì sẽ không để yên đâu. Lúc trong xe ô tô đến đây, cô nàng cũng toàn nói về cậu đó. Dù là toàn nói xấu. Nào là không chịu được những gã đàn ông ngạo mạn như vậy.”

“Ngạo mạn ạ?”

“Đám nhân viên trẻ còn lại đều bị thu hút bởi vẻ đẹp của cô nàng. Nhưng cậu thì hình như có mục tiêu khác. Có khi cô nàng hiểu điều đó nên mới tỏ ra cứng đầu như vậy.”

Nói rồi Munakata cười đầy hàm ý, rảo bước đến lối kế tiếp.

Kết thúc hiệp đấu, cả bốn người quay lại nhà sinh hoạt dùng bữa. Kết quả buổi sáng, đứng đầu là Munakata đồng điểm với Takuya, kế tiếp là Hoshiko. Hashimoto mới tập chơi, và cũng do thời tiết nóng nên hẳn ta đầm đìa mồ hôi.

Sau bữa trưa, Takuya đang đọc báo ở hành lang thì Hoshiko ngồi xuống kế bên.

“Quả đúng như lời giới thiệu đây tự mãn, anh chơi cũng khá đó chứ. Được bao năm rồi vậy?”

Kể từ sáng, đây là lần thứ hai nàng chủ động bắt chuyện với y.

“Được khoảng ba năm rồi. Tôi thường xuyên luyện tập chăm chỉ đó.”

“Vậy là để được thăng tiến à?”

Nàng tròn mắt, liếc nhìn Takuya. Y không trả lời câu hỏi ấy, cất lời khen ngợi.

“Tiểu thư cũng chơi giỏi đó. Lại quen với cả hiệp chơi dài...”

Nhưng Hoshiko ngắt lời, lắc đầu.

“Hôm nay thật tồi tệ. Tôi muốn ngừng chơi và đi về rồi.”

Hoshiko cúi kính nói rồi nhanh chóng rời đi.

Giữa hiệp đấu buổi chiều, Munakata lại bắt chuyện với y.

“Có điều này tôi muốn cảnh báo cậu.”

“Gì vậy ạ?”

“Đối tượng của cậu không phải chỉ mỗi Hoshiko đâu. Tất nhiên cậu phải lấy lòng được phó tổng, nhưng vẫn còn một kẻ khó nhằn nữa đó.”

“Trưởng phòng kế hoạch ấy à?”

Takuya cất tiếng hỏi, trong đầu hiện ra gương mặt của Nishina Naoki. Munakata gật đầu.

“Dù sao cậu ta cũng là người thừa kế nhà Nishina. Nói đúng ra, phó tổng không phải kén rể cho con gái, mà là tìm người giúp việc trung thành cho cậu ta.”

“Anh Munakata chắc là ghi điểm tuyệt đối về khoản đó ấy nhỉ?”

Takuya đưa mắt nhìn sang, hơi châm chọc.

“Chắc hẳn là vậy rồi. Nhờ thế mà tôi có được vị trí ổn định. Nhưng đồng thời, cũng sẽ phải vĩnh viễn đóng vai kẻ nhắc tuồng sau sân khấu nữa.”

Ý của Munakata chắc là người nhắc tuồng luôn đứng sau Naoki.

“Anh có vẻ bất mãn?”

“Dù không hoàn toàn mãn nguyện nhưng cũng chẳng còn cách nào khác. Cậu có tham vọng thì cũng tốt, nhưng cũng nên lưu tâm khoản này. Đặc biệt là đến lúc đi ở rể.”

“Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này.”

Takuya nói xong thì Hoshiko cũng vừa thực hiện cú phát bóng.

Đúng là muốn làm rể nhà Nishina thì không thể bỏ qua Naoki. Takuya nghĩ thầm, có khi điều này sẽ thành trở ngại cũng nên.

Năm ngày sau hôm chơi gôn, lúc Takuya về căn hộ chung cư và đang thay đồ thì điện thoại đổ chuông. Nhận ra giọng của Hoshiko, Takuya bất giác siết chặt nắm tay.

“Anh định để tôi gọi bao nhiêu lần vậy? Chậm chạp quá đi! Giờ

anh mới đi làm về à?”

Nàng nói như kể tội y. Kim đồng hồ chỉ 10 giờ tối.

“À tại tôi ăn xong mới về. Bữa trước cảm ơn tiểu thư nhiều lắm.”

“Không cần anh phải chào hỏi đâu. Quan trọng hơn, bây giờ anh đi ra đây với tôi nhé.”

“Bây giờ ấy à?”

“Đã bảo vậy còn gì. Ba mươi phút nữa nhé. Anh thay đồ xong thì đợi tôi trước chung cư.”

Takuya chưa kịp trả lời thì đầu bên kia đã cúp máy.

Y đứng chờ như đã được bảo. Chiếc Porsche trắng từ đâu xuất hiện, đậu lại trước mặt y. Hoshiko ngồi ghế lái xe, hất cằm ra hiệu cho Takuya ngồi vào ghế phụ.

Takuya vội vã trèo lên xe.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Takuya hỏi nhưng nàng chỉ nhìn thẳng về phía trước, không buồn trả lời. Y bèn thắt dây an toàn.

Xe đi vào cao tốc Chuoh. Takuya lấy vé thông hành, đặt trước mặt Hoshiko. Cùng lúc đó, y nhận ra có chút mùi lạ.

“Tiểu thư vừa uống rượu đó à?”

Hoshiko vẫn nhìn về phía trước, ngón trỏ và ngón cái của bàn tay phải giơ lên thành khoảng rộng độ 2 centimet.

Takuya hỏi, “Thế nghĩa là sao ạ?”

“Nghĩa là mới chỉ uống chừng đó rượu Brandy ấy.”

Takuya tròn tròn mắt.

“Tiểu thư đừng đùa vậy chứ. Dừng xe lại đi, tôi sẽ lái thay.”

Tuy nhiên Hoshiko không nói lời nào, đạp mạnh chân ga. Kim chỉ tốc độ nhảy vọt lên trông thấy. Takuya cũng cảm thấy áp lực tăng mạnh sau sống lưng. Y toát mồ hôi.

“Tiểu thư à...”

“Anh ồn ào quá. Đừng có ra lệnh cho tôi.”

Ổn định lại chút, nàng lại tiếp tục tăng tốc. Mấy chiếc xe chạy trên dưới 100 km/h đằng sau biến mất như bị thổi bay đi. Takuya im lặng, chú ý nhìn phía trước và gương mặt trông nghiêng của

Hoshiko, chuẩn bị sẵn sàng đối phó nếu có gì xảy ra.

“Anh Suenaga à.” vẫn tiếp tục tăng tốc độ, Hoshiko nói. “Anh muốn kết hôn với tôi phải không nhỉ?”

Takuya không lập tức trả lời, nên nàng cất giọng với vẻ bức bối.

“Thế nào?”

“Anh muốn!” Y trả lời.

Hoshiko gật đầu như vừa ý.

“Anh nghĩ gì, muốn gì cũng được. Kể cả việc không biết thân biết phận của mình cũng chẳng sao.”

Takuya im lặng.

“Anh nịnh nọt cha cũng được. Nhưng mà, riêng việc vấy đuôi theo anh trai tôi thì mau bỏ đi. Hắn ta và tôi không có liên quan gì, dù là hiện tại hay về sau đi nữa.”

“Anh không định vấy đuôi theo anh Naoki. Nhưng cũng không thể không để ý được.”

“Được chứ sao, anh cứ phớt lờ hắn đi.”

“Dẫu nói vậy...”

Takuya đang nói nửa chừng thì Hoshiko đánh lái sang trái, đi vào làn tốc độ bình thường, vượt qua xe phía trước từ bên tay phải, rồi bất chợt bẻ lái trở về làn vượt.

“Nguy hiểm quá. Tiểu thư giảm tốc một chút đi.”

“Đã bảo anh đừng ra lệnh cho tôi rồi mà. Anh hiểu rồi chứ? Hãy phớt lờ anh trai tôi đi. Ai nói gì thì tôi không biết, nhưng đối tượng kết hôn với tôi phải chọn tôi vì chính tôi thôi. Không phải vì gã đó. Tiện thể nói luôn cho anh biết, người thừa kế của nhà Nishina vẫn chưa chắc là hắn ta đâu. Anh đừng nhầm lẫn nhé.”

Có vẻ Hoshiko đã phát giác ra chồng chị gái và mình được chọn để làm trợ thủ cho Naoki. Cũng có thể hôm nay câu chuyện này đã được bàn đến trong nhà Nishina. Vì thế mà nàng mới trở lên dữ dội thế này.

Nhưng Hoshiko lại gọi y ra làm đối tượng trút giận, nên Takuya cảm thấy mình đã được đáp lại. Nói cách khác, điều này có nghĩa sự tồn tại của y trong lòng nàng đã lớn dần lên.

Chạy một đoạn nữa, Hoshiko bình tĩnh hơn, bèn rời khỏi đường cao tốc và chuyển sang đường vào thành phố. Rồi nàng giảm dần tốc độ, quay ngược quãng đường đã đi lúc nãy.

Sau đêm đó, Hoshiko bắt đầu thi thoảng liên lạc với Takuya. Đầu vậy, hiếm khi hai người đi ăn uống hay nhậu nhẹt. Phần lớn thời gian, Takuya phải đi mua đồ cùng nàng, hoặc làm tài xế cho nàng. Có lần nàng đi nhảy disco với bạn bè, y phải ngồi đợi cả buổi trong xe.

Đầu vậy, Takuya cũng đạt được mục đích tiếp cận thân mật với nàng. Y cảm thấy dạo này mọi việc diễn ra thuận lợi đến ngỡ ngàng.

Vậy mà lại xảy ra chuyện này. Sự phản bội của Yasuko thực sự là tổn thất nặng nề với y.

Takuya hoàn toàn không lý giải được tại sao Yasuko không chịu bỏ đứa bé. Theo y thì sinh nó bây giờ cũng không có lợi gì cho ả. Thậm chí hoàn toàn ngược lại, chỉ khi ả chịu bỏ đứa bé, y mới có thể tiếp tục mối quan hệ hiện tại.

Vậy mà Yasuko vẫn khẳng khái sinh con. Và còn bắt y chịu trách nhiệm nữa. Tuy nhiên, cùng với điều kiện nếu *nó là con của Takuya*.

Takuya không rõ Yasuko còn quan hệ với ai khác nữa, nên không biết có bao nhiêu khả năng đó là con mình. Nhưng y nghĩ, dù đứa trẻ sắp ra đời không phải là con y, để Yasuko có bầu sinh con cũng không hay. Bởi lẽ, mối quan hệ giữa hai người có thể sẽ bị lộ.

Takuya muốn tránh điều này bằng mọi giá. Y biết rõ niềm kiêu hãnh của Nishina Hoshiko. Nếu mối quan hệ với Yasuko bị lộ ra, không những Takuya chẳng thể kết hôn với Hoshiko, mà vị trí của y trong Công nghiệp nặng MM cũng sẽ sụp đổ tức thì.

Takuya vẫn nhớ cảm giác siết chặt cổ Yasuko khi hai người quan hệ. Lúc đó y thực sự muốn siết thật chặt, giết ả luôn cho rồi.

Y sốt ruột muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, nhưng thời gian cứ trôi đi mà không có đối sách gì.

Khi y đang cuống cuống lo lắng thì được Nishina Naoki cho gọi.

Naoki tuy có cái chức trưởng phòng kế hoạch phát triển, nhưng người thực sự điều hành là phó phòng Hagiwara. Do vậy, từ trước tới giờ Takuya nếu có hợp hành với phòng kế hoạch phát triển thì cũng là với Hagiwara thôi. Hagiwara là nhân viên kỳ cựu đã có 17 năm kinh nghiệm. Naoki được ngồi vào vị trí trưởng phòng chẳng qua nhờ bóng cha mình. Dường như Naoki cũng biết điều đó nên suốt ngày chỉ loanh quanh ở phòng bên cạnh.

Takuya đến phòng hẹn, thấy Hashimoto Atsushi hôm trước đã gặp tại buổi chơi gôn. Y đoán buổi họp là về Hoshiko.

“Tới đông đủ rồi nhỉ.”

Naoki vừa thấy Takuya liền đứng dậy, chỉ tới bàn họp bên cạnh.

Hashimoto ngồi xuống, Takuya cũng ngồi bên cạnh. Naoki nói với nữ nhân viên thuộc cấp duy nhất trong phòng.

“Phiền cô Nakamori ra ngoài một chút.”

Nakamori nhỏ nhẹ vâng dạ rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Takuya nhìn theo Nakamori. Dù Naoki chỉ là trưởng phòng nhưng có phòng riêng và thư ký thể này, chắc hẳn do quyền lực của nhà Nishina.

“Nào, bắt đầu thôi.”

Naoki ngồi xuống đối diện Takuya và Hashimoto, hai tay khoanh trên mặt bàn, cúi đầu yên lặng như đang nghĩ cách mở lời. Dù trông khá u ám, nét mặt gã vẫn sắc sảo, chắc có thể gọi là một thanh niên đẹp trai. Takuya biết nhiều nữ nhân viên nghĩ rằng Naoki trông rất tuyệt vời. Y cũng chẳng thể phản bác.

“Tôi không muốn vòng vo.” Sau một hồi suy nghĩ, Naoki lên tiếng. “Ta đi thẳng vào vấn đề luôn.”

Takuya và Hashimoto cùng gật đầu. Có lẽ đúng là về Hoshiko. Nhưng cái tên Naoki đưa ra lại hoàn toàn ngoài giả định của y.

“Chuyện tôi muốn bàn không gì khác chính là vấn đề Amamiya Yasuko có bầu.” Naoki nói.

Takuya tức thì không biết dùng từ gì đáp lại, chỉ lặng nhìn khuôn mặt điển trai của Naoki. Hashimoto cũng thần người ra. Naoki cười nhạt như khoan khoái trước phản ứng của hai người, nhưng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Hai cậu chắc rất sửng sốt. Chẳng có gì lạ. Lần đầu biết hai cậu cũng qua lại với Yasuko, tôi đã ngạc nhiên giật bắn cả người.”

“Cũng qua lại...?” Takuya cất tiếng, nhìn lại Naoki. “Nói vậy thì trưởng phòng cũng thế?”

“Đúng vậy.” Naoki nói.

Takuya liên tưởng đến khuôn mặt Yasuko, không rõ ả là loại con gái gì đây. Rồi y quay sang Hashimoto. Hắn cũng nhìn lại Takuya, khẽ nhún vai lắc đầu.

“Ngạc nhiên thật. Dù tôi cũng biết là ả có qua lại với người khác nữa.”

“Theo tôi điều tra thì chỉ có ba người chúng ta thôi.”

Nói rồi Naoki kể lại sự tình. Theo lời gã, thời điểm Yasuko nói cho gã về việc có bầu cũng trùng với thời điểm ả nói với Takuya. Nội dung câu chuyện cũng tương tự. Dù Naoki yêu cầu bỏ đứa bé, ả nhất quyết không nghe theo. Takuya nghĩ bụng, *hóa ra là thế này.*

“Thực lòng tôi cũng hết cách rồi.” Naoki cười gượng gạo. “Thế rồi tôi mới nghĩ, trước hết nên thử tìm xem ả còn quan hệ với ai nữa. Vì tôi biết chắc Yasuko còn bồ bịch khác ngoài mình.”

Takuya hỏi: “Anh thuê thám tử hay sao?”

“Không, tôi tự theo dõi. Dù khá khó khăn nhưng cũng có phần thú vị. Mãi không có cơ hội biết được ả gặp ai, tôi cũng hơi sốt ruột.”

Naoki nhìn lần lượt hai người rồi nói, “Chắc ả đã gặp cậu Hashimoto vào thứ Năm tuần trước, cậu Suenaga vào thứ Ba tuần trước và thứ Tư tuần này. Đúng không?”

“Vậy trưởng phòng chắc rơi vào khoảng thứ Hai ấy nhỉ.”

Takuya nửa đùa nửa thật.

“Đương nhiên. Thứ Sáu tuần trước và thứ Hai tuần này.” Naoki thản nhiên trả lời. “Quy luật có thể bất định nhưng chỉ có ba người chúng ta.”

“Ả cũng giỏi thật, kiên trì tiếp tục được mối quan hệ như vậy.”

Hashimoto nói, như thể khâm phục từ sâu thẳm cõi lòng.

“Tại rảnh quá mà.”

“Rồi chúng ta làm gì đây?” Takuya hỏi. “Tìm ra chúng tôi thì anh định làm gì? Chẳng lẽ muốn làm rõ xem ai là cha đứa bé sao?”

“Được thế thì đã tốt. Nhưng chắc hai cậu cũng biết điều đó là bất khả thi chứ? Liệu hai cậu có chắc đứa bé không phải con mình không? Tôi nói rõ là bản thân cũng không biết. Có khi nó là con tôi cũng nên.”

Những lời này làm cả Takuya lẫn Hashimoto đều im lặng. Naoki gật đầu đắc ý.

“Đầu tiên tôi phải bọc bạch, tình thế hiện tại cực kỳ xấu. Bởi nếu nó đúng là con tôi, ả sẽ đòi hỏi khoản tiền cực lớn cả đời để nuôi dưỡng đứa bé. Nếu xảy ra chuyện này, dù tôi có là trưởng nam nhà

Nishina thì cũng khó giữ vị trí trong công ty.”

“Để tránh điều đó, chỉ còn mỗi cách kết hôn với ả thôi.” Takuya nói.

“Có thể Yasuko cũng trông chờ chuyện ấy. Nhưng tôi sẽ không chịu như vậy.” Naoki nhìn Takuya và Hashimoto rồi hỏi. “Tôi muốn biết hai cậu tính thế nào. Nếu đứa bé là con mình, liệu đã sẵn sàng chịu trách nhiệm chưa?”

Ánh mắt Naoki hướng về Takuya, nên y trả lời trước.

“Nói thực với anh là tôi cũng không biết làm sao.”

“Hắn là thế rồi. Cậu còn có Hoshiko mà. Giả dụ không phải con cậu đi nữa, nếu lúc này quan hệ với Yasuko bị bại lộ thì rất tệ cho cậu.”

Naoki khẽ cong khóe môi lên. Sau đó gã nhìn sang Hashimoto. “Còn cậu thì sao?”

“Em cũng thế.” Hashimoto đáp. “Thực ra, em đã từ bỏ ý định làm chồng Hoshiko. Nhưng không chỉ có mỗi vậy. Vất vả lắm mới leo lên vị trí hiện tại, em không muốn sẩy chân vấp ngã.”

“Vậy cậu định làm gì?”

“Cái đó...” Hashimoto ngắc ngứ.

Naoki gật gù, hút vài hơi thuốc. Takuya nhìn chăm chăm làn khói trắng lan tỏa từ đầu điều thuốc, chờ những lời tiếp theo của gã.

“Có điều này chắc hai cậu cũng từng nghĩ đến.”

Gã nói đến đó rồi dừng lại. Takuya và Hashimoto vẫn im lặng. Naoki nhắm mắt rồi tiếp tục.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều lần. Nếu Yasuko chết đi thì mọi chuyện đều êm đẹp...”

Hashimoto bên cạnh Takuya phát ra âm thanh gì đó lạ lùng từ cuống họng. Chắc hẳn đang nuốt nước bọt.

Không ai nói gì trong một lúc. Naoki dụi tắt mẩu thuốc ngấn ngùn trong gạt tàn thủy tinh.

“Yasuko chết đi thì mọi chuyện đều êm thấm...” Gã lặp lại rồi nhìn hai người. “Hai cậu chưa từng nghĩ vậy à?”

Takuya nhìn sang thăm dò ý tứ Hashimoto. Cậu đàn em vào sau y

một năm đưa tay lên trán, không động đậy. Hashimoto biết Naoki muốn nói gì. Nhưng không thể bất cẩn trả lời ngay.

“Thực ra tôi có kế này.” Naoki bảo. “Chẳng cần nói hai cậu cũng biết là kế gì rồi. Để thực hiện, tôi cần hai cậu giúp sức. À, nói vậy chưa đúng lắm. Nếu cả ba không đồng lòng thì kế hoạch này không thực hiện được. Không nhanh chóng hành động thì muộn mất.”

Dù vậy, Takuya và Hashimoto vẫn im lặng. Cuối cùng, Naoki ngả lưng ra sau ghế, lên tiếng.

“Thôi được. Chắc hai cậu cũng cần thời gian suy nghĩ. Tối ngày kia, tôi đã đặt một phòng khách sạn. Hôm đó ta sẽ lại tụ họp. Hai cậu chắc cũng hiểu rõ, nhưng đừng quên chúng ta không có nhiều thời gian.”

Sau cùng, gã thấp giọng nhắc nhở.

Tối hôm đó Takuya suy nghĩ về đề xuất của Naoki. Tất nhiên y đã rõ quyết định của mình. Không cần chờ Naoki nói, y cũng biết muốn giải quyết vấn đề này thì chỉ có một cách duy nhất.

Phải sát hại Yasuko.

Đây chính là đối sách tốt nhất để vượt qua nghịch cảnh hiện tại.

Y cũng đã nghĩ đến việc dàn xếp tai nạn đột xuất nào đó để Yasuko sẩy thai. Nhưng nếu thành ra như vậy, có khi ả sẽ làm ầm lên.

Chỉ có mỗi cách là sát hại thôi, Takuya nghĩ bụng. Không thể để sự nghiệp của y sụp đổ vì mụ đàn bà như ả.

Sau khi quyết như vậy, Takuya lại nghĩ đến Naoki. Y không ngờ gã cũng có quan hệ với Yasuko. Tuy nhiên, nhờ buổi nói chuyện hôm nay, y đã thay đổi hoàn toàn cái nhìn về Naoki. Y đã từng nghĩ gã là kẻ không có năng lực, chẳng làm được gì, suốt ngày chỉ biết giam mình trong phòng ngồi phân vân. Trong hoàn cảnh kỳ lạ này, Takuya lại phải nhìn gã bằng con mắt khác.

Cùng nắm giữ bí mật với Naoki thực ra có lợi cho Takuya. Y sẽ dễ dàng khiến gã trở thành đồng minh trong việc cưới xin Hoshiko.

Vấn đề là Hashimoto. Không rõ hẳn ta đáng tin đến đâu. Mà trước

đó còn phải xem Hashimoto có sẵn sàng sát hại Yasuko không nữa.

Nếu hắn gây trở ngại thì chỉ cần giết là xong. Ý tưởng đó thoáng hiện ra trong đầu Takuya. Nhưng nhận ra mình đang trở thành kẻ dễ dàng nghĩ đến việc sát nhân, Takuya bắt giắc lắc đầu.

Hai ngày sau, cả ba như hẹn tụ họp ở một phòng khách sạn trong nội thành. Trong căn phòng đôi có đặt một chiếc bàn và hai chiếc ghế. Takuya và Hashimoto ngồi xuống ghế, còn Naoki ngồi trên giường.

“Yes hay No, hai cậu đã quyết định rồi chứ?” Naoki nhìn cả hai rồi nói.

Takuya liếc nhìn Hashimoto, xác nhận hắn đã gật đầu rồi cũng gật theo.

“Được rồi. Nói thật, nếu đến hôm nay hai cậu còn lưỡng lự thì tôi định cho hai cậu ra về mà không cần nghe câu trả lời.”

Nói rồi Naoki lấy ra một bộ bài, đưa cho Takuya và Hashimoto mỗi người một quân. Đó là quân Joker. Rồi Naoki lại đặt bộ bài trước mặt Takuya, bảo y tự rút thêm một quân.

“Cái này nghĩa là sao vậy?” Takuya hỏi.

“Là cách để nghe câu trả lời của hai cậu.” Naoki trả lời.

Takuya không hỏi thêm, rút một quân bài mà không để Hashimoto nhìn thấy. Đó là quân Già Bích. Hashimoto cũng rút một lá bài với vẻ mặt tỏ ra biết điều.

“Giờ là lúc quyết định vận mệnh đây.” Naoki nói, lôi ra một chiếc hộp giấy màu trắng. “Tôi muốn hai cậu đặt một lá bài vào trong chiếc hộp này. Yes thì đặt quân Joker, No thì đặt lá bài còn lại. Nếu tất cả cùng đặt Joker thì chúng ta đều đồng ý với kế hoạch. Nhưng dù chỉ có một lá khác biệt thì chuyện đến đây là chấm dứt. Mỗi người tự tìm cách giải quyết vấn đề của Yasuko.”

Hóa ra là vậy. Takuya chợt thấy khâm phục. Làm thế này thì ngay cả khi kế hoạch không được tán thành, Naoki cũng không biết được ai chọn Yes, ai chọn No. Takuya và Hashimoto cũng vậy, giả dụ có ai chọn Yes đi nữa thì cũng không bị đối phương phát hiện.

Takuya kiểm tra lại quân bài rồi nhét vào hộp giấy. Tiếp theo là

Hashimoto. Những quân bài còn lại được cho vào bộ bài, trộn đến khi mọi người đều thấy ổn.

“Được rồi nhỉ.”

Naoki kiểm tra hai lá bài trong hộp, không để hai người nhìn thấy. Takuya chăm chú nhìn thái độ của gã. Trong khoảnh khắc Naoki cau mày lại, rồi ngẩng mặt lên.

“Kết quả thật đáng tiếc.” Naoki nói. “Nhưng là đối với Amamiya Yasuko. Tại thời điểm này, chúng ta đều đồng ý với kế hoạch.”

Gã lật hai lá bài lên.

“Điều quan trọng nhất là không để bị nghi ngờ.” Naoki tiếp tục. Không được để bên thứ ba biết mối quan hệ giữa họ với Yasuko.

“Điều này thì em có thể tự tin là không.” Hashimoto khẽ vênh cằm. “Em rất cẩn thận, nên chắc chắn không ai biết.”

“Cậu nói vậy có phần hơi khinh suất rồi. Chẳng phải trường phòng biết được rồi đó sao.”

“Chúng ta ngồi trên cùng một thuyền nên không sao. Nhưng đúng như Takuya nói, không thể khinh suất được. Ngoài ra, cũng có khả năng Yasuko đi nói với ai khác. Có điều tôi nghĩ chắc không có chuyện đó.”

“Dù sao nếu là khả năng ấy, chúng ta giờ không làm gì được.” Takuya nói.

“Đúng vậy. Do đó, ta cần lập đối sách phòng trường hợp bị nghi ngờ.”

Naoki lấy ra tờ giấy A4, dùng bút bi viết dòng chữ *Chứng cứ ngoại phạm*, rồi gạch hai dòng kẻ dưới chân.

“Nếu thành kẻ có liên quan tới vụ án, chắc chắn chúng ta sẽ bị tra hỏi. Lúc đó chỉ cần có chứng cứ ngoại phạm là dễ dàng thoát tội. Nếu không, lúc nào cũng có thể bị bắt.”

“Anh định dùng thủ thuật gì đó với lịch tàu chạy hay sao?” Hashimoto vừa đưa khăn mùi soa lên lau trán vừa hỏi. Hắn không hề đổ mồ hôi, có lẽ đây là thói quen khi căng thẳng.

“Nếu có chuyến tàu nào đó chúng ta biết mà cảnh sát không hay thì tốt quá. Nhưng đáng tiếc là không có chuyện đó.”

“Nhưng chắc anh có kế sách gì đó chứ?”

Takuya nhìn vẻ mặt tự tin của Naoki, cất tiếng hỏi. Gã liền gật đầu.

“Cảnh sát đầu tiên sẽ nghĩ đến khả năng tên tội phạm hành động riêng rẽ, hoặc nhiều nhất chỉ có hai người thôi. Họ phán đoán như thế dựa vào kinh nghiệm. Tuy nhiên, chúng ta có tận ba người. Thủ thuật chúng ta dùng sẽ sinh ra từ điều này.”

“Thủ thuật gì vậy?”

“Chạy tiếp sức ấy.”

“Chạy tiếp sức?”

“Đúng vậy, cây gậy chúng ta chuyền nhau sẽ là xác chết.”

Naoki viết lên giấy mấy chữ *Tokyo Atsugi Nagoya Osaka* nằm hơi cách nhau. Rồi gã đánh dấu X phía trên chữ *Osaka*.

“Yasuko sẽ bị giết ở Osaka, nhưng vị trí phát hiện ra xác chết sẽ là...” Naoki cầm bút lướt qua mấy chữ *Nagoya, Atsugi*, rồi dừng lại ở chữ *Tokyo*. “... Tokyo, cách đó khoảng 500 kilômét.”

Takuya hít một hơi thật sâu rồi trông sang Hashimoto. Hắn vẫn nhìn tờ giấy chăm chăm. Y chậm rãi thở ra rồi nói với Naoki: “Anh giải thích đi.”

Naoki tiếp tục viết vào tờ giấy ba chữ cái *ABC*.

“Ba chữ A, B, C này là chúng ta. Ngày thực thi kế hoạch, A sẽ ở Osaka, B ở Nagoya, C ở Tokyo. Đầu tiên, A sát hại Yasuko. Ví dụ vào lúc 6 rưỡi tối. Trước đó A sẽ tạo cho mình chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo cho tới 6 giờ tối.”

6 giờ 30 phút, A giết Yasuko. Naoki viết dòng ấy cạnh chữ *Osaka*.

“Sau đó A đưa xác chết lên xe, di chuyển tới Nagoya. A đến một địa điểm gần ga Nagoya, giả dụ là vị trí X. Tại vị trí X này, A sẽ bỏ lại xe, dùng tàu cao tốc quay về Osaka. Nếu thuận lợi thì A sẽ bắt kịp chuyến tàu khoảng sau 9 giờ, cùng lắm là 9 rưỡi và về đến Osaka trước 11 giờ. Rồi A nhanh chóng gặp mặt người thứ ba nào đó. Như vậy, khoảng thời gian A không có chứng cứ ngoại phạm là từ 6 giờ cho đến 11 giờ.”

Nói đến đó, Naoki dừng lại, ngẩng xem hai người có hiểu không.

Takuya khẽ gật đầu thay cho câu trả lời.

“Tiếp đến là B.” Naoki chỉ vào chữ Nagoya. “B tạo sẵn chứng cứ ngoại phạm cho đến 10 giờ. Sau đó, B sẽ đến vị trí X, leo lên chiếc xe mà A bỏ lại. Rồi B lái vào cao tốc Toumei, nhắm tới Atsugi. Chắc y sẽ tới Atsugi vào khoảng 2 giờ khuya. B ra khỏi cao tốc ở đó, tới địa điểm đã định, gọi là vị trí Y. C sẽ đợi sẵn ở Y.”

“C sẽ di chuyển đến đó bằng cách nào?” Takuya hỏi.

“Tất nhiên là dùng xe hơi.” Naoki liền trả lời. “Xe đó còn dùng để chở xác chết, C sẽ lái về Tokyo, còn B mau chóng lái xe quay lại Nagoya.”

“Vậy thì B sẽ khá mệt ấy nhỉ. Phải lái xe liên tục sáu tiếng.” Hashimoto nói.

“Công việc của B thực ra nhẹ nhàng nhất.” Naoki lập tức phủ định. “Thời gian di chuyển tuy có dài, nhưng chỉ cần lái xe thôi. A phải ra tay giết người, còn C phải làm công việc quan trọng cuối cùng, đó là tìm cách xử lý cái xác.”

“Chúng ta sẽ để xác chết được phát hiện ở đâu?” Takuya hỏi.

“Đâu cũng được. Nhưng phải là nơi dễ phát hiện. Càng phát hiện sớm thì càng dễ cho bên khám nghiệm ước tính thời gian tử vong.”

Nếu đã mất công tạo chứng cứ ngoại phạm thì phải để cảnh sát biết thời điểm sát hại Yasuko càng chính xác càng tốt.

“Để em tổng hợp lại chút.” Hashimoto nói. Ngay giữa các buổi họp, hẳn cũng có thói quen tóm tắt lại nội dung.

“Tôi không nắm rõ lắm, nhưng khi ước định thời gian tử vong, cảnh sát thường đưa ra một khung giờ khá rộng. Trong trường hợp này, chắc họ sẽ đoán thời gian gây án trong khoảng 5 giờ đến 8 giờ. Nói cách khác, họ sẽ hỏi như này: “Trong khoảng từ 5 giờ tới 8 giờ tối anh đã làm gì?”

“Trường hợp này thì cả B lẫn C đều dễ dàng trả lời, không cần bịa đặt. Vì thực tế cả hai đều có chứng cứ ngoại phạm.”

“Còn A sẽ trả lời thế nào ạ? Trước 6 giờ hẳn có chứng cứ ngoại phạm, nhưng từ lúc đó tới 11 giờ thì không.”

“A có mặt ở Osaka, trong khi tử thi được phát hiện tại Tokyo.”

Trước khi Naoki kịp giải thích, Takuya lên tiếng. “Chỉ với năm tiếng đồng hồ, y không thể tới Tokyo, sát hại Yasuko rồi quay lại Osaka.”

Naoki gật đầu, ra vẻ tán đồng.

“Nói cách khác, cả ba đều có chứng cứ ngoại phạm. Tuy nhiên điều này chỉ đúng khi cảnh sát không biết A, B, C đồng phạm.”

“Nhưng có một vấn đề lớn.” Takuya nói. “Ai sẽ làm A đây? Chắc không ai muốn mình là kẻ trực tiếp giết người.”

“Câu nói đúng, nhưng cuối cùng phải có ai đó ra tay.”

“Ngoài ra còn một vấn đề khác. Không có gì đảm bảo B và C sẽ làm theo kế hoạch sau khi A giết người như đã bàn tính. Nói cho nhanh thì B và C có thể đổ toàn bộ tội lỗi cho A. Kết quả là A bị bắt. Sau đó hẳn có khai gì đi nữa thì B và C chỉ cần phủ nhận, bảo đó là chuyện bịa đặt.”

“Tức là không tin được hai người sau nhĩ. Cậu nói cũng đúng. Chúng ta định làm việc trọng đại như này, cũng cần có cái gì trói buộc nhau.”

Naoki lấy thêm một tờ giấy cùng hộp mực đỏ để đóng dấu.

“Vậy làm thế này nhé. Sau khi quyết định được ai là A thì người đó sẽ viết lên tờ giấy này như sau: *Chúng tôi đã đồng lõa thực hiện kế hoạch sát hại Amamiya Yasuko*. Sau đó A in ngón cái vào giữa dòng chữ. Người đóng vai B và C sẽ cùng ký tên và điểm chỉ. Đây là một kiểu cam kết. Tờ giấy này sẽ do A lưu giữ. Như thế B và C không thể phản bội A.”

Naoki nghiêng đầu, ra ý còn câu hỏi gì không.

“Thế...” Hashimoto hỏi. “Ai sẽ sẽ đóng vai A bây giờ? Trưởng phòng sẽ quyết định hay sao?”

Naoki nhìn chằm chằm Hashimoto rồi hỏi: “Hashimoto, nếu tôi bảo cậu làm A, cậu có đồng ý không?”

Hashimoto mở to mắt, lắc đầu.

“Hẳn thế rồi. Tôi nói trước, việc này không liên quan gì đến cấp bậc trong công ty cả. Phải quyết định thật công bằng.”

Naoki rút ra bộ bài lúc trước.

“Chúng ta sẽ rút lần lượt một quân bài. Ai điểm cao hơn thì được

quyền chọn vai. Hai cậu thấy sao?”

Takuya suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Được thôi.” Hashimoto cũng đồng ý.

“Nhưng trước đó, phiền trưởng phòng cho tôi kiểm tra bộ bài.” Takuya thêm.

Naoki cười gượng gạo, đưa bộ bài cho y. Bộ bài không có gì bất thường. Y đưa sang cho Hashimoto. Hắn cũng kiểm tra kỹ lưỡng rồi trả lại Naoki.

“VẬY mọi người đều đồng ý rồi nhỉ.”

Sau vài lần xóc bài, Naoki đặt lên bàn, xáo trộn đồng bài.

“Cậu Suenaga rút trước đi. Quân Ách to nhất, quân Hai bé nhất. Hai số giống nhau thì coi như hòa.”

Takuya liếc đôi môi khô khốc rồi đưa tay rút bài. Chợt hình ảnh Yasuko lồ lộ xuất hiện chớp nhoáng trong đầu y. Y lập tức lật lá bài vừa rút.

“A!” Hashimoto buột miệng.

“Rút được quân ngon nhỉ.” Naoki nói.

Đó là quân Già Cơ. Y nghĩ mình đã an toàn. Khó có chuyện hai người kia cùng rút được quân Ách.

“Tiếp theo, tới cậu Hashimoto.”

Bị Naoki thúc giục, Hashimoto với tay ra. Nhưng hắn chững lại khi sắp cầm lấy quân bài. Takuya nhận ra hắn đang run run.

Hashimoto hít một hơi thật sâu rồi cầm lấy một quân bài như đã dồn quyết tâm. Hắn lật bài ra.

Hashimoto mở miệng như thể muốn kêu lên nhưng không thốt nên lời. Chứng tỏ hắn rất sốc với kết quả. Đó là quân Bốn Chuồn.

Hashimoto đưa tay lên miệng, nhìn chằm chằm vào quân Bốn Chuồn trên bàn. Trông hắn vừa có vẻ đang dồn quyết tâm sát hại Yasuko, cũng có vẻ đang nghĩ đến chuyện thoái lui ngay lúc này.

“Giờ tôi rút bài đây.”

Naoki nhìn vào núi bài, nhắm mắt rồi cầm lấy một quân. Gã liền đưa lá bài lên ngang mặt, lật ngược rồi đập nó xuống bàn.

Là quân Hai Bích.

Phù, Hashimoto thở phào. Takuya không nói gì, nhìn Naoki. Chính gã đề xuất cách này, nên kết quả hiện tại là hợp lý nhất.

Naoki mím chặt miệng không động đậy gì gần một phút. Sau đó gã nhếch môi, nở nụ cười lạnh lùng.

“Vậy là đã quyết định được vai diễn, giờ soạn bản cam kết thôi.” Vừa nhìn hai người, Naoki vừa nói. “Sau đó chúng ta sẽ bàn bạc chi tiết.”

Còn 10 kilômét nữa là tới Atsugi, Takuya nhìn bảng chỉ dẫn, cố lấy lại tập trung. Y không được phép chủ quan cho tới phút cuối cùng, vẫn chưa thể biết điều gì sẽ xảy ra.

Tại Atsugi, Hashimoto chắc hẳn đang đợi y. Tại đó Takuya sẽ chuyển cái xác sang xe kia rồi quay lại Nagoya. Công việc của y chỉ có vậy. Trên đường về cũng phải chú ý cẩn thận. Ngay cả khi không mang theo cái xác, y cũng không được phép cho người khác biết việc mình đang chạy xe đêm nay tại đoạn đường này.

Thêm một chiếc xe nữa vượt qua với tốc độ cao. Đối với các xe khác, chiếc van chạy chậm chạp với vận tốc 80 km/h như này chẳng khác gì chướng ngại vật.

Chính Naoki đã chọn chiếc xe này để vận chuyển cái xác đến Atsugi.

“Khoảng 6 đến 7 giờ tối trời vẫn còn sáng nên tôi muốn giết ả trong xe. Như vậy thì sau đó phải kéo cái xác ra ngoài rồi nhét vào trong cốp, hết sức vất vả, nhất là khi chỉ có một người. Nếu dùng một chiếc van thì không phiền như vậy. Chỉ cần dùng chăn mềm hay cái gì đó phủ lên rồi đẩy xuống khoang sau là được. Nếu có ai nhìn thấy, họ cũng chỉ nghĩ là đang vận chuyển gói hàng nào đó mà thôi.”

Naoki nói gã biết chỗ để kiếm một chiếc xe như vậy. Họ hàng của gã làm chủ một xưởng gỗ tại Toyohashi. Trong nhà xe ở đó, có một chiếc van bình thường chẳng ai dùng tới. Vào buổi sáng hôm gây án, Naoki sẽ đi tàu cao tốc tới Toyohashi, lấy xe lái về Osaka.

Hashimoto ngạc nhiên hỏi: “Anh phải mất công tới tận Toyohashi để kiếm xe sao?”

“Nếu thuê xe thì sẽ để lại dấu vết về sau. Ngoài ra, tôi có lý do nên mới lấy xe từ Toyohashi.” Naoki nói rồi nhìn Takuya. “Sau khi bàn giao xác chết tại Atsugi, tôi muốn cậu đi cao tốc Tomei quay về Toyohashi trả xe. Tiếp theo, cậu đi taxi quay lại Nagoya. Dù cảnh sát có nghi ngờ gì, miễn họ không biết về chiếc van này thì cũng sẽ

không điều tra công ty taxi ở Toyohashi.”

Hashimoto chịu trách nhiệm tìm xe chở xác chết từ Atsugi.

“À mà... anh định dùng cách gì để giết cô ả thế?”

Khi bị Takuya hỏi, Naoki thoáng vẻ khổ sở. Lần đầu tiên thấy gã tỏ vẻ mặt như vậy.

“Vẫn chưa quyết.” Naoki trả lời. “Tốt nhất là không để lại vết máu. Cách nào thì cứ để tôi nghĩ.”

“Vây nhờ cậy vào anh.” Takuya đáp. Hashimoto cũng gật đầu.

Naoki cũng đảm nhiệm việc nghĩ cách gọi Yasuko tới Osaka.

“Hashimoto, cậu nghĩ chỗ bỏ xác nhé. Còn cậu Suenaga quyết định địa điểm bàn giao cái xác ở Nagoya và Atsugi.”

Takuya trả lời y đã hiểu việc mình cần làm.

“Ngoài ra, chúng ta quyết định ngày ra tay là thứ Ba tuần sau nhé. Ngày 10 tháng 11. Suenaga, cậu tìm lý do gì đó để có mặt ở Nagoya vào ngày này. Nếu là cậu, chắc không khó tìm lý do thích hợp để xin đi công tác hôm đó.”

“Vâng, để tôi thử xem sao.” Takuya trả lời.

Sau khi quyết định đến đó, ba người giải tán. Buổi họp tiếp theo là vào ba ngày sau. Trong thời gian chờ đợi, mỗi người giải quyết từng nhiệm vụ đã được giao.

Ngay sau buổi họp ấy, mọi người bắt đầu đồn đại về Takuya. Họ đồn là Hoshiko có để ý tới y, và hai người đã gặp nhau mấy lần. Takuya biết được thông tin là do có mấy người tới hỏi y sự tình. Tất nhiên y không nói gì về mối quan hệ với Hoshiko.

Nếu vậy, có khi chính Yasuko đã rò rỉ tin này chẳng?

Takuya ngẫm lại rồi cho rằng chắc không có chuyện đó đâu. Yasuko làm thế cũng không được lợi gì. Vậy ai là người loan tin?

Chẳng bao lâu sau, y biết câu trả lời. Naoki gọi đến từ số máy văn phòng, bảo chính mình đã loan tin. Khi Takuya hỏi lý do thì gã bảo sẽ trả lời sau, kêu y bây giờ tới phòng kế hoạch phát triển.

Takuya hơi ngờ vực, đến phòng kế hoạch phát triển. Naoki không ngồi trong phòng riêng như thường lệ, mà ở trong phòng có thuộc cấp. Gã đang xem tài liệu gì đó.

“Anh cho gọi tôi?” Takuya lại gần. Naoki chỉ liếc con người lên nhìn y, rồi quay lại tập tài liệu. Takuya cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

“Cậu không cẩn thận là phiền lắm đó.” Naoki nói, giọng nghèn nghèn khó nghe.

Takuya ngạc nhiên hỏi lại: “Hả?”

“Mấy tin đồn thất thiệt làm ảnh hưởng tới tôi đấy.”

Takuya không nói gì, nhìn gương mặt trông nghiêng của Naoki. Y không biết nên trả lời thế nào. Những nhân viên đang làm việc xung quanh đều im phăng phắc như đang nghe ngóng câu chuyện.

“Cha tôi đáng lẽ nên thận trọng với những hành động có thể gây hiểu lầm chứ...” Nói đến đây, Naoki ngừng lại một chút rồi tiếp tục. “Không rõ phó tổng có ý định gì, nhưng tôi lo cho tương lai của Hoshiko lắm. Để người ngoài như cậu làm trò thì thật phiền toái.”

Naoki ngẩng mặt khỏi tập tài liệu, hỏi Takuya: “Đã hiểu chưa?”

Takuya hết sức hoang mang. Y hoàn toàn không rõ Naoki có ý định gì khi nói những lời ấy, nên tiếp tục im lặng.

“Đã hiểu chưa?” Naoki lườm y.

Không còn cách nào khác, Takuya trả lời: “Tôi hiểu rồi ạ.”

Naoki gật đầu, gấp tập tài liệu lại rồi biến mất sang phòng bên cạnh, không nói thêm lời nào.

Nhưng ngay sau khi về chỗ, Takuya nhận được điện thoại từ Naoki.

“Xin lỗi cậu nhé.” Gã lập tức nói ngay. “Tôi biết cậu có thể diễn tốt mà không cần bàn trước.”

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Takuya chợt nhận ra mình đã bất giác lên giọng.

“Một phần của kế hoạch thôi. Thật ra, tôi biết có vài người đã nghe phong thanh chuyện cậu với Hoshiko. Chắc do Munakata loan ra. Nên tôi nghĩ để vậy thì không hay lắm. Vì lần này ba người chúng ta hợp tác gây án với tiền đề là ta không thân thiết gì với nhau. Nhưng nếu cậu thành ứng cử viên cho chức hôn phu của Hoshiko, tự nhiên tôi với cậu sẽ bị coi là chơi thân với nhau. Nếu cảnh sát nghi ngờ một người thì chắc sẽ nghĩ đến khả năng người còn lại là đồng

phạm.”

“Đúng là có khả năng đó.”

“Nên tôi mới nghĩ ra vở kịch lúc này. Nếu tôi phản đối việc cậu thành hôn phu của Hoshiko, chúng ta sẽ không có quan hệ gì nữa. Ngược lại, nhân viên công ty có khi sẽ nghĩ chúng ta thù địch nhau. Vở kịch này để phòng cho trường hợp xấu thôi.”

“Ra vậy.” Takuya đáp, nghĩ bụng gã Naoki này dường như thích thú với kế hoạch giết người lần này lắm. Nếu không, gã đã chẳng tưởng tượng ra mấy thứ này.

“À mà trưởng phòng này.”

“Sao cơ?”

“Lời anh nói lúc này hoàn toàn là diễn thôi sao? Anh bảo là lo lắng đến tương lai của Hoshiko ấy...”

Bên kia đầu dây, Naoki bật cười như đọc thấu tim đen Takuya.

“Cậu có vẻ lo lắng nhỉ? Thật lòng tôi không quan tâm Hoshiko lấy ai. Vậy mà lão già lại muốn tôi lựa chọn, nói thẳng ra điều đó khá phiền hà.”

“Vậy ạ.”

“Ừ. Cho nên cậu đừng lo lắng gì, tập trung vào kế hoạch hiện tại thôi.”

Naoki kết thúc với giọng nghiêm trang như thể đang ra chỉ thị công việc.

Thế rồi ba ngày trôi qua. Bọn họ lại tụ họp tại khách sạn lần trước.

“Gần chung cư của Yasuko có một cái sân gôn cỡ nhỏ. Chỗ đó không có đèn nên buổi tối không nhìn thấy gì. Hơn nữa hầu như không có người qua lại. Nếu chúng ta vứt xác ở đấy, sáng hôm sau chắc chắn sẽ được phát hiện. Hơn nữa cảnh sát cũng dễ cho rằng ả bị người qua đường sát hại.”

Hashimoto giải thích với vẻ tự tin, hình như đã điều tra cẩn thận suốt hai ngày nay. Takuya cũng nghĩ sân gôn cỡ nhỏ ấy là địa điểm thích hợp. Naoki cũng đồng thuận với kế hoạch đó.

Theo như bàn bạc, Takuya đã quyết định địa điểm bàn giao xác

chết. Tại Nagoya là bãi đậu xe phía Đông ga tàu, tại Atsugi là bãi đất hoang cách cổng ra cao tốc vài kilômét về phía Bắc.

“Tôi có vẽ lược đồ đơn giản để chúng ta không nhầm.”

Hai người nhìn sổ ghi chép y đưa ra, cùng gật đầu.

“Vậy là chúng ta đã quyết được mọi thứ. Nhân tiện, tôi muốn nhìn lại toàn bộ kế hoạch một lần nữa.”

Naoki nói với vẻ phấn khích, như thể gã đang chuẩn bị cho điều gì thú vị lắm.

Đồng hồ chỉ 1 giờ rưỡi. Mọi việc thuận lợi hơn dự kiến. Xe sắp sửa tới cổng ra Atsugi.

Một ngày dài vậy là sắp kết thúc rồi. Takuya thở dài nặng nề.

Đúng là một ngày dài. Đã nhiều giờ trôi qua từ lúc y xuất phát tại Tokyo sáng nay, lấy lý do đi công tác.

Takuya thêm một nhà sản xuất ở Nagoya vào bản ước lượng chi phí mua sắm thiết bị nghiên cứu, lấy lý do kiểm tra thực lực và tính năng của máy móc để đi công tác. Y có thể đi về trong ngày nhưng cố tình thêm vào nhiều lý do để được ở lại qua đêm. Cấp trên ít khi nói này kia về việc y đi công tác.

Khi đến Nagoya, Takuya lập tức gặp đối tác. Vốn dĩ y không có ý định ký kết, nhưng không để lộ điều đó với họ. Bên đối tác rất vui mừng được gặp y.

Takuya có thể hoàn thành mục đích chuyển công tác trong nửa ngày, nhưng cố tình kéo dài, để lại chút việc đến hôm sau. Phía đối tác thấy vậy càng hơn hởi, chắc nghĩ y nhiệt tình. Họ thậm chí ngỏ lời dẫn y đi tham quan Nagoya vào buổi tối. Nhưng Takuya chỉ cùng họ ăn tối tới 10 giờ. Y khéo léo từ chối khi được mời rượu, lấy lý do phải ở lại khách sạn tổng hợp kết quả hôm nay. Bên đối tác không phản đối gì.

Takuya đã đặt chỗ ở một khách sạn ngay trước ga. Sau khi nhận phòng, y thay quần áo rồi mang theo chìa khóa phòng ra ngoài. Y đi tới bãi đậu xe đã hẹn trước.

Bãi đậu xe không quá đông đúc. Vẫn có khoảng trống đó đây. Takuya không mất nhiều thời gian để tìm ra chiếc van nọ. Nó được đặt ở góc sâu nhất, đúng như hình dung của y.

Takuya nhòm qua cửa kính. Trong khoang xe có một gói hàng to dài nằm ngang, được bọc trong tấm chăn màu xanh dương. Có lẽ vì đã biết đó là loại hàng gì, y có thể thấy nó gấp khúc rõ ràng theo đúng hình thể.

Ả đàn bà ngu ngốc. Takuya khẽ khịt mũi. Nếu ả không quá tham lam thì chắc đã có một khoản tiền mà không phải chết.

Vòng ra sau xe, y thấy chìa khóa được gắn ở đó bằng băng dính. Y mở cửa bên phải, trèo lên xe chỉnh gương, kiểm tra phía sau xe một lần nữa. Chẳng rõ Naoki giết ả bằng cách nào mà không hề thấy máu hay vết bẩn.

Không còn đường lui nữa rồi. Takuya thì thầm rồi khởi động xe. Y vào nút giao Nagoya ở quận Meitou vào 10 giờ 35 phút.

Takuya đã thấy cổng ra Atsugi.

Y chuyển sang làn bên trái ngoài cùng.

Sau khi ra khỏi cao tốc, Takuya hướng lên phía Bắc theo đường số 129. Thường ngày đoạn đường này khá đông đúc, nhưng vào giờ này cũng trở nên vắng vẻ. Đi qua ga Hon Atsugi được một đoạn ngắn, y rẽ trái. Lập tức đèn đường trở nên thưa thớt, hai bên là những tòa nhà giống nhà kho nằm san sát.

Sau khi vào một đoạn đường nhỏ hơn, Takuya bắt đầu giảm tốc. Y tiến lên chậm rãi. Con đường kết thúc ở một bãi đất hoang trông như chỗ để phế liệu.

Một chiếc xe con màu trắng đã đợi sẵn trong góc bãi đất trống. Không thể nhầm được. Đó là xe của Hashimoto. Takuya đậu lại sao cho đuôi hai chiếc xe quay vào nhau để dễ di chuyển cái xác.

“Mọi thứ đúng như đã định nhỉ.”

Takuya xuống xe thì thấy Hashimoto cũng mở cửa đi ra ngoài. Nguồn sáng duy nhất ở nơi này là đèn trước ô tô. Dù vậy, Takuya vẫn nhận ra mặt hắn ta cứng đờ.

“Ả ở trong xe chứ?” Hashimoto nhìn vào chiếc van rồi hỏi. Giọng hắn ta hơi run rẩy.

“Tất nhiên rồi.”

Takuya mở cửa đuôi xe. Hashimoto thấy vật được gói trong chăn, bất giác nhìn ra chỗ khác. Sau đó hắn mở cốp xe mình.

Takuya trèo lên đuôi chiếc van, hất cầm về phía Hashimoto ra hiệu cho hắn mau lại đây.

“Anh đợi chút...”

Hashimoto leo lên chiếc van, quỳ xuống, chấp tay về phía tử thi và nhắm mắt. Đường như hẳn muốn an lòng một chút. Takuya không thể hiểu được tâm lý ấy. Lúc này mà còn định cầu nguyện thì không nên tham gia vào kế hoạch giết người.

“Em có cầm theo cả tràng hạt.” Hashimoto mở mắt khẽ mấp máy môi, giọng điệu vẫn cứng nhắc.

“Cầm cho tôi đầu kia.”

Takuya dùng lòng bàn tay chỉ vào phần có vẻ là chân cái xác. Hashimoto gật đầu, ôm lấy phần chân ấy với động tác cứng đơ. Takuya vức phần trên của cái xác dậy. Cứng và nặng hơn y nghĩ nhiều. Chẳng cảm nhận được chút thân nhiệt nào.

“Cậu cố gắng không thay đổi tư thế cái xác nhé. Chúng ta cần phải cố che giấu việc nó đã bị di chuyển.”

Takuya nhớ lại những lời Naoki đã nói về các hiện tượng xảy ra sau khi chết, như co cứng và hồ máu tử thi⁶.

“Nặng thật đấy.”

Hashimoto vừa khom lưng lùi lại vừa thở hổn hển. Đúng là nặng thật. Quả như mấy nhân viên cứu hộ thường nói, di chuyển người bất tỉnh khá khó khăn.

“Nặng thế này chắc em không xử lý cái xác một mình được đâu.” Khi cuối cùng cũng đưa được cái xác lên cốp xe con, Hashimoto van nài. “Làm ơn, anh giúp em nhé.”

“Đã đến lúc này, cậu có khóc lóc cũng không được đâu. Tôi còn phải đánh xe quay lại Nagoya nữa.”

Takuya đóng cửa sau chiếc van lại.

“Tối sáng anh quay lại là được chứ gì. Từ đây tới nơi vứt xác chỉ tốn độ một tiếng. Sau đó anh quay lại cũng được mà.”

“Không được. Tôi báo lễ tân gọi điện đánh thức mình lúc 7 giờ sáng.”

Việc này cũng để tạo chứng cứ ngoại phạm.

“Sẽ kịp thôi.”

“Cậu đừng đòi hỏi vô lý. Nếu không kịp thì tính sao?”

“Thì cũng có sao đâu. Nhân viên khách sạn cũng chỉ nghĩ là có

chút khác thường thôi. Việc của em quan trọng hơn. Anh chỉ cần canh chừng cho em ném cái xác thôi.”

“Chút ngờ vực của nhân viên khách sạn cũng có khi thành lời khai quan trọng. Cậu là đàn ông mà, phải giữ lời đi chứ!”

Takuya nói xong, Hashimoto có vẻ phụng phịu, rồi đôi mày rũ xuống trông rất đáng thương.

“Em hiểu rồi. Vậy nhờ anh giúp dịch chuyển cái xác vào sâu bên trong cốp xe hơn một chút. Như bây giờ thì không đóng cốp lại được.”

“Cho sâu quá thì lúc lấy ra sẽ khó khăn đó.”

Takuya nâng cái xác lên, bồng một góc chần hơi hở ra.

“Ái chà.”

Takuya bất giác nhìn sang, vươn tay ra định kéo chần lại. Từ góc chần hở ra, y thoáng thấy phần chân. Lập tức, y bồng dừng tay, cả người cứng đờ.

Hashimoto cũng không thốt nên lời.

Sự yên lặng kỳ dị đó kéo dài trong vài giây. Takuya chậm rãi ngoảnh đầu, trông sang Hashimoto. Hắn cũng nhìn lại y.

“Ồi!”

Takuya thấp giọng kêu lên, chỉ dám nhìn vào xác chết. Sau đó y cất tiếng: “Đây... Không phải Yasuko.”

Cái chân y nhìn thấy qua góc chần hở ra không phải là của Yasuko. Hoàn toàn không phải.

“... Làm sao đây?” Cuối cùng Hashimoto cũng lên tiếng, thở hỗn hển.

“Làm gì ấy à... Thì phải nhìn xem đã.”

Takuya nuốt nước bọt, rụt rè kéo tấm chần ra. Thế rồi, khi gương mặt của tử thi hiện ra, Hashimoto bất giác ngã bệt ra phía sau, cất tiếng kêu nho nhỏ.

“Sao lại ra thế này.” Takuya rên rỉ. “Sao lại là xác của Nishina Naoki?”

Chương 2

Sai lầm của kẻ sát nhân

1

Tại thành phố Komae.

Từ đường Setagaya, rẽ vào theo hướng Bắc một tí là đến tòa chung cư này. Có thể đi bộ tới sông Tama trong vài phút. Xe cộ không đông lắm, rất yên tĩnh, môi trường sống thuận lợi.

Tòa nhà có ba tầng. Tất cả các phòng đều quay mặt ra hướng Nam, bãi đậu xe nằm ở phía Đông. Có ít người đi làm bằng ô tô, nhưng bãi đậu xe này hầu như không trống bao giờ, luôn có xe đậu san sát.

Trong tòa nhà chung cư này, có một người đàn ông làm nghề in ấn. Dù được kế nghiệp từ cha, công việc cũng không dễ dàng. Khi có đơn hàng gấp, ông phải chất hàng lên xe mình từ đêm trước, sáng sớm hôm sau trực tiếp giao cho khách.

Sáng hôm nay là dịp như vậy. Nhận được yêu cầu phi lý, đòi giao hàng trong buổi sáng bằng bất cứ giá nào, đêm trước ông phải chạy máy in tới 10 giờ hơn. Xưởng in khá nhỏ, không đáp ứng mấy đơn hàng quá quắt này thì không tồn tại được. May là tối qua ông đã hoàn thành công việc và về nhà lúc 11 giờ.

Chỗ đậu xe của ông nằm ở vị trí thứ hai tính từ trong cùng. Ông sở hữu một chiếc xe tải nhỏ mua vài năm trước.

Phía sau xe ông là một chiếc Volvo. Ông thi thoảng nhìn thấy chủ của nó. Anh ta trẻ hơn ông tầm mười tuổi, nhưng trên người toàn là lông đốm, chắc độc thân nên dư dả.

Ông nghĩ thầm rằng bọn độc thân sống trong khu chung cư này

vốn là bọn có điều kiện. Dù không nằm trong 23 quận nội đô, giá căn hộ ở đây cũng trở nên đắt đỏ theo cơn sốt nhà đất hiện giờ. Đến mức người làm công ăn lương bình thường không thể chạm tay vào được. Mà chủ xe Volvo lại ở căn hộ rộng nhất, điều kiện tốt nhất trong khu chung cư này.

Chắc cũng chẳng làm nghề gì đàng hoàng. Ông tự tưởng tượng, có chút ganh tị.

Ông leo lên xe, kiểm tra hàng hóa trong thùng chở hàng phía sau. Khi chắc chắn không có sai sót gì, ông dùng khóa khởi động xe. Vừa nổ máy, ông vừa kiểm tra gương chiếu hậu. Thấy gương trái bị lệch, ông tắc lưỡi. Xe không lắp thiết bị tự động điều chỉnh gương.

Ông trèo sang bên trái và hạ cửa kính. Lúc thò tay ra để chỉnh lại gương, ông thoáng thấy hình ảnh phản chiếu của thứ gì đó.

Hình như là ai đó, ông nghĩ bụng. Phản chiếu trong gương là tay người. Ông liền vươn người thêm, thò đầu ra ngoài cửa sổ.

Vài giây sau, ông nhảy ra khỏi chiếc xe vẫn đang nổ máy.

“Tử thi chết được hơn mười hai tiếng rồi.”

Phó giáo sư Ando thuộc bộ môn pháp y Đại học Tokyo đưa tay nâng gọng kính vàng lên, điềm tĩnh nói. Sayama Souichi nhìn đồng hồ đeo tay, tính toán. Bây giờ là 7 giờ 26 phút sáng. Vậy nạn nhân bị sát hại khoảng 7 giờ tối qua.

“Hình như bị thắt cổ từ phía sau ạ?”

“Đúng thế. Sợi dây giao nhau phía sau cổ. Vậy là bị tấn công từ sau lưng.”

Xác chết nằm ngang giữa hai chiếc xe. Theo lời khai của người phát hiện tử thi, đó là chủ nhân của chiếc Volvo bên cạnh. Dựa vào bằng lái và danh thiếp trên cái xác, nạn nhân là Nishina Naoki, sống ở căn hộ 303. Tuổi 33, trên danh thiếp ghi “Trưởng phòng kế hoạch phát triển công ty Công nghiệp nặng MM.”

“Sayama!”

Được gọi tên, Sayama liền quay đầu. Thanh tra Taniguchi hất cằm, ra hiệu bảo anh tới gần.

“Người phát hiện ra xác chết là ông thợ in ẩn. Nhưng tối qua, ông ấy về nhà lúc hơn 11 giờ.”

Taniguchi bình thường đã hơi gù, giờ lại khom hơn một chút.

“Lạ thật.” Sayama nói. “Theo phó giáo sư Ando, người này đã chết được hơn mười hai tiếng. Vậy có khả năng nạn nhân bị sát hại ở chỗ khác rồi mới được đưa tới đây.”

“Xác chết được vận chuyển trong đêm khuya sao?”

“Có khi những người sống trong khu này biết gì đó.”

“Hiện tôi đang cho người dò hỏi. Chúng ta tới phòng nạn nhân xem sao.”

Taniguchi bước về phía khu chung cư, Sayama cũng theo sau. Nhìn lên tòa nhà, anh thấy có mấy cửa sổ đang mở, vài người dân từ đó nhìn xuống bãi đậu xe.

Họ lên tầng ba. Căn hộ 303 nằm ngay cạnh cầu thang. Cửa đã mở, vài viên cảnh sát đang bước vào. Taniguchi cũng vào theo, còn Sayama bấm chuông căn hộ 302 bên cạnh. Một phụ nữ khoảng 35 tuổi ra mở cửa, có vẻ là một chị nội trợ.

Sayama hỏi chị ta tối qua có nghe thấy âm thanh gì lạ từ căn hộ bên cạnh không. Chị nội trợ lắc đầu.

“Hôm qua tôi chẳng nghe thấy gì. Không ngờ anh Nishina lại ra nông nổi vậy.”

Chị ta lén nhìn sang nhà bên, cau mày.

“Hôm qua chị có thấy anh Nishina không?”

“À, có thấy. Sáng hôm qua lúc anh ta ra khỏi nhà chắc tầm 6 giờ. Anh ta đi sớm hơn mọi ngày một tiếng.”

Như vậy có thể nạn nhân không đi làm như bình thường.

“Trang phục anh ta thế nào?”

“Vẫn như ngày thường. Anh ta mặc com lê đen tề chỉnh, mang theo cái gì đó như là tập hồ sơ.”

Sayama yên lặng gật đầu, ghi chép những điều này vào sổ tay. Sau đó, anh ngẩng lên, hỏi chị ta có ấn tượng gì về Nishina.

“Tôi không rõ lắm, nhưng anh ta có vẻ hơi khác người. Có lúc anh ta ra ban công cả mấy chục phút mà chỉ ngơ ngẩn trông ra ngoài... À,

có lần tôi thấy anh ta thổi kèn bên bờ sông Tama nữa.”

“Chị có hay nói chuyện với anh ta không?”

“Không. Lúc gặp tôi cũng chỉ chào hỏi xã giao.”

Kế tiếp, Sayama hỏi chị ta có thấy ai ra vào căn hộ của Naoki hay không. Người phụ nữ đưa tay lên má, nghiêng đầu ra chiều suy nghĩ nhưng chỉ trả lời: “Chà, tôi không rõ lắm.”

Sau khi cảm ơn chị ta, Sayama nhòm vào căn hộ 303. Vừa thấy tình trạng trong phòng, anh im bật không biết nói gì.

“Y như bão tố vừa quét qua nhỉ.” Taniguchi tiến lại.

“Trông khủng khiếp thật.” Sayama đồng ý.

Quả thực bên trong tạo ấn tượng như vừa trải qua một trận bão. Căn hộ 3LDK⁷ khá rộng đối với một người độc thân, nhưng các phòng đều bị ai đó xới tung lên. Sayama vừa đeo găng tay vừa nhìn quanh. Quần áo đều bị lôi ra từ tủ đứng và các hộc đựng đồ, vương vãi trên sàn. Giá sách hầu như không còn cuốn nào. Hộc bàn cũng bị kéo tuột ra, bên trong trống không, đồ đạc đã bị ném ra hết.

“Đến tủ lạnh cũng bị lục tung.” Taniguchi nói.

“Chắc hung thủ muốn tìm kiếm gì đó?”

“Có vẻ vậy. Nhưng tôi nghĩ hiện trường vụ án là nơi khác.”

“Chắc không phải tại đây rồi. Nếu Nishina bị giết ở đây, hung thủ chẳng có lý do gì để mang xác chết tới bãi đậu xe cả. Hung thủ muốn giấu hiện trường vụ án nên mới cố tình di chuyển tử thi.”

“Vậy hắn mang tử thi tới khu này rồi tiện thể lục tung nhà lên sao?”

“Chắc thế. Hung thủ làm bao nhiêu việc như thế này mà hàng xóm không hề hay biết. Hắn ta chắc có tính cách vô cùng thận trọng.”

“Vấn đề là hắn có tìm thấy thứ cần tìm chưa?”

“Chúng ta có manh mối gì không nhỉ?”

“Tôi chẳng rõ cái này có phải là manh mối hay không... Nhưng cậu thử qua đây xem.”

Hai người cùng đi vào phòng khách. Trên bàn có bộ bài cùng gạt tàn. Taniguchi chỉ vào cái gạt tàn đó.

“Cậu thấy dấu vết có giấy bị đốt chứ?”

“Ồ!”

Hình như có một mảnh giấy bị vo tròn rồi đốt trong gạt tàn, đã vụn thành tro đen.

“Dường như có chữ gì đó sót lại. Sếp đọc được không?”

Còn vài chữ vẫn đọc được. Là A, B và cả C trong bảng chữ cái. Phần còn lại tôi cũng không rõ. Tôi định gửi cho bên phòng giám định.”

“A, B, C à. Có khi người đốt giấy là chính Nishina chẳng?”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Khả năng do hung thủ đốt khá thấp.”

“Vì nếu là hung thủ, hẳn có thể mang theo người rồi tìm lúc thích hợp thủ tiêu nhỉ.”

“Vụ giết người A B C à. Có vẻ khó nhằn đây.”

Taniguchi rút một lá bài, lật ngửa trên bàn. Đó là quân Joker với nụ cười chẳng lành.

Sáng đó, Sayama thuộc đội điều tra số 1 của cục cảnh sát, cùng Yano thuộc sở cảnh sát Komae đã tới công ty Công nghiệp nặng MM. Yano kém Sayama chín tuổi, vẫn trong độ tuổi đôi mươi. Cậu ta khá cao ráo lực lưỡng. Đôi mắt vốn sắc sảo hôm nay lại càng sáng rõ, chắc hưng phấn khi lần đầu tham gia điều tra án mạng.

“Chuyện này khó lý giải nhỉ. Không rõ Nishina quay về từ Osaka vì nguyên do gì?”

Tại phòng tiếp khách của công ty MM, trong khi chờ người tới, Yano thấp giọng hỏi. Căn phòng nhỏ chỉ độ bốn chiếu rưỡi⁸, nhưng có cách âm. Bộ bàn tiếp khách cũng không tầm thường. Ngoài phòng này, công ty còn có một sảnh tiếp khách xếp sẵn một hàng dài bàn ghế. Nhưng khi Sayama xưng danh ở quầy tiếp tân, một nữ nhân viên trong đồng phục xanh da trời đã dẫn họ tới phòng này với biểu cảm hơi cứng nhắc. Mấy cô gái ấy dường như đã biết về vụ án.

“Chắc gì Nishina quay về rồi mới bị sát hại? Cũng có khả năng anh ta bị sát hại trước, sau đó tử thi được chở về đây.” Sayama trả lời, giọng còn nhỏ hơn Yano.

“Tức là Nishina bị giết ở Osaka, xong hung thủ mang xác về Tokyo?” Yano tròn mắt. “Mất công quá. Sao hung thủ lại phải làm vậy?”

“Cái đó tôi cũng chưa rõ. Chỉ là cũng có khả năng như vậy.”

“Em thì nghĩ là Nishina quay về Tokyo trước rồi mới bị sát hại.”

“Tùy cậu thôi.”

Nói rồi, Sayama khoanh tay lại, nhắm mắt. Anh còn việc khác phải suy nghĩ.

Sau khi xác định nhân thân của Nishina Naoki, cảnh sát lập tức liên lạc với công ty và gia đình. Gia đình Naoki sống cách đó không xa. Khi biết cha nạn nhân là Toshiki, phó tổng giám đốc thường trực của công ty Công nghiệp nặng MM, Sayama thấy điều này cũng hợp lý. Anh từng nghe về nhà Nishina.

Toshiki được gọi đến để xác nhận danh tính thi thể. Vừa nhìn qua, ông ta lập tức nhận ra con trai mình. Hơi thở Toshiki có phần gấp gáp, nhưng đối diện với hoàn cảnh thế này mà ông vẫn giữ được thái độ điềm tĩnh đến khó tin. Chỉ có tay phải siết chặt khăn mùi soa là run rẩy cả buổi.

“Các anh có manh mối gì không?” Toshiki vừa nhìn tử thi vừa hỏi. Một viên cảnh sát trả lời rằng vẫn đang điều tra.

Toshiki nhìn chằm chằm viên cảnh sát đó, nói tiếp: “Mong các anh nhanh chóng tìm ra hung thủ. Chúng tôi sẽ cố hết sức hợp tác.”

Sayama và đồng nghiệp cúi đầu, bảo sẽ dốc toàn lực cố gắng.

Trong khi đó, đội điều tra cũng lấy được thông tin quan trọng từ phía công ty. Naoki dự định đi công tác ở Osaka từ hôm qua. Hình như là đi nghe hội thảo quốc tế về rô-bốt. Điều này giải thích lời khai của chị nội trợ hàng xóm, rằng Naoki rời nhà sớm hơn ngày thường.

Naoki chắc hẳn đã đi Osaka, nhưng tử thi lại được tìm thấy ở Tokyo. Đúng như lời Yano, việc này khó có thể giải thích được. Nhưng Sayama còn băn khoăn một điều khác. Tại sao hung thủ lại chọn thời điểm đó để sát hại Naoki? Như thế có thuận lợi gì cho hung thủ sao?

Tiếng gõ cửa vang lên. Sayama cất tiếng trả lời thì một người đàn

ông gần 40 tuổi bước vào. Trông ông ta gầy yếu, vẻ mặt xanh xao. Dù vậy, ánh mắt dò xét nhìn Sayama ẩn chứa tia sắc sảo.

Người đàn ông xin lỗi vì bắt Sayama phải chờ rồi đưa danh thiếp ra. Đó là phó phòng kế hoạch phát triển, Hagiwara Toshio. Sayama thấy hơi lạ vì Hagiwara là thuộc cấp nhưng rõ ràng lớn tuổi hơn nạn nhân Naoki. Việc này chắc do quyền lực của nhà Nishina.

Sayama và Yano cũng xưng tên rồi đi thẳng vào vấn đề. Anh hỏi Nishina Naoki là người thế nào. Hagiwara nghiêng cằm trong giây lát rồi nói: “Thú thật tôi thấy anh ta là người đáng thương.”

“Đáng thương nghĩa là sao?”

“Anh ta ở vị thế như vậy, chắc hẳn được thân thích kỳ vọng rất nhiều. Nhưng kỳ vọng đó có vẻ hơi quá sức anh ta.”

Sayama cảm thấy người đàn ông này có cách ăn nói nhún nhường kỳ lạ.

“Trong công việc thì anh ta thế nào?”

Sau khi Sayama hỏi, Hagiwara lại nghiêng cằm trong giây lát trước khi trả lời. Có vẻ đây là thói quen của ông ta khi cố gắng tóm tắt nhanh chóng những suy nghĩ trong đầu.

“Hình như... anh ta không quan tâm lắm đến công việc.”

“Thế nghĩa là sao?”

“Anh ta hầu như nhốt mình trong phòng riêng, ít khi ra chỗ chúng tôi. Khi chúng tôi cần hỏi ý kiến gì, anh ta đều bảo mọi người tự quyết là được. Anh ta cũng có đọc báo cáo gửi lên, nhưng thường không sửa chữa hay bắt lỗi gì.”

“Việc đó không ảnh hưởng gì đến công việc ư?”

“Hiện tại thì không ảnh hưởng gì. Vì tôi cũng tự mình kiểm tra kỹ lưỡng rồi.”

Hagiwara nói như kiểu có mình thì không cần trưởng phòng nữa. Điều này càng thể hiện rõ khi Sayama hỏi thêm về nội dung công việc.

“Nhân viên trong bộ phận nghiên cứu phát triển không chỉ chú tâm nghiên cứu chuyên ngành, mà còn tìm hiểu những đối tượng có thể đưa vào phát triển thực tế. Những đối tượng ấy sẽ được chia

thành các dự án to nhỏ khác nhau. Phòng kế hoạch phát triển sẽ quản lý và điều phối các dự án ấy. Nói dễ hiểu thì giống nhạc trưởng dàn nhạc ấy. Những người chịu trách nhiệm cho mỗi dự án sẽ báo cáo cụ thể cho tôi. Nếu tôi thấy có vấn đề gì thì sẽ chỉ đạo điều chỉnh. Tôi tin tưởng rằng công việc quản lý khá suôn sẻ.”

Câu cuối của Hagiwara tràn ngập sự tự tin.

“Vậy anh Nishina hẳn không gặp vấn đề gì trong công việc đâu nhỉ?”

“Chắc là không đâu.” Hagiwara đáp, lại nghiêng cằm.

“Vậy ngoài công việc, gần đây anh ấy có gì khác lạ không?”

“Ngoài công việc ấy à...”

Mắt Hagiwara khẽ động. Nhưng ông ta chỉ im lặng nhìn anh chăm chú.

“Tôi nghĩ... Chẳng có gì đâu.”

“Xin ông hãy nói thành thật. Đúng là không có gì chứ?”

Yano đột nhiên lên giọng. Sayama khẽ huých vào đầu gối Yano, ra hiệu cho cậu ta im lặng. Dọa nạt ở đây cũng không ích gì.

Sayama gõ đầu bút bi vào cuốn sổ vài lần, rồi lại nhìn Hagiwara.

“Tiện đây, ông có biết gì về chuyến công tác lần này của anh Nishina không?”

“Tôi nghe bảo là anh ta đi nghe hội thảo.”

“Hay có mấy chuyến công tác như vậy à?”

“Đúng là có nhưng hiếm khi trưởng phòng trực tiếp tham gia. Anh ta hầu hết cho đám nhân viên trẻ đi.”

“Ồ!”

Sayama thấy tình tiết này rất đáng chú ý. Tại sao lần này Nishina Naoki lại đích thân tham dự?

“Anh Nishina thông báo về chuyến công tác khi nào vậy?”

“Khi nào ấy nhỉ...”

Hagiwara mở cuốn sổ bìa đen đang cầm trên tay. Ông ta lật ra trang nhật trình.

“Chắc là một tuần trước. Anh ta bảo sẽ đi công tác Osaka và ở lại qua đêm, nên nhờ tôi trông nom công việc.”

“Việc anh Nishina đi công tác, ngoài ông Hagiwara thì còn ai biết không?”

“Tất cả thuộc cấp đều biết. Ngoài ra thì tôi không rõ.”

“Ra vậy. Còn một chuyện nữa, tử thi anh Nishina được tìm thấy gần nhà riêng ở Komae. Ông có biết việc gì khiến anh ta thay đổi kế hoạch, không nghỉ đêm ở Osaka không?”

Nhưng Hagiwara lập tức lắc đầu.

“Tôi hoàn toàn không biết gì về việc đó. Anh ta đã mất công đặt phòng khách sạn rồi mà.”

“Vậy sao?”

Sayama không thu thập được thêm thông tin hữu ích từ Hagiwara, nên bảo ông ta gọi một thuộc cấp nào đó tới.

“Vậy để tôi gọi ai đó đang rảnh tay.”

Hagiwara nhồm người dậy. Sayama liền chỉ vào chiếc điện thoại nội bộ đặt ở góc phòng và nói: “Phiền ông gọi bằng điện thoại này.” Anh làm vậy để phòng trường hợp Hagiwara bịt miệng thuộc cấp.

Hagiwara hơi lưỡng lự, nhưng cũng dùng cái điện thoại ấy để gọi nhân viên phòng mình. Ông ta bảo một nam nhân viên tên Kasai sẽ tới.

Năm phút sau, Kasai đến phòng tiếp khách. Nghe nói anh ta nhỏ hơn Naoki hai tuổi, mới ngoài 30. Tuy nhiên Sayama cảm thấy Kasai trông như vừa tốt nghiệp đại học. Khuôn mặt không quá trẻ con, nhưng đường nét thanh thoát, trông vẫn khá non nớt.

Hagiwara đứng lên, rời khỏi phòng. Thay vào đó, Kasai ngồi xuống trước Sayama và Yano.

“Xin lỗi vì làm phiền anh lúc đang làm việc.”

Sayama nói, nhưng Kasai không đáp lại câu ấy, mà hỏi ngay với vẻ hiếu kỳ: “Không phải trưởng phòng bị tên cướp nào đó tấn công sao?”

Đúng như vẻ ngoài, anh chàng này thuộc diện mau mồm mau miệng.

“Chúng tôi vẫn chưa biết. Tất nhiên, cũng không loại trừ khả năng ấy.”

Sayama trả lời vậy, nhưng thực ra anh và đồng nghiệp không nghĩ Naoki bị trộm cướp tấn công. Nếu là trộm cướp đơn thuần thì không có lý do gì để di chuyển tử thi. Ngoài ra, thời gian phỏng đoán tử vong là khoảng 7 giờ tối qua. Đối với phường trộm cắp thì giờ đó quá sớm.

“Mà tôi cũng không ngờ trưởng phòng lại bị sát hại. Không rõ rồi sẽ ra sao đây.” Kasai phát biểu cảm tưởng sáo mòn với vẻ mặt buồn bã.

Sayama tiếp tục hỏi những câu trước đó đã hỏi Hagiwara. Câu trả lời của Kasai có sắc thái hơi khác.

“Đúng là trưởng phòng Nishina chỉ như bù nhìn thôi. Tuy nhiên trưởng phòng không chú tâm vào công việc vì lý do khác.”

“Ý anh là sao?” Sayama thúc giục.

Kasai yêu cầu họ đừng tiết lộ rằng anh ta nói những lời này, rồi tiếp tục.

“Phó phòng nhiều khi cố tình cô lập trưởng phòng đó. Đúng là không hay ho gì khi người ít tuổi hơn mình lại là cấp trên. Nhưng trong công việc, tôi nghĩ cũng nên chịu đựng điều đó. Phó phòng Hagiwara muốn mọi người nghĩ rằng phòng kế hoạch phát triển này do ông ta chống đỡ.”

“Nếu vậy, quan hệ giữa anh Nishina và ông Hagiwara không tốt lắm nhỉ?”

“Đúng vậy. Có thể nói họ khá lạnh nhạt với nhau. À, nhưng phó phòng hôm qua ở lại làm việc tới khuya.” Dường như nhận thấy Hagiwara có thể sẽ bị tình nghi, Kasai nhanh chóng nói thêm.

Sayama cười khở gật đầu, rồi hỏi tiếp gần đây xung quanh Naoki có gì khác thường không. Lúc anh hỏi Hagiwara điều này, vẻ mặt ông ta cũng có một chút thay đổi. Nhưng biểu hiện của Kasai rõ ràng hơn.

Kasai rướn người về phía trước, thì thầm: “Anh chưa nghe từ phó phòng sao? Về em gái trưởng phòng ấy?”

“Em gái anh Nishina à? Chúng tôi chưa nghe. Có chuyện gì vậy?”

Kasai hắng giọng, tỏ vẻ nghiêm trọng rồi mào đầu: “Xin các anh đừng để lộ là tôi kể chuyện này ra.”

Chuyện là về em gái Hoshiko của Nishina Naoki. Naoki đã chờ đợi một gã được đồn là ứng viên cho vị trí hôn phu của cô nàng.

“Trưởng phòng nặng lời lắm. Dù anh ấy là người kế nghiệp của nhà Nishina, cũng không nên xen vào việc hôn nhân của em gái như vậy.”

Kasai bĩu môi như thể đó là vấn đề của mình.

“Hừm, có chuyện đó nữa à.”

Sayama nghĩ tình tiết này rất đáng chú ý. Hôn nhân của Hoshiko sẽ khó được suôn sẻ nếu không có sự đồng thuận của Naoki. Nhưng Naoki lại phản đối.

Suenaga Takuya à.

Sayama cảm thấy bị thu hút mạnh mẽ bởi cái tên đó, dù chưa một lần gặp mặt.

Từ khi được phân về phòng kế hoạch phát triển, Nakamori Yumie đều đến công ty lúc 8 giờ 10 phút.

Công việc bắt đầu từ 8 giờ 45, nên cô có nửa tiếng để lau dọn bàn ghế hoặc thay nước bình hoa. Yumie không thấy những việc tạp vụ như vậy nhàm chán. Vào ngày nghỉ cô cũng thích dậy sớm dọn phòng.

Tuy nhiên sáng hôm đó Yumie không phải làm những việc này. Khi vừa vào phòng thay đồ, cô đã nghe được một tin động trời.

Nishina Naoki đã chết. Và còn là bị sát hại.

Yumie nghe tin vụ án từ cô đồng nghiệp Asano Tomoko vào công ty cùng đợt với mình. Đôi má tròn trịa của Tomoko đỏ ửng. Cô ta vừa thở hổn hển vừa tiết lộ cho Yumie thông tin mình nghe được. Nào là xác chết được tìm thấy ở bãi đậu xe gần khu chung cư của Naoki, hay các lãnh đạo công ty đang họp để bàn bạc sự tình...

“Không thể tin được.” Yumie thì thào. “Sao anh Nishina lại ra nông nỗi này...”

Sáng đó, ngay sau khi giờ làm việc bắt đầu, phó phòng Hagiwara tập hợp cả phòng lại, công bố chính thức việc Naoki bị sát hại. Ông ta nhắc nhở là cánh nhà báo chắc sẽ đến hỏi han về vụ việc này, nên mọi người không được phát ngôn thiếu trách nhiệm.

“Đặc biệt cô Nakamori Yumie chú ý giúp tôi.”

Hagiwara nhìn sang Yumie, lập tức đám nhân viên cũng chú mục vào cô. Yumie gật đầu, mặt cúi gằm.

Sau khi giải tán, đám nhân viên trẻ bắt đầu xúm lại bàn về vụ án. Tiếng nói chuyện văng đến bên tai Yumie.

“Hôm qua trưởng phòng hẳn là đi công tác ở Osaka. Tức anh ta bị sát hại khi trở về Tokyo vào giữa khuya.” Kasai, người lớn tuổi nhất trong đám nhân viên đang tụ tập, nhỏ giọng thì thào.

“Ban đầu trưởng phòng định nghỉ lại Osaka mà. Vì hội thảo quốc tế kéo dài đến tận hôm nay.” Một nhân viên khác nói.

“Nên chắc anh ta có việc gì đột xuất. Nếu không chẳng có lý do gì tự nhiên quay lại Tokyo cả.”

Kasai vừa nói vừa khoanh tay lại. Lúc ấy, ánh mắt anh ta và Yumie giao nhau. Có vẻ hơi lúng túng, anh ta ho một tiếng rồi quay lại chỗ ngồi. mấy nhân viên khác chú ý đến Yumie, liền im lặng ai về chỗ nấy.

Yumie cũng quay về bàn mình ở phòng bên cạnh. Bên cửa sổ là bàn của Nishina Naoki. Suốt một năm nay, luôn chỉ có cô và Naoki ngồi trong phòng này.

Công việc của Yumie là quản lý thời gian làm việc, tính toán giờ làm thêm của nhân viên trong phòng. Sau khi vào công ty, cô được phân đến phòng thiết kế. Nhưng một năm trước, đột nhiên cô được chuyển tới phòng kế hoạch phát triển này. Chính cô cũng không biết lý do.

Ngoài ra, Yumie cũng không rõ vì sao chỉ có mình cô ngồi chung phòng với Naoki. Theo tin đồn thì đó là ý của Naoki. Mọi người phóng đại rằng Naoki có cảm tình với Yumie bên phòng thiết kế nên đã đưa cô về phòng mình. Nhân viên trong phòng nhìn cô là lạ cũng vì lý do đó.

Tất nhiên đó chỉ là tin đồn. Suốt một năm nay, Naoki không một lần tỏ thái độ thích cô. Cũng chưa từng mời cô đi ăn. Chỉ có đôi lần anh ta tán gẫu với cô vào giờ giải lao. Suy nghĩ một chút cũng thấy chuyện này hiển nhiên. Người thuộc tầng lớp cao quý như Naoki không thể lựa chọn một cô gái xuất thân thôn quê lại không quá xinh đẹp như Yumie.

Chính Yumie cũng chưa từng để ý Naoki. Vị thế của hai người quá khác nhau, tuổi tác cũng chênh lệch. Hơn nữa, Naoki tạo ấn tượng khó có thể đến gần. Thậm chí có thể gọi là không có khe hở. Dù đối với bất cứ ai, anh ta luôn có vẻ như che giấu cảm xúc thật của mình.

Tuy vậy, Yumie nhớ lại đôi lúc cô cũng bị lôi cuốn bởi sự dịu dàng thi thoảng nhìn thấy ở Naoki. Không rõ sự dịu dàng đó là gì.

Nghĩ đến đây, Yumie chợt thấy có cái gì dâng lên trong lồng ngực.

Cô hít thở thật sâu vài lần để kìm nén lại rồi mở máy tính trên bàn làm việc, bắt đầu tính toán chi phí công tác. Làm việc với máy móc giúp cô kiềm chế cảm xúc.

So với các phòng ban khác, phòng kế hoạch phát triển ít đi công tác hơn. Tuy vậy, hằng tháng ít nhất cũng có vài người nộp đơn. Hầu hết là trong nội thành Tokyo, nhưng cũng có nhiều người đi Osaka hay Nagoya. Những trường hợp ấy, Yumie sẽ phải chuẩn bị vé máy bay hoặc tàu cao tốc.

Yumie dừng tay gõ phím. Cô nhớ đến lúc Naoki thông báo đi công tác. Đó là vào một tuần trước.

“Cả đi lẫn về đều bằng tàu cao tốc chứ ạ?” Yumie hỏi Naoki.

“Ừ. Do cũng không phải việc gấp. Chuyển công tác này tôi chỉ đi nghe hội thảo thôi.”

“Anh định trọ một đêm ạ? Đặt khách sạn gần hội trường có được không ạ?”

Hội thảo quốc tế được tổ chức tại một tòa nhà gần Nakanoshima.

“À không, cô đặt cho tôi một khách sạn gần Shin- Osaka nhé. Vì tôi muốn gửi hành lý trước khi đến hội trường.”

“Em hiểu rồi!”

Sau đó Yumie chọn khách sạn Osaka Green Hotel từ danh sách khách sạn do công ty chỉ định, gần khu vực Shin-Osaka.

Giờ nghỉ lại, cô thấy hơi là lạ.

Naoki bảo mình cần gửi hành lý, nhưng một người đàn ông đi công tác chỉ một ngày thì chắc hẳn không nhiều đồ như vậy. Ngoài ra, hôm sau anh ta cũng phải đến hội thảo, nên khách sạn gần hội trường không phải sẽ thuận tiện hơn sao?

Không biết có liên quan gì đến vụ án không? Nghĩ đến đó, Yumie lắc đầu. Chắc không đâu. Việc anh ta đặt phòng ở Shin-Osaka hẳn chỉ là ngẫu nhiên thôi.

Yumie lại gõ phím tiếp tục làm việc, nhưng trong đầu vẫn nghĩ về Naoki. Cô không có nhiều dịp thong thả trò chuyện với anh ta, nhưng đôi lúc hai người đi về cùng nhau một đoạn đường khi phải làm thêm giờ. Ban đầu cũng chỉ tán gẫu vu vơ, nhưng về sau họ có nhắc đến

chuyện người yêu hay hôn nhân. Khi Yumie bảo hiện tại không suy nghĩ gì về vấn đề đó, Naoki chỉ khẽ gật đầu. Rồi anh ta đứng lại, nhìn cô chăm chú như muốn nói gì đó. Khi cô hỏi có chuyện gì vậy, anh ta bảo không có gì, rồi lại đi tiếp. Thật sự Yumie đã khá bối rối. Đó là lần đầu tiên Naoki có biểu cảm như vậy.

Yumie không còn cơ hội để biết lúc ấy Naoki muốn nói gì nữa.

Xong một phần công việc, Yumie bước ra hành lang, đến phòng uống nước. Mỗi khi rảnh tay cô hay qua đó nghỉ ngơi. Công ty Công nghiệp nặng MM có trang bị đầy đủ máy bán cà phê hòa tan, nên các nhân viên nữ không bị bắt làm công việc pha trà hay cà phê.

Yumie mở cửa phòng uống nước, thấy có người ngồi sẵn trên cái ghế ở góc phòng. Đó là một cô gái Yumie quen biết. Vào giờ này, thường sẽ có ai đó trong phòng.

“Chào chị.” Yumie cất tiếng.

Nhưng cô gái kia có vẻ đang mải suy tư gì đó, thậm chí không nhận ra cánh cửa đã mở. Thế rồi, khi thấy Yumie, cô ta mới khẽ hé môi phản ứng.

“Chị sao vậy?” Yumie hỏi.

“Không có gì, chỉ nghỉ ngơi chút thôi.”

Nói rồi cô ta đứng dậy, ra khỏi phòng mà không nhìn sang Yumie lấy một lần. Thường ngày họ sẽ nói hai ba câu bông đùa với nhau.

Có chuyện gì vậy nhỉ? Chị ta hơi khác thường..

Nhìn theo mái tóc dài của Amamiya Yasuko, Yumie trầm nghĩ.

Về tới căn hộ chung cư ở Ogikubo, Takuya ngã ịch xuống giường, trên người vẫn mặc com lê. Trời không nóng mà cả người y toát mồ hôi. Họng khô rát bất thường, tim đập loạn nhịp. Ngẫm lại trạng thái căng thẳng cả ngày nay thì cũng không có gì lạ.

Mọi chuyện thật tồi tệ. Vừa lẩm bẩm, Takuya vừa tháo cà vạt. Chiều nay, sau khi trở về từ Nagoya, y thử ghé công ty với bộ mặt giả ngây. Quả nhiên cả công ty đang xôn xao. Người của công ty, còn là con trưởng của nhà Nishina bị sát hại mà, mọi người ồn ào cũng đương nhiên thôi.

Tuy nhiên, nếu theo kế hoạch của bọn họ, hôm nay Công nghiệp nặng MM đáng lẽ phải ồn ào vì cái chết của Amamiya Yasuko.

À Yasuko đó vẫn còn sống.

Người bị sát hại lại là Naoki, chủ mưu kế hoạch thủ tiêu Yasuko.

Mọi chuyện thật tồi tệ. Takuya lại thì thầm.

Takuya hồi tưởng sự việc đêm qua. Trong khi di chuyển tử thi tại khoảng đất trống ở Atsugi, họ phát hiện đó là xác của Naoki. Sự kinh hoảng trong phút giây đó không thể diễn đạt bằng lời. Takuya và Hashimoto đều không thể cử động, như đã bị đóng băng. Cũng không thể cất lời.

“Bị đánh tráo lúc nào vậy?” Hashimoto hỏi với vẻ mặt cứng đờ. Takuya không rõ dùng từ “đánh tráo” ở đây có thích hợp không.

“Làm sao tôi biết được? Có điều, chắc chắn từ lúc tôi xuất phát ở Nagoya thì nó đã như vậy rồi.”

Không thể có chuyện cái xác bị đánh tráo giữa đường.

“Thế sao lại ra nông nổi này?”

“Chịu.” Takuya lắc đầu. “Hay bị Yasuko đánh trả... Chẳng lẽ là thế?”

Việc Naoki bị sát hại quả rất lạ lùng. Nhưng hung thủ còn biết quần tử thi vào chắn rồi đưa lên xe. Tại sao hắn ta lại làm như vậy?

“Không còn cách nào khác.” Sau một lúc im lặng, Takuya nói.

“Tạm thời phải vứt cái xác ở đâu đó.”

“Hay là vứt luôn ở đây?” Hashimoto run rẩy nói.

“Chỗ này không được.” Takuya khẳng định. “Cái xác là của người khác, nhưng ta vẫn phải mang nó về Tokyo. Chắc cảnh sát sẽ nghĩ là Naoki có việc gấp phải về, sau đó bị sát hại.”

Vừa nói, Takuya vừa nghĩ bụng, khó mà hy vọng cảnh sát suy luận như vậy. Sau khi khám nghiệm thời gian tử vong, cảnh sát sẽ biết ngay Naoki bị giết ở Osaka hay Tokyo. Thực sự, Takuya khẳng định chuyển cái xác về Tokyo vì muốn đẩy nó thật xa Nagoya, nơi y ở lại.

Nhưng Hashimoto không nhận ra ý đồ thực sự của Takuya. Hắn bị thuyết phục rằng phải chở cái xác về Tokyo.

“Vậy em phải chở nó một mình sao?”

“Tất nhiên rồi.” Takuya đáp. “Cái xác thay đổi những nhiệm vụ vẫn vậy.”

“Nhưng em biết vứt nó ở đâu đây?” Hashimoto mếu máo.

“Trường phòng hình như có thuê nhà ở Komae. Nếu giấu cái xác đâu đó quanh nhà, sáng mai người ta sẽ phát hiện ra thôi.”

Hashimoto ôm đầu rên rỉ.

“Đáng lẽ chúng ta không nên tham gia kế hoạch này. Bị đuổi việc vẫn hơn là thành tội phạm.”

Khi Hashimoto còn đang than vãn, Takuya liền túm lấy gáy hắn.

“Đến lúc này đừng có khóc lóc nữa. Trước hết phải thật nhanh chóng xử lý cái xác. Thôi kêu ca và mau chở nó đi.”

Hashimoto gật đầu, ánh mắt vẫn đầy sợ hãi. Takuya buông tay ra. Y thấy ruột gan như thiêu đốt khi phải để một kẻ như Hashimoto đảm nhận công việc quan trọng là thủ tiêu cái xác. Nhưng không còn cách nào khác.

“Nhờ cậu cả đấy, nhớ đừng để ai phát hiện ra. Ôi, mà trước đó...”

Takuya lục lọi túi áo quần của Naoki. Phải lấy lại bản cam kết đó. Cả tờ giấy mô tả địa điểm trao đổi cái xác nữa.

Tuy nhiên...

Takuya không tìm ra hai tờ giấy đó. Y thấy máu nóng dồn lên

mặt. Nếu chúng lọt vào tay kẻ khác thì coi như xong đời.

“Tệ quá.” Takuya cắn chặt môi dưới. “Có lẽ kẻ giết trưởng phòng đã cầm đi rồi.”

“Có chuyện như vậy sao?”

Hashimoto cũng tái mét mặt mày.

“Dù sao chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian. Khởi hành thôi.”

Takuya chui vào xe, khởi động máy. Y quay xe ngang với xe Hashimoto rồi hạ cửa kính, cất tiếng: “Sau khi xử lý cái xác, cậu nhớ lau dọn cốp xe nhé. Ngoài ra đừng để lại bằng chứng gì. Cậu vứt hóa đơn cao tốc chưa?”

“À, cái này phải không? Em vứt giờ đây.”

Hashimoto vò tờ hóa đơn, xé vụn rồi ném qua cửa sổ ô tô. Vụn giấy lả tả bay theo gió.

“Xong rồi, đi thôi!”

Cả hai cùng xuất phát. Sau khi đi thẳng xuống hướng Nam, Takuya theo làn dưới vào cao tốc Toumei, Hashimoto theo làn trên.

Takuya rời cao tốc từ cổng ra Toyokawa. Y chạy theo hướng Nam, nhắm đến thành phố Toyohashi. Sau khi vượt qua Toyohashi, y tới vùng tên là thị trấn Minato, tiến vào những con đường chằng chịt theo ghi chú của Naoki. Nhìn thấy biển hiệu Xưởng gỗ Yamanaka và gara gần đó, y nhẹ cả người. Sau khi cho xe vào gara, Takuya đi bộ ra ga tàu. Y nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn 5 giờ sáng.

Có ba chiếc xe đang đậu tại trạm đón taxi trước nhà ga. Cả ba tài xế taxi đều kéo mũ che mặt, đang say ngủ. Takuya gõ vào kính trước cửa một xe, đánh thức tài xế rồi nhanh chóng trèo lên.

“Nhờ anh chở tới Nagoya.”

Nói rồi, Takuya buông người xuống ghế.

Takuya về tới khách sạn lúc 6 giờ 20 phút. Y lén vào phòng, cẩn thận không để ai nhìn thấy. Quá mệt mỏi, y ném người xuống giường. Takuya nghĩ mình khó mà ngủ được lúc này, nhưng cuối cùng cũng thiếp đi một chút. Y tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Đồng hồ chỉ đúng 7 giờ. Cuộc gọi báo thức vô cùng chính

xác.

Takuya chống thân thể nặng nề rời khỏi giường. Lúc ấy, chuông điện thoại lại reo, giống như sáng nay. Tim y như nảy lên. Takuya nuốt nước bọt rồi cầm lấy ống nghe.

Người gọi đến là Hashimoto.

Y giáp mặt Hashimoto ở công ty rồi, nhưng hai người vẫn chưa nói chuyện riêng. Không có cơ hội làm thế.

“Hôm qua em vất vả lắm đó.” Hashimoto liền nói, giọng điệu nặng nề. Hắn cũng kiệt sức như Takuya, có khi còn hơn.

“Câu vứt cái xác ở bãi đậu xe nhỉ?”

“Vâng. Ban đầu em định đặt cái xác ngồi trong xe, cho giống anh ấy bị sát hại trong đó. Nhưng không làm được, nên em vứt cái xác xuống khoảng trống giữa hai xe. Nặng lắm đó.”

Giọng điệu Hashimoto cáu kỉnh, như thể chỉ có mình hắn làm công việc nặng nhọc. Takuya cũng tưởng tượng được việc đó vất vả thế nào. Nhưng y nghĩ chẳng có lý do gì để cảm ơn hay xin lỗi.

“Không ai thấy chứ?”

“Khỏi cần lo chuyện đó. Thế anh Suenaga thì sao?”

“Mọi việc đều suôn sẻ. Tôi đã trả xe vào đúng gara nhà người thân trưởng phòng.”

“Vậy ạ. À mà...” Hashimoto dừng lại một chút, rồi tiếp tục. “Yasuko vẫn còn sống nhỉ.”

“Vẫn đang tung tăng.” Takuya trả lời. “À ta cũng xin nghỉ phép hôm qua thì phải?”

“Đúng vậy. Chắc là đến Osaka theo lời mời của trưởng phòng.”

“Đáng lẽ ả phải bị giết ở Osaka. Không lẽ giết ngược lại người tấn công mình?”

“Khó có khả năng đó.”

“Trưởng phòng lẽ nào lại cầu thả đến vậy.”

“Nhưng nếu giả thuyết đó là sự thật, ả đã biết chúng ta cùng thuyền với trưởng phòng rồi.”

Hashimoto đang nhắc tới bản cam kết đó.

“Chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho khả năng ấy.”

“Vâng. Thực ra tối qua, trước khi ném cái xác, em đã thử vào nhà trưởng phòng lục tìm bản cam kết. Em có mang găng tay nên không lo để lại dấu vết, nhưng rất căng thẳng sợ hàng xóm phát hiện. Đáng ra em không nên làm vậy, chỉ cần vứt cái xác rồi chuồn luôn.”

Giọng Hashimoto lại đầy nuối tiếc, nhưng Takuya phớt lờ, hỏi dồn: “Nhưng không tìm ra à?”

“Không. Em đã thử tìm trong tủ quần áo hay hộc đựng đồ. Ngoài ra cũng không thấy bản kế hoạch giết người. Chắc trưởng phòng tiêu hủy rồi.”

“Bản kế hoạch thì chắc trưởng phòng đã xử lý. Anh ta là người thận trọng mà. Nhưng bản cam kết cũng không thấy sao?”

“Chắc trưởng phòng mang theo bên mình. Nên có thể bị hung thủ lấy mất rồi.”

“Chắc vậy.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?” Hashimoto lại nói yếu ớt. “Thật bức mình!”

“Còn biết làm gì đây? Trước hết chỉ có cách tìm ra hung thủ. Nghĩ kỹ, nếu bản cam kết lọt vào tay hung thủ thì vẫn còn may. Hẳn ta chắc sẽ không giao nộp cho cảnh sát đâu.”

“Liệu có sao không nhỉ? Có khi nào hẳn gửi nặc danh cho cảnh sát không?”

“Chắc không đâu. Làm vậy cũng không có lợi gì cho hung thủ cả. Ngoài ra hẳn cũng sợ để lại dấu vết trên thư nữa.”

“Nếu vậy thì còn được... Mà anh định làm thế nào để tìm ra hung thủ đây?”

“Bắt đầu từ Yasuko thôi. Chúng ta không được rời mắt khỏi ả ta. Chắc ả có biết gì đó.”

“Anh nói phải. Mà tiện thể...” Hashimoto lí nhí. “Tìm ra hung thủ rồi anh định làm gì? Mà còn phải giải quyết Yasuko nữa.”

Takuya thở dài qua ống nghe rồi cố tình lảng đi: “Tìm ra hung thủ rồi tính tiếp.”

Sau khi bỏ ống nghe xuống, Takuya lại nằm ra giường. Đầu y lẩn quẩn bao nhiêu thứ, không thể ngừng suy nghĩ. Chuyện Yasuko,

rồi còn bản cam kết...

Giả sử kẻ sát hại Naoki không phải là Yasuko, thì tại sao hung thủ lại biết kế hoạch giết người của họ? Chắc chắn là hắn có biết. Bởi vậy hung thủ mới đưa xác Naoki lên xe van, đậu ở điểm hẹn.

Hung thủ đã biết kế hoạch giết Yasuko ngay từ đầu ư?

Takuya gãi đầu. Y chợt nhớ đến câu hỏi của Hashimoto. Tìm ra hung thủ rồi thì làm gì...

Việc rõ như ban ngày, Takuya thầm nghĩ. Mấy hôm trước y đã quyết thành kẻ giết người để bảo vệ bản thân.

Y không định thay đổi phương châm đó.

Chợt chuông cửa réo lên, Takuya lại nhồm dậy khỏi giường. Trước khi mở cửa, y trông qua lỗ nhòm xem đó là ai. Có hai người đàn ông đang đứng bên ngoài. Một người trẻ tuổi với ánh mắt căm kỉnh, người còn lại dường như hơn Takuya vài tuổi.

Chẳng lẽ... Takuya ngờ ngợ mở cửa. Đúng như dự đoán, người đàn ông lớn tuổi hơn tự giới thiệu.

“Chúng tôi là người của sở cảnh sát. Xin lỗi làm phiền anh muộn thế này, nhưng chúng tôi muốn hỏi chút chuyện.”

Y trông tỉ mỉ, nhưng có khi bất ngờ làm chuyện liều lĩnh. Đó là ấn tượng của Sayama về Suenaga Takuya. Đôi mắt nhỏ, cảm nhận. Loại người nhìn ngoài rất khó đoán định ý nghĩ.

Khi được hỏi về Nishina Naoki, Takuya nhú mày, nói với vẻ hối tiếc: “Anh ta là người sẽ gánh vác công ty sau này, vậy mà...” Những lời này có vẻ sáo mòn. Nhưng không riêng gì Takuya, những nhân viên công ty mà Sayama đã hỏi chuyện đều thể hiện thái độ như vậy.

“Hôm nay chúng tôi đến đây là muốn hỏi chuyện giữa anh và cô Nishina Hoshiko. Tin đồn anh là ứng viên hôn phu của cô ta là thật chứ?”

Vừa nói, Sayama vừa quan sát vẻ mặt Suenaga. Y tỏ vẻ thờ ơ, nhưng biểu cảm có gì thay đổi.

“Các ông hỏi vậy, tôi chỉ có cách trả lời là không thôi.” Takuya chậm rãi trả lời như đang lựa chọn từ ngữ kỹ càng.

“Vậy nghĩa là sao?” Yano hỏi lại.

“Tôi chưa nghe ai nói rằng mình là ứng viên cả. Nhưng tôi không phủ nhận mình thi thoảng có gặp cô Hoshiko.”

“Tôi hiểu rồi. Tức là hai người đang hẹn hò, nhưng vẫn chưa đề cập đến hôn nhân?” Sayama hỏi.

Nhưng Suenaga lắc đầu phủ nhận: “Thực ra không đến mức ấy đâu. Tôi chỉ là một trong những người mua vui cho tiểu thư thôi.”

“Vậy mà công ty lại dậy tin đồn về hai người. Anh còn bị anh Nishina Naoki quở trách về vấn đề này nữa nhỉ?”

Takuya tỏ vẻ ngạc nhiên như định nói: Ông biết hết rồi à? Rồi y dùng ngón út gãi sau tai, thở dài, có vẻ từ bỏ ý định che giấu.

“Trường phòng mắng tôi là thiếu cẩn thận, dẫn đến tin đồn linh tinh.” Suenaga nói.

“Chỉ có vậy thôi sao? Theo chúng tôi nghe được, anh ta còn nói là không đồng ý mối quan hệ giữa anh với cô Hoshiko thì phải?”

Sayama vừa nhìn sổ tay vừa liếc mắt trông lên Suenaga. Trong

tích tắc, y né ánh mắt đi, nhưng lập tức nhìn lại.

“Trưởng phòng nói sẽ tìm chồng cho em gái, nên không muốn bị đồn đại linh tinh.”

“Nói cách khác, anh Nishina không chấp nhận anh là đối tượng của cô Hoshiko?”

“Đúng vậy, nhưng...” Suenaga nhún vai rồi gãi đầu. “Thật sự về phần mình, tôi rất sợ sốt. Bởi như đã nói lúc trước, cô Hoshiko không coi trọng tôi đến mức ấy đâu. Nhưng tôi cũng phần nào thông cảm với trưởng phòng.”

Cho nên, tôi không thù oán Nishina Naoki hay coi anh ta là vật cản đâu. Dường như Suenaga muốn nói điều này.

“Từ giờ anh tính sao? Có định sẽ ít liên lạc với cô Hoshiko không?”

“Điều đó tôi cũng không biết. Trước giờ, tôi hầu như không chủ động mời tiểu thư đi chơi. Lần nào tiểu thư cũng gọi tôi mà.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy là phụ thuộc vào cô Hoshiko?”

“Đúng thế.” Suenaga khẽ nhắm mắt, hất cằm.

Sayama dùng bút bi ghi chép vào sổ tay. Sau đó anh cố ý hỏi thêm bằng giọng điệu như đang tiến hành thủ tục.

“Còn một câu cuối thôi. Anh có thể cho biết hoạt động của mình tới qua được không? Càng chi tiết càng tốt.”

Suenaga im lặng một hồi rồi thở dài: “Chứng cứ ngoại phạm ấy à.”

“Đúng vậy. Hôm qua anh đi làm như bình thường chứ?”

“Không.” Suenaga nói. “Hôm qua tôi đi công tác ở Nagoya.”

“Công tác ở Nagoya?”

Sayama bất giác quay sang đối mặt với Yano. Naoki đi công tác ở Osaka, còn Suenaga thì ở Nagoya.

“Anh đi từ sáng à?”

“Tất nhiên rồi. Tôi đến gặp một công ty tên là Cơ khí Meisai, làm việc cả ngày với họ.”

“Anh ở công ty ấy tới mấy giờ?”

“Thật ra tôi còn được mời ăn tối nữa. Chúng tôi xong bữa khoảng

10 giờ tối. Sau đó tôi trở lại khách sạn Nagoya Central Hotel.”

“Tức là anh trọ lại Nagoya một đêm?”

“Vâng. Từ sáng sớm hôm nay, tôi lại tới công ty Cơ khí Meisai để hoàn thành nốt phần việc còn lại. Sau đó quay về Tokyo, ghé công ty để báo cáo công việc. Tôi vừa về nhà lúc này. Nói thật tôi đang khá mệt.”

Suenaga xoa bóp vai, trông như cố tình ra vẻ.

“Xin lỗi vì làm phiền anh. À, chuyển công tác này có bất ngờ không?”

“Cũng không bất ngờ gì. Được quyết định từ một tuần trước rồi.”

“Một tuần trước à.”

Khi Sayama hỏi thông tin liên lạc của công ty Cơ khí Meisai, Suenaga liền đưa ra một tờ danh thiếp. Đó là danh thiếp của trưởng phòng kỹ thuật, người cùng làm việc với y suốt cả ngày.

“Phiền anh cho tôi mượn nhé.” Sayama nói rồi cầm lấy danh thiếp.

Tối hôm đó, tổ điều tra hợp tại trụ sở chính của sở cảnh sát Komae. Hành động của Nishina Naoki kể từ hôm qua được ghi lên bảng đen.

6 giờ sáng: Rời khỏi nhà

11 giờ sáng tới 4 giờ chiều: Tham gia hội thảo quốc tế

6 giờ tối: Nhận phòng tại khách sạn Osaka Green Hotel

“Và tử thi được tìm thấy lúc 7 giờ sáng nay, tại bãi đậu xe gần chung cư của anh ta.”

Thanh tra Taniguchi thuộc đội điều tra số 1 của cục cảnh sát đưa mắt nhìn tất cả nhân viên đang tập trung ở đây, như muốn hỏi xem có ý kiến gì không.

“Thời gian tử vong được ước tính ra sao ạ?” Một viên cảnh sát địa phương dày dạn kinh nghiệm hỏi.

“Theo lời phó giáo sư pháp y Ando thì vào khoảng 5 giờ chiều tới 8 giờ tối qua. Chi tiết phải chờ kết quả giải phẫu, nhưng chắc cũng không sai lệch nhiều.”

“Nếu vậy, hiện trường vụ án hẳn là ở Osaka.” Một viên cảnh sát

khác lên tiếng.

“Chắc thế. Vì nạn nhân có mặt ở Osaka lúc 6 giờ chiều. Đồ đạc của anh ta vẫn để ở khách sạn. Hơn nữa, trong túi áo ngoài của Nishina còn có chìa khóa khách sạn.”

“Nếu thế, có khi hiện trường nằm khá gần khách sạn.”

“Rất có khả năng. Ngày mai tôi sẽ cử mấy người tới Osaka.”

Yano ngồi cạnh Sayama liền giơ tay lên: “Người nhận phòng khách sạn liệu có đúng là Nishina không ạ?”

Taniguchi không nhìn Yano, mà trông sang Sayama, trả lời: “Tôi đã gửi ảnh tới cảnh sát Osaka nhờ xác minh rồi. Nhân viên lễ tân có vẻ nhớ khá rõ. Đúng là Nishina nhận phòng.”

“Trí nhớ tốt quá vậy?” Sayama nói, bộc trực bày tỏ cảm nghĩ. Vì trí nhớ của con người có khi không đáng tin cậy.

“Tôi cũng nghi ngờ điểm đó nên đã xác minh thêm. Lúc làm thủ tục, Nishina đã yêu cầu được chọn phòng. Lúc đó có vài phòng trống nên lễ tân đã hỏi anh ta muốn phòng nào. Nishina trả lời là phòng càng xa thang máy càng tốt. Sau đó lễ tân sắp xếp cho anh ta đúng như mong muốn. Do cuộc đối thoại này mà họ nhớ rõ Nishina.”

“Ồ... Nishina lúc nào cũng muốn phòng như vậy hay sao?”

“Không rõ nữa. Nhưng nghe nói thì thoảng cũng có khách như vậy.”

Dù sao, chắc chắn là chính Naoki nhận phòng.

“Tôi xin có ý kiến.” Shindo, một sĩ quan trẻ thuộc nhóm của Taniguchi, khẽ giơ tay. “Tử thi được tìm thấy ở Tokyo là do hung thủ vận chuyển hay sao?”

“Rõ là vậy rồi.”

Người trả lời không phải là Taniguchi mà là viên cảnh sát dày dạn kinh nghiệm kia. Taniguchi im lặng gật đầu.

“Không rõ mục đích của hung thủ là gì khi mất công làm vậy. Nếu muốn che giấu hiện trường gây án, hẳn ta cũng không cần chở cái xác từ Osaka về tận Tokyo. Chỉ cần ném vào trong núi hoặc ra vịnh Osaka là được.”

“Có khi nào hung thủ muốn chúng ta nghĩ Nishina bị sát hại ở

Tokyo không nhỉ?” Ai đó cất tiếng.

“Chắc không có chuyện đó đâu.” Shindo lập tức phủ nhận. “Rất nhiều người làm chứng Nishina Naoki có mặt ở Osaka. Vừa tổn sức vừa tổn hao tinh thần mà lại không hiệu quả.”

“Tóm lại, nếu chúng ta biết tại sao hung thủ chở cái xác đến Tokyo thì sẽ rõ chân tướng vụ án.” Taniguchi lăm lăm như đang đọc thoại rồi nhìn sang Sayama và Yano. “Quan hệ của Nishina với mọi người xung quanh thế nào?”

Đầu tiên, Sayama thuật lại những gì nghe được hôm nay ở công ty Công nghiệp nặng MM. Về mặt công việc, Naoki dường như không có mâu thuẫn gì với đồng nghiệp. Nếu nói quá lên, thì chỉ có tin đồn phó phòng Hagiwara đang âm mưu loại trừ Naoki.

“Nghe nói vị trí trưởng phòng đáng lẽ thuộc về Hagiwara, nhưng giữa chừng có một anh chàng trẻ măng từ chỗ khác chen ngang. Ông ta hẳn không vui về gì.”

Sau khi vào công ty, Nishina Naoki được cho làm nhiều vị trí khác nhau để trải nghiệm, rồi được đặc cách bổ nhiệm làm trưởng phòng kế hoạch phát triển.

“Tuy nhiên Hagiwara có mặt ở công ty cả ngày. Không thể gây án được đâu.”

“Ngoài ra động cơ của ông ta cũng không đủ mạnh. Dù xét cho cùng, động cơ đủ mạnh hay không thì người ngoài cũng khó đoán định.”

Taniguchi lăm lăm một mình rồi ra lệnh cho Sayama: “Cậu nói về ứng viên hôn phu của Nishina Hoshiko đi.” Taniguchi đã được báo cáo về Suenaga.

Sayama kể về Suenaga Takuya xong, khuôn mặt cả tổ điều tra đều biến sắc.

“Con rể của tổng giám đốc tương lai à! Vậy là chuột sa chính gạo rồi.” Trưởng cảnh sát địa phương cố tình dùng cách nói đang thịnh hành.

“Cô Nishina Hoshiko hình như không cùng mẹ với Naoki.”

Sayama ngạc nhiên trước lời của Taniguchi. Lần đầu anh nghe

chuyện này.

“Lúc này cậu Shindo mới điều tra.” Taniguchi nhìn sang Shindo. Cậu ta liền đứng lên.

“Trước đây, Nishina Toshiki kết hôn với bà Mitsui Fumiko, một nhân viên của công ty Công nghiệp nặng MM. Họ có một đứa con là Naoki, nhưng chẳng bao lâu thì ly hôn. Lúc đó bà Fumiko đã giành nuôi đứa trẻ. Chúng tôi vẫn đang điều tra hai người ấy đã thỏa thuận thế nào. Ly hôn được hai năm, Toshiki đi bước nữa, lấy vợ hai tên là Yamamoto Kiyomi. Cách đây một năm, bà Kiyomi đã qua đời do bệnh tật. Họ có hai đứa con. Một là cô Munakata Saori đã kết hôn và chuyển sang họ chồng, người còn lại chính là Nishina Hoshiko mà chúng ta đang nhắc đến. Nhưng Toshiki muốn có con trai nối dõi. Khi được tin bà Mitsui Fumiko gặp tai nạn qua đời, ông ta đã lập tức làm thủ tục nhận nuôi Naoki. Khi đó anh ta mới 15 tuổi.”

“Quả nhiên ông ta muốn có con trai để nối dõi cơ nghiệp nhà Nishina.” Viên cảnh sát dày dạn kinh nghiệm nói.

“Cho con trai tiếp quản cơ nghiệp, để chồng con gái làm trợ thủ. Kế hoạch của Nishina Toshiki là vậy.” Taniguchi nói thêm. “Do sự tình đó, Naoki mới nói rằng mình sẽ tự chọn lựa chồng cho em gái.”

“Hoshiko thì sao nhỉ? Thời đại bây giờ, các cô chẳng chịu ngồi yên theo sắp đặt của gia đình đâu.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Taniguchi gật đầu. “Chúng ta cần điều tra thêm một chút về vấn đề này. Cả quan hệ giữa Suenaga và Hoshiko nữa. Theo như Suenaga thì họ chỉ là bạn bè chơi bởi thôi, không có chuyện y là ứng viên hôn phu của cô nàng.”

“Thật không nhỉ?” Cảnh sát trưởng địa phương lúc này nói câu “chuột sa chĩnh gạo” lên tiếng, giọng điệu mỉa mai.

“Nếu Suenaga có tham vọng đó thì sự tồn tại của Naoki quả là trở ngại lớn.” Nói rồi cảnh sát trưởng địa phương hỏi Taniguchi. “Chứng cứ ngoại phạm của Suenaga ra sao?”

“Có chứng cứ ngoại phạm.” Sayama trả lời. “Suenaga đi công tác tại Nagoya từ hôm qua tới sáng nay.”

“Nagoya à...” Cảnh sát trưởng khẽ lắc đầu. “Nhưng việc Suenaga

cũng đi công tác rất đáng lưu tâm.”

Taniguchi chống khuỷu tay lên bàn họp, tay đan vào nhau trước mặt.

“Nếu y ở Nagoya thì không có khả năng gây án.”

“Theo lời khai của Suenaga, tối đó y làm việc với đối tác đến 10 giờ.” Sayama nói.

“10 giờ à. Vậy y không thể gây án được.” Taniguchi thở dài. Tuy nhiên gương mặt ông tỏ vẻ vẫn chưa hoàn toàn bị thuyết phục, trông như vẫn băn khoăn điều gì.

Sayama cũng vậy.

Sáng hôm sau, Yumie tới công ty thì thấy vài viên cảnh sát cũng đã đến. Họ đang lục soát bàn ghế và tủ đồ của Naoki. Cô cũng biết cảnh sát sẽ tìm đến phòng làm việc của mình, nhưng không ngờ lại đột ngột như vậy.

Không còn cách nào khác, Yumie sang phòng bên cạnh làm việc. Sau khi khám xét phòng xong, họ lại gọi cô trở về. Cô ngồi ở bàn tiếp khách, đối diện với hai viên cảnh sát. Không thấy những nhân viên điều tra khác đâu.

Viên cảnh sát tên Sayama hỏi Yumie về hoạt động của Naoki gần đây, như có ai không liên quan công việc gọi điện tới hoặc Naoki có gì khác lạ không. Yumie không thấy có gì bất thường nên đã trả lời vậy. Sayama có hơi thất vọng, rồi hỏi tiếp: “Cô là người làm thủ tục cho anh Nishina đi công tác phải không?”

Yumie khẽ gật đầu.

“Cô có thấy điều gì khác thường không? Ví dụ anh ta có chỉ thị gì đặc biệt không?”

“Không. Chuyện đó...” Yumie đáp, nhưng lại sức nhớ. “À mà...”

“Cô nhớ ra điều gì à?” Sayama hỏi.

Lúc đó, viên cảnh sát trẻ tuổi ngồi cạnh Sayama chột lên tiếng: “Mau trả lời thành thật đi.” Yumie bất giác thu mình lại. Gã cảnh sát Yano này ngay từ đầu đã nhìn cô với ánh mắt đỏ ngầu, thật khó chịu. Ánh mắt như một con thú hoang đói khát.

Cậu im lặng chút đi, Sayama liếc mắt ra hiệu cho Yano. Sau đó anh nhìn lại Yumie, mềm mỏng hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

Yumie hơi băn khoăn, nhưng cuối cùng cũng kể việc đặt khách sạn cho Naoki. Cô nghĩ đặt chỗ gần hội trường thì thuận tiện hơn, nhưng Naoki lại muốn phòng gần Shin-Osaka. Sayama tỏ vẻ cực kỳ quan tâm tới chi tiết này.

“Anh Nishina muốn đặt phòng gần Shin-Osaka à. Anh ta không nêu tên khách sạn nào cụ thể sao?”

“Không ạ.” Yumie trả lời.

Sayama tỏ vẻ nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi tiếp: “Ngoài ra cô có ngờ vực điều gì nữa không?”

“Có điều này... Dù cũng không hẳn là nghi ngờ gì”

Yumie nói rào trước rồi tiếp tục: “Tôi nhớ là anh ấy chăm chú nhìn cuốn lịch giờ tàu chạy rất lâu. Lịch của tàu cao tốc ấy.”

“Chắc muốn xem giờ tàu để đi công tác buổi sáng thôi chứ gì?” Viên cảnh sát Yano nói, giọng to đến chói tai.

“Có thể như vậy. Nhưng tôi đã kiểm tra giờ tàu chạy và báo lại cho trưởng phòng rồi. Nên anh ta không việc gì phải xem lại.”

“Có đúng là anh Nishina nhìn lịch chạy của tàu cao tốc không?”

Được Sayama hỏi, Yumie liền gật đầu.

“Tôi chắc chắn. Vì trong cuốn lịch tàu chạy ấy, chỉ có mục của tàu cao tốc là khác màu nên rất dễ nhận ra.”

“Ra vậy.”

Sayama liên tục gật gù rồi viết gì đó vào sổ tay. Yumie cũng thấy nhẹ nhõm vì trí nhớ của mình giúp ích được chút ít.

“À tiện đây...” Sayama đóng sổ tay rồi nhìn cô. “Tôi có nghe mấy hôm trước từ phó phòng. Cô từ bộ phận khác chuyển tới đây từ mùa thu năm ngoái phải không?”

“Vâng...”

Trong đầu Yumie hiện lên gương mặt của Hagiwara. Thật là kẻ lảm miêng, nói cả chuyện đầu đầu.

“Theo tôi được biết, lần chuyển ấy khá đột ngột. Cô có nghe anh Nishina nhắc gì về chuyện đó không?”

“Không, tôi không biết gì hết. Mà chuyện đó có liên quan tới vụ án lần này sao?” Yumie hỏi lại.

“À không, tôi không có ý vậy. Chỉ muốn sắp xếp lại trong đầu các mối quan hệ của anh Nishina thôi.” Sayama biện giải rồi đứng lên.

Sau khi được mấy viên cảnh sát cho đi, Yumie rời khỏi phòng, định đến phòng uống nước. Nhưng đang bước trên hành lang, cô nghe ai gọi từ phía sau. Cô ngoái đầu lại thì thấy Sakai Gorou trong đồng phục công nhân đang tới gần.

“Khỏe chứ?” Anh ta hỏi.

“Vâng, em cũng khỏe.”

“Chúng ta lên trên chút nhé.”

Gorou chỉ ngón cái lên trên, Yumie liền gật đầu. Phía trên họ là tầng thượng tòa nhà công ty.

Bình thường có nhiều người lên đây để chơi bóng chuyền. Tuy nhiên chắc do vụ án của Naoki, hôm nay không thấy bóng dáng ai. Yumie theo chân Gorou, đi đến hàng rào.

“Em chắc vất vả vì cái chết của anh Nishina lắm.” Gorou nói.

“Vâng.” Yumie gật đầu. “Lúc này em cũng phải gặp cảnh sát.”

“Cảnh sát à? Đến em cũng bị điều tra sao?”

“Không hẳn điều tra, họ chỉ hỏi chuyện một chút thôi. Do em làm thủ tục cho trưởng phòng đi công tác mà.”

“À ra vậy.” Gorou gật gù, rồi nói tiếp. “Dù sao thì em cũng vất vả rồi.”

“À vâng, cũng tạm tạm.”

“Vậy lúc này có lẽ anh không nên nhiều lời khiến em bận tâm.”

Yumie hiểu rất rõ Gorou định nói gì. Cô hiểu nhưng chỉ im lặng.

“Chỉ là chuyện kia ấy mà.” Gorou bám hai tay vào hàng rào lưới thép, cúi nhìn mặt đất giữa hai khuỷu tay, nói tiếp. “Anh đợi em trả lời đó. Dù anh biết em không có nhiều thời gian thanh thoi suy nghĩ, do náo loạn ở công ty.”

“Vâng.” Yumie gật đầu. “Gần đây em hơi mệt mỏi.”

“Bao nhiêu chuyện thế chắc là mệt rồi. Em đừng cố sức quá.”

“Cảm ơn anh.” Yumie mỉm cười.

“Mong sao cảnh sát sớm tìm ra hung thủ.”

“Vâng. Em nghĩ cũng nhanh thôi. Cảnh sát Nhật ưu tú mà.” Yumie vừa nói vừa nhớ tới gương mặt của Sayama.

Gorou cũng đáp: “Ừ, chắc thế.”

Yumie được Gorou cầu hôn vào hai tuần trước. Hôm đó là Chủ nhật, anh mời cô đi chơi. Lúc về, anh tiễn Yumie đến tận ký túc xá dành cho nhân viên độc thân. Đang đi giữa đường, Gorou chợt đứng lại ngỏ lời: “Làm vợ anh nhé.”

Yumie cũng không ngạc nhiên. Ngược lại, cô còn nghĩ cuối cùng Gorou cũng quyết ý rồi. Cô nhận ra tình cảm của anh ta từ trước. Và cả việc anh ta kìm nén không thổ lộ nữa.

“Cho em chút thời gian suy nghĩ.” Yumie cúi mặt suy tư khi được ngỏ lời. “Em muốn cân nhắc một chút. Có nhiều việc em cần dàn xếp nữa.”

“Ừ, anh hiểu. Anh hiểu rất rõ. Em cứ suy nghĩ cẩn thận. Nhưng mà...” Gorou ngắt ngứ, “... Anh chờ tin vui từ em đó!”

Yumie vẫn cúi gằm mặt.

Sau đó thời gian cứ trôi đi mà chuyện chưa tới đâu, cho tới hôm nay.

Sakai Gorou và Yumie đều sinh ra ở tỉnh Gunma. Nhà họ ở gần nhau, cả hai cũng học chung suốt từ tiểu học đến cấp ba. Có thể nói họ đúng là bạn thời thơ ấu, có rất nhiều kỷ ức vui đùa cùng nhau lúc bé.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, mỗi người đi một ngã. Gorou vào làm tại công ty Công nghiệp nặng MM tại Tokyo, còn Yumie theo học trung cấp ở quê nhà. Yumie nhớ sau lễ tốt nghiệp, Gorou đã cười rất buồn mà bảo: “Yumie là nữ sinh viên rồi nhỉ.” Bố Gorou mất sớm nên anh không có điều kiện vào đại học.

“Nữ sinh viên thì có gì ghê gớm đâu. Anh Gorou đã vào được công ty tốt còn gì. Công nghiệp nặng MM là công ty hàng đầu nữa.”

“Nhưng chỉ tốt nghiệp cấp ba thôi. Tương lai cũng biết rồi đấy.”

“Không có chuyện đó đâu. Này anh Gorou, dù đi Tokyo cũng thi thoảng ghé về quê chơi nhé!”

“Ừ, sẽ về. Cũng đâu có xa lắm.” Gorou tươi cười nói.

Anh đã giữ đúng lời. Sau khi đi làm, Gorou vẫn thường xuyên về quê. Thường anh chỉ về một mình, nhưng cũng có nhiều lần dẫn theo hai, ba đồng nghiệp. Có vẻ Gorou giữ vai trò anh cả trong lứa nhân viên vào công ty cùng năm.

Cuối cùng cũng đến lúc Yumie đi làm. Giống Gorou, cô chọn công ty Công nghiệp nặng MM ở Tokyo. Nghe vậy, Gorou vui mừng khôn xiết.

Từ đó đến nay đã được hai năm...

Chắc hẳn Gorou đã đợi chờ khá lâu. Anh cũng phải lấy hết can đảm mới dám cầu hôn.

Yumie không ghét Gorou. Ngược lại, cô cũng có cảm tình với anh. Hai người cùng quê, nói chuyện hợp nhau. Cô có thể an tâm nếu ở bên anh.

Nhưng nếu kết hôn với anh thì Yumie có hơi khó xử. Không phải vì Gorou có gì thiếu sót, chỉ là cô không nghĩ đến anh như đối tượng hẹn hò. Tất nhiên không phải vì những lý do ngớ ngẩn như là Gorou chỉ học hết cấp ba.

Cô muốn có thêm thời gian suy nghĩ. Lời đáp này không đơn thuần để kéo dài thời gian. Yumie đúng là cần thêm chút thời gian để suy nghĩ thấu đáo.

Chuông báo giờ nghỉ trưa đã hết. Rốt cuộc, hai người chỉ nhìn ngằm bên dưới tòa nhà qua hàng rào sắt.

“Chiều mai em rảnh chứ?” Gorou hỏi trước khi xuống cầu thang. “Có buổi hòa nhạc của một nhóm nghiệp dư. Cũng không phải nhóm gì hay ho lắm, chỉ là một cậu cùng chỗ làm chơi bass trong ấy, nên anh phải mua giúp vé...”

Ngày mai là thứ Sáu. Dù không ghét đi nghe nhạc, Yumie lắc đầu.

“Xin lỗi anh, ngày mai không được. Em còn phải đi dự đám tang, chắc sẽ bận nhiều việc.”

“Đám tang? À hiểu rồi.”

Gorou có vẻ nhất thời quên mất chuyện của Nishina Naoki. Đêm nay là lễ viếng tại dinh thự nhà Nishina.

“Hy vọng mai trời đẹp. Đám tang ngày mưa buồn lắm.” Nói rồi Gorou đặt tay lên vai Yumie.

Bị ai đó chạm vào vai, Takuya liền quay lại. Đập vào mắt y là một đôi môi xinh đẹp. Hoshiko đang nhìn y chăm chăm với đôi mắt hơi xếch, dễ làm người ta liên tưởng đến mỹ nhân Trung Hoa. Nàng mặc áo tang màu đen, trông tựa bước ra từ tranh thủy mặc.

Hoshiko nháy mắt ra hiệu cho Takuya đi theo, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Takuya cũng đứng lên khỏi đệm ngồi.

Y đuổi theo Hoshiko vào một căn phòng khác. Đó là gian tiếp khách, có dãy sofa bọc da màu nâu xếp quanh bàn uống nước. Hoshiko thả mình ngồi xuống một trong những chiếc ghế đó. Nàng hất cằm ra hiệu cho Takuya ngồi xuống. Y làm theo chỉ thị.

Hoshiko thở dài một hơi, tỏ vẻ ngán ngẩm: “Đông đến mức không cần thiết ấy. Bao nhiêu người tập hợp chỉ vì lễ viếng của một gã như vậy.”

“Hiển nhiên thôi mà. Dù sao cũng là trưởng nam nhà Nishina qua đời.”

Ngay lập tức Hoshiko liếc y.

“Ý anh là đám ma tôi sẽ không được nhiều người như này à? Tôi là con gái, lại là con thứ nữa.”

“Tôi không có ý đấy. Cưới hỏi tang gia của nhà Nishina thì đương nhiên sẽ có nhiều người đến.”

“Hừm, nhà Nishina à...”

Hoshiko vất tréo chân, nở nụ cười tinh ranh với Takuya. “Anh không biết rằng hẳn ta không phải người nhà Nishina sao?”

“Hẳn ta?”

“Nishina Naoki ấy. Hẳn ta khác mẹ với tôi và chị Saori. Là con riêng của cha tôi với vợ cũ.”

“Ồ, vậy à.” Lần đầu tiên Takuya được nghe chuyện này. Yasuko cũng không hề nhắc tới. “Nếu thế là anh em cùng cha khác mẹ. Vậy thì vẫn cùng huyết thống.”

“Không liên quan gì đến huyết thống cả.”

Hoshiko nói với giọng trầm nhưng gay gắt: “Hai mẹ con đó nói là không muốn dựa dẫm vào cha tôi nên đã bỏ đi. Suốt 15 năm không có tin tức gì. Nhưng rồi mẹ hắt qua đời, cha tôi tìm cách đưa hắt trở lại. Do mẹ tôi chỉ sinh được con gái nên đột nhiên ông nhớ tới con trai của vợ cũ. Hắt ta về nhà này lúc đã là học sinh cấp ba. Khuôn mặt xanh xao, trán đầy mụn. Tôi bị bắt phải gọi cái gã đột nhiên được đưa vào nhà đó là anh trai. Tôi cũng đã gọi rồi đó, *anh Naoki*. Vì không còn cách nào khác. Nhưng anh có hiểu cảm giác của tôi khi phải gọi như thế không? Đến bây giờ tôi vẫn không nghĩ hắt ta là thành viên nhà Nishina. Huyết thống cũng chẳng liên quan gì.”

Takuya không biết trả lời thế nào nên chỉ im lặng.

“Hôm nay anh đã gặp cha tôi chưa?”

“À rồi, vừa lúc nãy.”

Vừa đến dinh thự, Takuya đã qua chào hỏi. Nishina Toshiki trông rất mệt mỏi. Y bày tỏ sự thương tiếc, nhưng dường như không lọt vào tai ông. Dù vậy, khi Takuya kể rằng cảnh sát đã tìm tới y, sự sắc bén mọi khi quay lại trong đôi mắt ông. Thế rồi, Toshiki hỏi han kỹ lưỡng về cuộc đối thoại giữa Takuya và cảnh sát.

“Cha tôi rất buồn vì cái chết của hắt ta. Cũng không khó hiểu. Tuy nhiên, hắt ta không nghĩ cho cha được như vậy. Ngược lại...”

Hoshiko trề môi trên, lè lưỡi. “Nói đúng hơn, hắt căm thù cha. Đã luôn như vậy từ khi được đưa vào nhà Nishina cho tới lúc bị sát hại trong vụ án lần này. Không chỉ cha, hắt căm thù cả nhà Nishina.”

“Chắc anh ta cảm thấy mình bị vứt bỏ.”

“Chắc thế. Nhưng nếu hắt căm ghét chúng tôi đến vậy thì chỉ cần cút khỏi nhà là được. Hắt ta không làm thế vì nhắm tới gia sản nhà Nishina. Tôi biết chứ. Hắt ta âm mưu sau khi có toàn bộ gia tài sẽ dùng hết sạch. Đó là cách trả thù của hắt.”

“Tưởng tượng kiểu đó không hay ho gì nhỉ.”

“Không phải tưởng tượng đâu. Anh không biết gì thì đừng nói tự cao như vậy.”

Bị một người con gái tự cao nói mình tự cao, Takuya thấy ngán ngẩm. Y cũng thấy hơi nhàm chán nên không nói gì. Dường như

Hoshiko để ý thái độ đó của y, liền đổi giọng mềm mỏng hơn một chút: “Anh hình như không còn gia đình?”

“Mẹ tôi mất ngay sau khi sinh tôi. Còn cha tôi qua đời khi tôi học đại học.”

“Vậy à. Khi nhìn thấy những người như vậy, tôi không nén được sự thèm khát. Không bị cái gì trói buộc thì tốt biết mấy. Không biết anh có thấy cuộc sống gia đình của tôi đáng mơ ước không nữa.”

“Cũng có đôi chút.”

Takuya trả lời nhưng trong bụng không nghĩ vậy. Y chưa từng cảm thấy cần có gia đình. Hoshiko thèm khát cuộc sống như y là đương nhiên.

“Anh đã vất vả học tập một mình nhỉ. Đúng mẫu người cha tôi thích đấy.”

Nhất thời Takuya không rõ Hoshiko đang ám chỉ ai. Phải mất vài giây y mới nhận ra nàng nói về mình. Y chưa từng nghĩ việc học là chật vật.

“À hôm nay cảnh sát tìm đến tôi đấy. Một gã tên Shindo. Anh có biết không?”

Takuya trả lời là không biết.

“Gã đó đáng ghét lắm. Cứ nhìn chòng chọc vào mắt người khác. Gã hỏi về chuyện giữa tôi và anh, như phỏng vấn người nổi tiếng ấy.”

Hoshiko tỏ vẻ mặt nghịch ngợm, vất tréo chân. Gấu váy đen của nàng khẽ đung đưa.

“Nên tôi cũng trả lời như thể mình là diễn viên nổi tiếng. Rằng anh Suenaga là người bạn tuyệt vời. Rồi gã cảnh sát nói: ‘Anh trai cô không đồng ý với mối quan hệ đó thì phải’. Tôi bất giác tức giận, đáp rằng hôn sự của mình không liên quan gì anh trai. Sau đó gã có vẻ hơi ngạc nhiên.”

“Vậy à.”

“Tóm lại là thế.” Hoshiko chậm rãi đứng lên khỏi sofa. “Giờ không còn ai chi phối cuộc đời tôi nữa. Nếu *papa* có suy xét hôn nhân của tôi, chắc chỉ vì nghĩ cho tôi.”

Bởi vậy, Hoshiko nhìn sang Takuya: “Đây cũng là thuận lợi của anh đấy. Vì kẻ phản đối không còn nữa.”

Takuya im lặng gật đầu. Rồi y lại vẫn vợ nghĩ tới cách xử lý Yasuko, và cả việc lần đầu nghe thấy Hoshiko gọi Nishina Toshiki là *papa*.

Tang lễ diễn ra vào hôm sau. Người tham dự còn đông hơn lễ viếng tối qua. Vì là thứ Sáu nên công ty vẫn làm việc bình thường. Nhưng lãnh đạo chủ chốt đều tham gia lễ tang, nên hẳn hoạt động chính của công ty sẽ phải ngừng lại.

Takuya đứng vào dòng người thấp nhang. Nhắc thấy cô gái đứng trước, y bất chợt thốt lên trong đầu, *ối chà*. Đó là nữ nhân viên làm việc trong phòng Naoki. Y từng gặp cô vài lần, không lầm thì tên cô là Nakamori Yumie.

Takuya cất tiếng gọi. Yumie lập tức nhận ra, liền vội vàng cúi chào.

“Cô chắc cũng vất vả lắm.” Takuya nói.

Yumie đáp với gương mặt hiền lành: “Vâng, có một chút.” Gương mặt cô vẫn còn nét ngây thơ. Trang điểm cũng không giỏi lắm. So với những cô gái chải chuốt ngày nay thì có phần hơi mộc mạc.

Takuya nghĩ bụng, không rõ cô gái này biết về Nishina Naoki đến đâu. Yumie luôn ở bên cạnh Naoki, nên có khi hiểu rõ các mối quan hệ của y. Cả việc ai có khả năng sát hại Naoki nữa.

“Cảnh sát đến tìm cô chưa?” Takuya thăm dò.

Yumie đáp: “Sáng hôm qua họ có gọi tôi ạ.”

“Họ hỏi cô những gì vậy?”

“Nhiều thứ. Như chuyện đi công tác.”

“Chuyện đi công tác sao?”

Yumie nói rất nhỏ nhẹ để người xung quanh không nghe được. Cô kể cho y việc Naoki muốn đặt khách sạn gần Shin-Osaka hay chuyện gã chăm chú nhìn lịch tàu cao tốc.

“Hừm. Cảnh sát quan tâm đến những điều ấy sao?” “Vâng. Có vẻ là vậy.”

“Thế à.”

Takuya thầm nghĩ, không hay rồi. Naoki chỉ định khách sạn hay chăm chú xem lịch tàu cao tốc chắc để tạo chứng cứ ngoại phạm. Cảnh sát có thể sẽ nhìn thấu sự việc.

“Ngoài ra còn gì khác không? Ví dụ, cảnh sát có hỏi liệu cô nghi ngờ ai là hung thủ chẳng hạn?”

“Họ có hỏi ạ.”

“Cô có nghi ngờ ai không?”

Yumie lập tức lắc đầu và xua tay phải.

“Tôi hoàn toàn không có manh mối gì. Trưởng phòng là người hiền lành, chắc không gây thù oán với ai đâu.”

Những lời này không phải chỉ ngoài mặt. Giọng điệu Yumie cho thấy cô tin tưởng điều đó từ trong thâm tâm. Takuya hơi ngạc nhiên khi có người tỏ thái độ như vậy với Naoki.

Thắp hương xong, Takuya chia tay Nakamori Yumie rồi đi tìm Hashimoto. Hắn ta chắc cũng đến dự tang lễ. Tuy nhiên trước khi tìm ra Hashimoto, y lại bắt gặp Amamiya Yasuko, cũng vừa thắp hương xong. Yasuko có vóc dáng cao ráo, nên dù vận đồ dự tang lễ vẫn rất nổi bật. Ắ cũng nhìn thấy Takuya, liền đứng lại rồi tiến tới gần.

“Lâu rồi không gặp anh.”

Yasuko bắt chuyện. Sau một thời gian không gặp, khuôn mặt ả có phần thay đổi. Lúc trước, nét mặt Yasuko sắc sảo giống người ngoại quốc, nhưng bây giờ trông tròn trĩnh hơn, chắc do mang thai.

“Tôi không ngờ cô tới đây. Cô quen với trưởng phòng kế hoạch phát triển à?”

Takuya hỏi dù biết rõ mối quan hệ của ả với Naoki. Yasuko không chút biến sắc.

“Em có gặp những chưa từng nói chuyện với anh ta.” Yasuko nói dối. “Chỉ là nghĩa vụ thôi. Anh nhọc công đến đây cũng vì cô Hoshiko chứ gì.”

“Ừ, coi như là vậy đi.”

Takuya dùng ngón út gãi một bên mũi, rồi nhìn vào mặt ả: “Cô trông có vẻ khỏe mạnh.”

“Rất khỏe là đằng khác.”

Nói rồi Yasuko vỗ nhẹ bàn tay vào bụng dưới. Ả có ý bảo cả hai mẹ con đều khỏe mạnh.

“Nghe vậy là tôi yên tâm rồi. Chẳng có gì quan trọng hơn đâu.”

Đó chỉ là những lời ngoài mặt.

“Cảm ơn anh.” Yasuko liếc mắt nhìn lên, khóe môi hơi nhếch. “Hình như anh tiến triển rất thuận lợi với cô Hoshiko nhỉ. Em nghe tin đồn rồi.”

“Cảm ơn. Tiện thể cô đi uống chút trà không?” Takuya cười giả tạo, thử mời mọc.

Yasuko tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc quá, em phải về công ty ngay. Hẹn anh dịp tới.”

“Tiếc nhỉ. Có chuyện này tôi muốn thông thả nói với cô.”

“Đúng là tiếc thật. Vậy thôi chào anh.”

Yasuko định rời đi, gương mặt xoay nghiêng về phía y.

“Thứ Ba tuần này, cô đã đi đâu?” Takuya đều đều hỏi. Yasuko dừng bước, nhìn lại y. Thứ Ba là ngày Naoki bị sát hại.

“Hình như cô đã xin nghỉ phép. Cô đi chơi đâu à?”

Takuya nhận ra Yasuko đang cắn chặt răng. Rõ ràng ả đang bị chấn động.

“Anh biết rõ nhỉ.” Yasuko nói. “Sao anh lại hỏi vậy?”

“Không có lý do gì đặc biệt. Tôi hỏi vậy khó cho cô à?”

“Cũng không có gì. Em nghỉ vì tích nhiều ngày phép quá thôi. Nhờ thế mà được một ngày thông thả nghỉ ngơi.”

“Vậy thì tốt quá. Cô phải giữ gìn cơ thể.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Yasuko gật đầu thật mạnh. “Tất nhiên em sẽ giữ cơ thể khỏe mạnh. Nó quan trọng hơn mọi thứ khác mà.”

Rồi ả lại bước tiếp, nhưng được hai, ba bước lại dừng chân.

“Em định nghỉ làm trong thời gian tới. Nếu bị chú ý thì có khi liên lụy đến anh.”

Nói rồi ả vuốt ve bụng dưới, cười ranh mãnh, cứ thế bước đi không quay đầu lại.

Takuya nhìn theo. Khi bóng Yasuko đã khuất thì có ai đó tiến lại gần y. Là Hashimoto. Hắn cũng trông về hướng ả đã biến mất. Chắc

Hashimoto đã nghe được một phần cuộc đối thoại giữa Takuya và Yasuko.

“Sao rồi?” Hashimoto lí nhí hỏi. “Có khả năng Yasuko giết trưởng phòng không?”

“Tôi không rõ.” Takuya đáp. “Nhưng tôi nghĩ khả năng đó không cao. Nếu Yasuko là hung thủ thì ả đã biết rõ chúng ta thông đồng với trưởng phòng rồi. Nhưng theo cuộc đối thoại vừa rồi thì có vẻ không phải vậy.”

“Có khi ả chỉ giả vờ thôi. Ả là kẻ lươn lẹo mà.”

“Cũng có thể là vậy. À mà...”

Takuya vội đưa mắt nhìn quanh. Khi chắc chắn không ai nhìn về phía họ, y thì thào: “Tôi chẳng rõ Yasuko là hung thủ hay không. Nhưng vẫn cần thủ tiêu ả. Cậu có quyết tâm chứ?”

Hashimoto liên tục chớp mắt như vừa bị tập kích bất ngờ. Hắn có vẻ sợ hãi.

“Thế nào?” Takuya lại hỏi.

Hashimoto đưa mu bàn tay lên như để lau mồ hôi, rồi nói: “Liệu... có kế sách gì khác không?”

Hắn nhìn Takuya như đang thăm dò.

“Kế sách khác? Ý cậu là sao?”

“Thì là... cách gì đó không phải giết người.”

“Cậu định làm gì?”

“À, em vẫn chưa nghĩ ra.”

Takuya vươn tay phải ra, tóm lấy cà vạt đen của Hashimoto rồi kéo về phía trước. Ánh mắt Hashimoto lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Đừng đùa.” Takuya cố hạ thấp giọng. “Chúng ta không có thời gian đâu. Chưa nghĩ ra là sao? Cậu đừng quên đến lúc này chúng ta không còn đường lui nữa rồi. Ngoài ra, ngay cả khi Yasuko không phải là hung thủ, có khả năng ả biết điều gì đó nguy hiểm.”

Rồi Takuya lờm Hashimoto và nói: “Cậu hiểu chứ?”

Đúng lúc đó, một lãnh đạo cấp cao của công ty Công nghiệp nặng MM đi qua. Takuya liền buông cái cà vạt, rồi y và Hashimoto giả vờ chuyện gẫu. Vị lãnh đạo đó nhận ra hai người nên gật đầu chào. Sau

đó gã thì thầm: “Phó tổng Nishina mất người nối nghiệp, thật vất vả nhỉ. Tốn bao nhiêu công sức chuẩn bị mà.” Có chút ý xấu sau câu nói đó.

Takuya tỏ vẻ hưởng ứng nhưng thầm nghĩ: *Nhà Nishina đã có tôi nối nghiệp nên không phải lo gì. Tới lúc đó, ông sẽ bị đuổi việc. Những kẻ như ông chỉ biết soi mói người khác mà không có chút năng lực. Chỉ vì không có đối thủ đồng trang lứa nên ông mới leo lên được vị trí hiện tại.*

Sau khi nói xong, gã lãnh đạo bắt tài rời đi. Nhìn theo bóng lưng gã, Takuya thì thầm vào tai Hashimoto: “Không thể để những kẻ bắt tài như vậy leo lên mãi được. Ngồi trên đỉnh chóp nên là những người có thực lực, như tôi và cậu chẳng hạn. Những kẻ gây trở ngại cho chúng ta đều là sâu mọt. Chúng phải bị tiêu diệt. Cậu hiểu chứ?”

Hashimoto vẫn chớp mắt liên tục như trước. Rồi khẽ gật đầu.

“Cậu làm chứ?”

Sau một lúc, Hashimoto lại gật đầu, động tác như co giật.

“Vậy tốt rồi. Tôi sẽ liên lạc về chuyện này sau.”

Takuya vỗ vai Hashimoto rồi rời đi trước. Nhưng giữa chừng, y chợt nghi hoặc, bèn ngoái đầu nhìn lại.

Hashimoto đứng đó với gương mặt xanh ngắt, phơi bày vẻ yếu đuối. Hắn trông bất an đến như sắp sụp đổ ngay bây giờ. Khi ánh mắt hai người giao nhau, Hashimoto hoảng loạn cúi gằm.

Takuya quay lại phía trước, tiếp tục rảo bước. Một suy nghĩ đen tối chớm hiện ra trong đầu y.

Sau khi thủ tiêu Yasuko thì phải xử lý Hashimoto. Dù sao cũng phải làm gì đó...

Hôm sau tang lễ của Nishina Naoki, Hashimoto nằm trong chăn đến tận quá trưa. Tối qua, hắn không ngủ được nên đã xem chương trình đêm khuya tới tận 3 giờ sáng. Nhưng Hashimoto chỉ mang máng nhớ đó là mấy phim cũ về thời Viễn Tây, còn nội dung thì hoàn toàn không có chút ký ức gì. Trong đầu chỉ toàn suy nghĩ về vụ án.

Nên làm thế nào đây?

Thực sự, Hashimoto đang hối hận vì đã leo lên thuyền cùng Nishina Naoki và Suenaga Takuya. Hắn không rõ sao mình lại nghe theo lời rủ rê của họ. Có những cách khác thay vì giết người mà. Chẳng hạn ba người cùng góp tiền rồi thuyết phục Yasuko.

Nhưng giờ đã quá muộn. Nếu không cẩn thận, cảnh sát sẽ đánh hơi ra cả bọn có liên quan tới vụ án này.

Không còn cách nào khác ngoài giết Yasuko sao?

Hashimoto nhớ lại lời Suenaga Takuya. *Sâu một phải bị tiêu diệt.*

Đúng là Hashimoto không có tình cảm gì với Yasuko. Quan hệ với ả chỉ để thỏa mãn nhu cầu xác thịt thôi. Hơn nữa, người mời gọi trước chính là ả ta. Loại phụ nữ màu mè, có nhiều kinh nghiệm với đàn ông như Yasuko vốn không phải mẫu người Hashimoto thích. Hắn vẫn tiếp tục quan hệ vì thấy ả thuận tiện. Nếu để vui chơi, người như ả là thích hợp nhất.

Hashimoto chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn. Trực giác mách bảo hắn rằng Yasuko là một kẻ nguy hiểm. Đáng lẽ nên chia tay ả trước khi nảy sinh phiền phức. Chính vì không chia tay được nên mới gây ra những chuyện này.

Không phải Hashimoto chưa từng nghĩ đến việc Yasuko có thể mang bầu. Hắn chỉ đơn giản cho rằng, nếu lỡ thì đưa tiền cho ả là xong. Tất nhiên Hashimoto cũng chú ý để điều đó không xảy ra, nhưng không dám chắc mình đã hoàn toàn cẩn thận. Yasuko không thích Hashimoto sử dụng bao cao su. Mỗi lần quan hệ ả đều nặng nặc đòi hắn không đeo.

Hashimoto không muốn thành kẻ giết người. Cảm giác lúc khiêng xác Nishina Naoki vẫn còn nguyên trên đôi tay. Khuôn mặt của người chết. Làn da không còn hơi ấm của máu thịt. Hashimoto không muốn trải qua lần nữa.

Không biết có cách nào khác không?

Khi Hashimoto đang rên rỉ lẫn lộn trên giường, chuông cửa vang lên. Hắn bước ra, vẫn mặc nguyên bộ đồ ngủ. Đứng ngoài cửa là một nhân viên bưu điện. Anh ta nói: “Có bưu kiện nhỏ gửi cho anh này,” rồi đưa ra một gói vừa trong lòng bàn tay.

Sau khi nhận gói hàng, Hashimoto tiện thể lấy những thứ trong hộp thư ra, mang vào phòng ăn. Không hiểu sao đầu có chút lơ mơ. Có thể do thiếu ngủ.

Phần lớn thư từ bị ném ngay vào thùng rác. Toàn là quảng cáo vô bổ. Nhưng lần này có cả thiệp của đứa em họ vừa mới kết hôn, lẫn trong tờ hướng dẫn và thư quảng cáo của công ty tuyển dụng. Đứa em họ ấy kém Hashimoto ba tuổi. Tấm thiệp có in hình cặp đôi đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii. Cô vợ trông nhỏ nhắn đáng yêu.

Con nên tính chuyện ổn định đi thôi. Mỗi lần Hashimoto về thăm nhà ở Chiba, cha hắn lại nói vậy. Cha hắn đã làm việc nhiều năm tại một công ty thương mại, mới nghỉ hưu năm kia, hiện đang sống cùng mẹ và em gái. Em gái Hashimoto cũng đã đến tuổi lập gia đình, nhưng có vẻ cha mẹ chưa muốn gả con gái nên xoay sang thúc giục hắn.

Cha mẹ chắc chẳng ngờ con trai lại dính vào chuyện thế này đâu.

Hashimoto vừa nhớ lại gương mặt người thân vừa nghĩ.

Gia đình Hashimoto rất bình thường. Họ sống trong một căn nhà 5LDK cách ga khoảng mười phút đi bộ. Quanh nhà có bãi cỏ xanh, có nuôi một chú chó màu nâu nhạt. Cha mẹ từ nhỏ đã gửi gắm ước mơ cho con cái. Họ chọn những trường học chú trọng môi trường và kết quả học tập, thuê cả gia sư để luyện thi vào những trường ấy. Trên bàn ăn gia đình, câu chuyện luôn là “tương lai”. Chủ đề ấy luôn làm cả gia đình rạng rỡ. Thế rồi, hiện giờ con gái đang làm ở công ty thương mại giống cha, con trai vào công ty cơ khí hàng đầu. Ngày

Hashimoto được nhận vào Công nghiệp nặng MM, cha đã về sớm mà không làm thêm giờ, quả là hiếm thấy. Ông nói về sớm để ăn mừng.

Hashimoto thở dài nặng nhọc.

Hắn nghĩ, mình không thể mang lại bất hạnh cho gia đình. Nếu hắn bị cảnh sát bắt, bị tình nghi là hung thủ thì cha mẹ lẫn em gái đều không thể sống cuộc đời bình thường nữa. Phải tránh điều đó bằng mọi giá...

Đành phải làm vậy thôi.

Đâu phải không có hướng giải quyết. Chỉ là cho đến giờ hắn đã lờ cách ấy đi.

Hashimoto quyết định sẽ kết hôn với Yasuko. Ngoài ra không còn cách nào khác. Để không mất đi nhiều điều khác, đành hy sinh hôn nhân của bản thân.

Tất nhiên cũng có vài vấn đề. Chẳng hạn Yasuko sẽ không đồng ý kết hôn nếu chưa biết cha đứa bé là ai. Nhưng Hashimoto muốn cưới nhanh chừng nào tốt chừng ấy. Nên dù cha đứa bé là ai, hắn cũng sẽ nhận là con mình và nuôi nấng nó, giữ bí mật với mọi người.

“Ngoài ra đâu còn cách nào khác.”

Hashimoto nói quyết tâm ra thành lời. Làm vậy hắn có cảm giác đã sẵn sàng. Rồi hắn chợt nghĩ, thật may mình nhớ tới gia đình.

Vấn đề là Suenaga Takuya. Làm sao thuyết phục y đây? Có vẻ Takuya đã quyết sẽ giết Yasuko.

“Anh ta thì tốt rồi. Không có gì để mất cả.”

Hashimoto vừa lăm bắm vừa với tay tới gói hàng. Người gửi là Nishina Toshiki. Hắn mở giấy bọc màu nâu, thấy giấy bọc của cửa hàng bách hóa tổng hợp nổi tiếng. Có một tờ giấy kẹp vào gói hàng, đề: “Có chút quà mọn.”

Hashimoto đoán chắc đây là quà tặng cho những người đến dự đám tang. Mặc dù hôm qua sau khi đi viếng, hắn đã nhận được một chiếc khăn trắng.

Hắn gỡ giấy bọc của tiệm bách hóa ra, bên trong là một cây bút máy và hộp mực. Dù là sản phẩm nội địa, nhưng có vẻ là hàng cao cấp. Bút máy màu đen, có khắc trang trí bằng vàng. Cầm lên thì thấy

khá nặng, chắc chắn.

Có thể là quà đáp lễ cho những người liên quan tới công ty đến dự lễ tang, Hashimoto phán đoán.

Hashimoto định viết thử lên phong bì tờ quảng cáo, nhưng bút không có mực. Hắn liền tháo ruột ra xem thử. Hóa ra đây không phải loại bút có mực sẵn bên trong, mà phải hút từ lọ mực. Chắc vì thế nên họ mới gửi kèm một lọ mực màu xanh.

Hay là dùng bút này viết thư cho Suenaga nhỉ!

Vẫn mặc đồ ngủ, Hashimoto ngồi xuống, mở nắp lọ mực. Mỗi lần thấy mặt Suenaga, Hashimoto lại không thể nói rõ mong muốn kết hôn với Yasuko. Suenaga có bầu không khí áp đảo đối phương. Y mang đầy dự vọng của con người, nhưng không thể làm người ta cảm thấy chút nhân tính.

Những gửi thư chắc không ổn. Lỡ vào tay cảnh sát thì sẽ lớn chuyện mất...

Với bao nhiêu suy nghĩ vẫn vương trong đầu, Hashimoto bắt đầu hút mực xanh da trời vào bút máy.

“Anh Suenaga à, có gói bưu kiện nhỏ.”

Gói bưu kiện nhỏ ấy được đưa tới chỗ Takuya vào xế trưa thứ Bảy. Lúc đó y đang vừa ăn bánh mì nướng vừa đọc báo.

Không biết là cái gì từ phó tổng đây.

Takuya mở gói hàng, thấy bên trong là bút máy và lọ mực. Trên giấy ghi dòng chữ “Có chút quà mọn”, nhưng trông không rõ tiền chút nào.

“Không rõ có ý gì đây?”

Bút không có mực sẵn. Takuya tháo nắp ra, ngắm đầu bút vài giây rồi liền cất vào hộp. Sau đó y ném tất cả vào hộp bàn. Takuya không thích bút máy vì phải chờ mực khô. Ngay khi viết thư y cũng dùng bút bi.

Ngoài ra y chỉ dùng bút dạ.

Tối hôm qua, Takuya đã viết nguệch ngoạc lên vài tờ giấy rồi lại xé rách, vứt đi. Lúc đó y cũng dùng bút dạ.

Nội dung là kế hoạch sát hại Yasuko.

Tuy nhiên Takuya vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch gì thấu đáo. Sát hại một người còn khó hơn tạo ra một con rôbốt.

Chương 3

Đối tượng của kẻ sát nhân

1

Thứ Hai, ngày 16 tháng 11.

Do có việc, Takuya gọi điện cho người bạn ở phòng tư liệu. Sau khi xong việc, y nghe được thông tin ngoài lề thú vị, liên quan đến việc điều tra cái chết của Nishina Naoki. Người bạn đó đã xin nghỉ phép vào ngày 10 nên bị cảnh sát tra hỏi. Họ hỏi anh ta đi đâu, từ giờ nào, về nhà lúc mấy giờ. Tóm lại cảnh sát muốn điều tra chứng cứ ngoại phạm.

“Nhưng nói thật tớ chưa gặp anh trưởng phòng Nishina Naoki đó bao giờ. Tớ đã bảo vậy rồi, nhưng tên cảnh sát bảo cần điều tra tất cả nhân viên xin nghỉ hôm đó.”

Người bạn nói với giọng điệu châm chọc cảnh sát.

“Hừm, họ chơi chiến thuật thả bắt nhằm hơn bỏ sót đấy. Mà không rõ hôm đó có bao nhiêu người xin nghỉ nhỉ?”

“Chịu thôi. Cả công ty thì có khi đến mấy trăm người ấy chứ. Tớ nghĩ chắc không đến nghìn người đâu, nhưng riêng trụ sở chính cũng khoảng hai trăm người rồi.”

Takuya nghĩ bụng, với chừng đó người, cảnh sát có dùng chiến thuật thả nhằm hơn bỏ sót thì cũng không quá khó khăn. Nhưng chưa chắc hung thủ là người trong công ty.

Sau khi gọi điện xong, Takuya giả vờ viết báo cáo, nhưng thực ra suy nghĩ việc khác. Nếu cảnh sát dùng chiến thuật đó thì chắc Yasuko sẽ bị tra hỏi. Hôm đó ả cũng nghỉ làm. Không rõ Yasuko đã nói gì với cảnh sát.

Ả không trả lời lung tung gì thì còn đỡ.

Nghĩ đến cảnh Yasuko bối rối trước cảnh sát là Takuya lại ngứa ngáy toàn thân, không thể ngồi yên. Cảnh sát nhìn đến ả lúc này thì không hay chút nào. Theo kế hoạch của Takuya, cảnh sát sẽ chỉ chú ý tới Yasuko sau khi tìm thấy xác chết của ả.

Mà không rõ Hashimoto ra sao rồi?

Takuya quay mặt sang phòng nghiên cứu số 1 bên cạnh. Giờ làm việc đã bắt đầu được hơn ba mươi phút nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hashimoto. Bàn ghế của hắn vẫn xếp ngay ngắn, mà bảng thông báo cũng không ghi hắn đi đâu.

Sao lại nghỉ làm lúc này chứ?

Takuya hơi sốt ruột. Y mong hắn không làm gì gây chú ý vào lúc này. Nhưng nếu Hashimoto bị bệnh thì đành chịu.

Lúc đó, trưởng phòng nghiên cứu số 1 lại gần chỗ ngồi của Hashimoto. Rồi ông gõ ngón tay lên bàn, hỏi trưởng nhóm bên cạnh chuyện này là sao. Gã trưởng nhóm nổi tiếng vô dụng đưa tay lên xoa cổ, lắc đầu. Trưởng phòng liền lệnh cho gã gọi điện xem có chuyện gì.

Takuya đứng lên, vừa giả vờ tìm kiếm tài liệu vừa tiến lại gần. Những tập hồ sơ chứa tài liệu tham khảo hay dữ liệu thực nghiệm đều nằm trên chiếc tủ chiếm hết bức tường, nên Takuya có thể tiến sát phòng nghiên cứu số 1 mà không ai nghi ngờ.

Trưởng nhóm của Hashimoto đang gọi điện. Có vẻ không ai bắt máy nên gã cứ đứng yên giữ ống nghe. Sau một hồi, gã bỏ cuộc, đặt ống nghe xuống.

“Không ai nghe máy à?” Trưởng phòng hỏi.

“Không ạ.” Trưởng nhóm đáp.

Trưởng phòng vừa quát: “Cậu ta đang làm cái gì không biết?” vừa quay về chỗ ngồi.

Takuya cũng tự hỏi: *Hashimoto đang làm gì nhỉ? Có chuyện gì xảy ra ư?*

Trong đầu Takuya chợt hiện lên suy nghĩ: *Hay là Hashimoto bỏ chạy rồi? Cậu ta không có gan giết người, cũng chẳng có kế sách đối phó*

nào. Sau một hồi suy nghĩ không biết làm gì, Hashimoto đã trốn rồi cũng nên. Nhưng chắc cậu ta không hành động sơ suất vậy đâu.

Mà khoan đã. Takuya chợt nghĩ đến một khả năng khác: *Kẻ nhát gan như Hashimoto, có khi đã tìm đến phương cách trực tiếp hơn chạy trốn.*

Là tự sát. Sau khi đã lo nghĩ quá nhiều.

Takuya nghĩ bụng: Được vậy thì tốt quá. *Lúc này cậu ta chỉ tổ làm vướng chân mình thôi.*

Nhưng rồi Takuya lại khẽ thầm thì: *Hashimoto à, cậu mà tự sát thì anh rất biết ơn, nhưng đừng để lại di thư vớ vẩn gì nhé.*

Tối buổi chiều, Hashimoto vẫn không đến.

Takuya đang ở khu thực nghiệm. Đó là một tòa nhà trong trụ sở chính, được xây dựng dành riêng cho thực nghiệm. Nhóm Takuya sử dụng tầng ba. Tại đó, mô hình rôbốt và các thiết bị thí nghiệm nằm ngổn ngang khắp nơi.

Một tay cầm cốc giấy đựng cà phê hòa tan, Takuya trông lên khối kim loại trước mắt.

Cánh tay dài cử động chính xác đến từng micromét. Những ngón tay có thể nhẹ nhàng nâng một cánh chim, cũng có thể bóp vỡ một viên gạch. Do ứng dụng lý luận tập mờ⁹, nó có thể cầm nắm và vận chuyển các bánh đậu phụ với độ cứng khác nhau mà không làm vỡ. Ngoài ra, mắt nó được thiết kế để có thể phân biệt hình dạng đồ vật trong không gian ba chiều.

Đúng là hoàn hảo. Takuya gật gù, nhấp ngụm cà phê. Con rôbốt này tên “Brutus”, là tác phẩm hoàn thiện nhất mà Takuya tạo ra từ khi vào công ty.

Đương nhiên Brutus không phải vạn năng. Nhưng nó vượt trội con người trong một số điều kiện giới hạn. Brutus làm việc với độ chính xác và năng suất cao hơn hẳn đám công nhân suốt ngày than vãn.

Chỉ cần tưởng tượng đến ngày nó được đưa vào công xưởng là Takuya lại thấy vui sướng. Mọi người chắc sẽ khiếp đảm lắm đây.

Dẫu sao rôbốt cũng không thể bằng con người. Takuya chúa ghét

những kẻ nói vậy. Y càng khó chịu vì những kẻ đó thường chẳng có tài năng gì nổi trội. Con người thì làm được gì? Chẳng gì cả. Chỉ biết nói dối, lừa dối, hăm dọa và ganh ghét lẫn nhau. Trên thế giới chắc chỉ được vài người phấn đấu đạt được cái gì đó. Còn lại chỉ biết sống theo chỉ đạo của người khác. Nếu không có mệnh lệnh, bọn chúng sẽ thấy bất an, chẳng làm được gì. Nếu chỉ xét khả năng làm theo chương trình có sẵn, chắc chắn rôbốt ưu tú hơn nhiều.

Ngoài ra bọn mày không phản bội nữa.

Nhìn ngắm hàng robot, Takuya nhủ thầm.

Đây chính là lý do lớn nhất mà Takuya chế tạo rôbốt. Con người đều sẽ phản bội, cả y cũng vậy. Kỳ vọng quá nhiều thì chỉ chuốc lấy thất vọng thôi.

Rôbốt lại chẳng bao giờ phản bội.

Chúng không thể vượt quá kỳ vọng nhưng sẽ luôn tuân theo chương trình lập sẵn. Nếu rôbốt sai sót, chắc chắn lỗi thuộc về người lập trình.

Takuya lại gần “Brutus”, sờ vào cơ thể bằng kim loại đó. Con rôbốt này là kẻ duy nhất y tin tưởng trên đời. Mỗi lần tới đây, y lại quên mất cả thời gian. Takuya nhoẻn miệng cười. Nụ cười không lý do, xuất phát từ sự yên bình trong lòng. Y tưởng tượng về một thế giới mình chưa từng nếm trải, thậm chí đây hẳn là tình cảm máu mủ ruột rà.

Chính lúc đó, một tiếng động nhỏ vang lên trong bóng tối của các cỗ máy.

“Ai đó?”

Takuya rời khỏi con rôbốt, bước về phía phát ra âm thanh. Ở gần cửa, y thấy có bóng đen lẩn đi giữa các cỗ máy.

Takuya đi ra hành lang, vừa lúc ai đó lao xuống cầu thang. Y nghe tiếng chân vang vọng nhưng đã không còn thấy bóng người.

Kẻ nào vậy nhỉ?

Takuya cảm thấy bồn chồn lạ lùng.

Đến hôm sau, Hashimoto vẫn không có mặt ở công ty. Ở chỗ làm việc của y, trưởng phòng lẫn trưởng nhóm cứ đi đi lại lại. Hình như

chiều đó có cuộc họp với lãnh đạo cấp cao mà Hashimoto phải tham gia. Họ phải thuyết trình trước cấp trên về nội dung nghiên cứu của hắn. Một việc đơn giản vậy, nhưng trưởng phòng lẫn trưởng nhóm của hắn đều không làm được.

“Hôm qua, tôi đã ghé sang nhà cậu ta lúc ra về. Có vẻ không ai ở nhà. Tôi thử nhấn chuông nhưng không ai trả lời.” Trưởng nhóm giải thích.

“Cậu ta không có nhà? Từ khi nào?” Khuôn mặt trưởng phòng đầy lo lắng.

“Có lẽ từ chiều thứ Bảy.”

“Thứ Bảy? Sao anh biết?”

“Trong hộp nhận báo có mấy số từ chiều thứ Bảy trở đi. Nhưng không có số sáng thứ bảy.”

“Ra vậy...”

Trưởng phòng tỏ vẻ bất ngờ. Takuya cũng thəm thán phục. Không phải chuyện gì lớn, nhưng đối với gã trưởng nhóm này thì đây có thể xem như suy luận xuất sắc.

“Không còn cách nào khác. Thử gọi về nhà bố mẹ cậu ta xem sao.”

Không còn giữ được bình tĩnh, trưởng phòng ra lệnh cho trưởng nhóm. Giọng nói to tới mức làm phiền người khác. Mấy người ở phòng ban khác cũng tò mò ngó nghiêng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở phòng nghiên cứu số 1.

Theo lệnh trưởng phòng, gã trưởng nhóm lục lợi thông tin liên lạc nhà cha mẹ của Hashimoto rồi vội vã bấm nút gọi. Khi có người nghe máy, gã lắp bắp trình bày việc Hashimoto tự ý nghỉ làm, rồi hỏi liệu gia đình có manh mối gì không. Từ vẻ mặt của gã, hình như gia đình Hashimoto cũng không hay biết gì.

“Cha Hashimoto nói sẽ qua nhà cậu ta xem sao.” Sau khi tắt máy, trưởng nhóm nói.

“Nhưng cậu ta vắng nhà mà?” Trưởng phòng hỏi.

“Cha Hashimoto bảo sẽ nhờ quản lý mở cửa vào nhà xem thử. Lỡ như bất tỉnh trong phòng...”

Câu sau mặt mờ không rõ chữ nghĩa.

“Bất tỉnh? Tôi nghĩ không có chuyện đó đâu.”

Trưởng phòng nói vậy nhưng vẫn tỏ vẻ bất an. Rồi ông ta lẩm bẩm: “Nhà cha mẹ Hashimoto ở Chiba. Vậy thì thế nào cũng không kịp buổi họp chiều nay.”

Lúc này, trong đầu ông ta chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để thuyết trình cho lãnh đạo cấp cao về nội dung nghiên cứu phức tạp mà Hashimoto đang thực hiện.

“Suzuki, anh chuẩn bị cho tôi nhé?”

Trưởng phòng lên tiếng sau khi đã quyết ý. Suzuki tức là gã trưởng nhóm.

Khoảng 2 giờ chiều hôm đó, trong công ty lan truyền tin tức Hashimoto chết trong phòng riêng.

Takuya muốn biết sự tình nên không tới khu thí nghiệm mà ở lại bàn làm việc. Sau khi biết tin, y sung sướng muốn nhảy cẫng lên. Thế là đã giảm đi một người biết bí mật. Làm tốt lắm. Ý là, Hashimoto chết tốt lắm.

“Không rõ nguyên nhân tử vong là gì?”

Đám nhân viên phòng nghiên cứu số 1 túm tụm bàn tán, nên Takuya cũng nhập bọn với vẻ mặt thương tiếc.

“Không rõ nữa. Cha Hashimoto vào phòng thì thấy cậu ta chết trong tư thế đang ngồi trước bàn.” Một đồng nghiệp hơn Takuya một tuổi trả lời.

“Vẫn ngồi trước bàn à... Vậy có vết thương ngoài không?”

Takuya hỏi vậy vì nghĩ rằng Hashimoto chết vì cửa cổ tay, hoặc là treo cổ.

Nhưng câu trả lời hoàn toàn ngoài dự đoán của y.

“Không có vết thương ngoài. Chết bệnh. Nghe bảo có thể là do đau tim.”

Nhìn cái xác được chuyển đi, Sayama cảm thấy mọi chuyện thật lạ lùng. Một nhân viên của Công nghiệp nặng MM đột ngột qua đời, lại là một người Nishina Toshiki có hảo cảm. Khi nghe tin này, Sayama đã chạy từ phòng điều tra của sở cảnh sát Komae tới. Nhưng không hề có dấu vết chứng tỏ Hashimoto bị giết. Có khi chết do bệnh thôi.

“Mất công chạy thực mạng tới đây. Có vẻ chết vì đau tim.”

Yano lâu bầu, không giấu được vẻ ngán ngẩm. Cậu ta hăng hái tới đây vì nghe nói có án mạng thứ hai xảy ra.

Hashimoto Atsushi được phát hiện đã chết trong tình trạng mặt sấp xuống bàn, vẫn đang mặc đồ ngủ, bên cạnh là một chiếc bút máy nằm lẩn lóc. Xung quanh có vài tờ quảng cáo, chắc được gửi tới vào thứ Bảy. Cảnh sát phán đoán có lẽ anh ta chết vào chiều hôm đó.

Không có vết thương ngoài. Thử mấy xét nghiệm cũng không thấy phản ứng gì.

“Nhưng thời điểm chết rất đáng lưu tâm. Vừa xong đám ma của Nishina Naoki thì chuyện này xảy ra. Thật quá trùng hợp. Hơn nữa, cha Hashimoto khai con mình không có triệu chứng suy tim.”

“Điều đó cũng không nói lên gì cả. Vận động viên thể thao có trái tim mạnh khỏe siêu phàm cũng có khi đột tử vì đau tim.”

“Tôi nghe chuyện tương tự rồi, nhưng...”

“Tóm lại, cái chết của Hashimoto chỉ là ngẫu nhiên thôi. Người ta không thể cố ý gây nên cơn đau tim được.”

“Chắc thế, nhưng chúng ta vẫn cần điều tra quanh xác chết. Làm được gì thì làm nào.”

Sau khi đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng, Sayama đến gần giá sách. Trên đó, sách chuyên ngành về kỹ thuật điện tử và cơ khí xếp san sát. Ngoài ra còn có tiểu thuyết lịch sử, truyện khoa học viễn tưởng và sách hướng dẫn du lịch.

Một nhân viên làm công ăn lương bình thường. Sayama vừa nghĩ

vừa cầm lấy khung ảnh nhỏ trên giá sách. Là hình chụp Hashimoto với cha, hai người còn lại chắc là mẹ và em gái. Ảnh chụp lúc cả nhà đi suối nước nóng nào đó. Từ tuổi của Hashimoto, có thể đoán được tấm ảnh được chụp cách đây khoảng mười năm.

“Thật đáng tiếc.”

Sayama bắt giác thì thầm. Được nuôi nấng đến chừng này, đến khi trưởng thành lại đột ngột qua đời. Anh cảm thông cho gia quyến hơn là bản thân Hashimoto.

Khi Sayama đang đặt khung ảnh về vị trí cũ, bỗng có tiếng ưỳnh vang lên. Anh quay đầu lại, thấy Yano khuỵu người dưới chân bàn. Cậu ta nghèn nghẹn kêu lên rồi ngã gục xuống sàn nhà.

“Ê, cậu làm sao vậy?”

Sayama đỡ Yano dậy. Nhưng cậu ta chỉ ho dữ dội, không trả lời được.

Chuyện gì thế này!

Sayama đưa mắt về phía cái bàn của Hashimoto, phát hiện thứ Yano đang nhìn.

Chiếc bút máy mới tinh bị ném đi đang nằm lẫn lóc.

Thứ Tư, ngày hôm sau.

“Khí độc hydro xyanua?”

Sayama cùng đồng nghiệp tròn mắt khi biết kết quả pháp y. Anh thường gặp các vụ đầu độc bằng kali xyanua hoặc soda xyanua, nhưng lần này mới gặp dạng khí...

Họ đang ở phòng họp của sở cảnh sát Ogikubo. Nghi ngờ Hashimoto bị sát hại, tổng bộ cảnh sát đã lập đội điều tra. Ngoài ra, vụ án này có khả năng liên quan mật thiết đến án mạng của Nishina Naoki, nên hai đội cùng phối hợp. Đội điều tra của sở cảnh sát Komae cũng tham dự, không khí buổi họp rất căng thẳng.

“Đây là chiếc bút máy giống với cái được dùng trong vụ án.”

Nhân viên giám định giơ cao một cây bút màu đen bình thường. Tiếp đó, anh ta tháo rời chiếc bút, cho mọi người xem ống mực.

“Loại bút này phải dùng đầu bút hút mực vào, không phải loại

thay ruột bút. Mực được bơm vào bằng cách chấm đầu bút vào lọ mực, dùng tay di chuyển pit tông. Cùng nguyên tắc với súng bắn nước ngày xưa ấy. Vấn đề nằm ở ống mực này. Theo kết quả điều tra, nó có chứa tinh thể kali xyanua.”

Trong phòng dậy nên tiếng ồn ào.

“Như vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra?” Cảnh sát trưởng Ogikubo hỏi.

“Nếu để nguyên thì không sao. Vì nó là vật chất ổn định. Tuy nhiên...”

Anh nhân viên giám định đưa lọ mực ra. Giống hết lọ mực phát hiện trong phòng Hashimoto. Anh ta tháo nắp, nhúng đầu bút máy vào, di chuyển pit tông.

“Nếu đưa mực vào bút thế này, mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng trong trường hợp này, phải là mực xanh. Mực xanh có tính axit, khi trộn với kali xyanua sẽ xảy ra phản ứng hóa học. Kết quả tạo ra axit cyanhydric, chính là khí hydro xyanua.”

Tiếng ồn ào càng to hơn.

“Vậy mực đen thì không được?” Ông cảnh sát trưởng lại hỏi.

“Không được. Để mực có màu xanh, người ta đã trộn thành phần có tính axit. Thực ra, khi điều tra lọ mực tại hiện trường, chúng tôi phát hiện nó chứa nhiều axit hơn mực bán ngoài thị trường. Nói cách khác, hung thủ muốn xảy ra phản ứng hóa học nên đã cho thêm vài giọt axit sunphuric hay gì đó.”

“Tội phạm trí tuệ đây mà.” Ai đó lên tiếng. Vài nhân viên cùng gật đầu. Buổi họp hôm nay tập hợp nhiều người, nhưng chưa ai chứng kiến vụ nào thế này.

“Vậy Hashimoto Atsushi hít phải khí này mà chết?” Một viên cảnh sát hỏi.

“Đúng vậy. Chúng tôi không rõ lượng khí thoát ra nhiều chừng nào. Nhưng phần lớn khí độc tỏa ra từ chiếc bút máy này sẽ bay vào mặt nạn nhân. Anh ta đã hít hầu như toàn bộ khí độc trước khi nó kịp tản ra, nên gần như chắc chắn sẽ chết ngay lập tức.”

“Đáng sợ thật.” Ai đó lên tiếng.

“Khí hydro xyanua rất đáng sợ. Thực ra lúc phát hiện tử thi, phản

ứng hóa học đã dịu đi rồi. Nhưng trong lúc điều tra, anh Yano thuộc sở cảnh sát Komae hít phải chút khí còn sót lại, dẫn đến phản ứng. Chỉ một lượng nhỏ thôi mà đủ làm Yano bị chấn động trung khu hô hấp, ngã quỵ xuống. May mắn không ảnh hưởng tới tính mạng.”

Có tiếng cười vang lên đâu đó. Yano vẫn còn trong bệnh viện. Đối với cậu ta, đây quả là tai nạn nguy hiểm, nhưng cũng nhờ vậy mà cảnh sát khám phá cái bẫy trong bút. Nghe nói dù giải phẫu người chết do trúng độc hydro xyanua cũng khó biết được nguyên nhân tử vong.

Sau khi nhân viên giám định báo cáo xong, trưởng phòng điều tra sở cảnh sát Ogikubo giải thích về chiếc bút máy. Theo ông ta trình bày, nó được gửi bằng bưu phẩm tới nhà Hashimoto vào thứ Bảy tuần trước. Ngay cạnh tử thi có giấy bọc chuyên dùng cho bưu kiện, chắc để gói chiếc bút máy và lọ mực. Bưu kiện ghi người gửi là Nishina Toshiki, gửi từ ngày 13, tức là trước đó một hôm. Có dấu bưu cục Choufu, ngay cạnh trụ sở Công nghiệp nặng MM.

“Tôi đã hỏi ông Nishina về việc này. Ông ấy trả lời là không hề gửi gói hàng như vậy.”

Điều đó thì chắc rồi, Sayama thầm nghĩ. Đời nào hung thủ lại ghi tên chính mình. Tuy nhiên anh chú ý tới việc kẻ sát nhân dùng tên của Nishina Toshiki.

Địa chỉ, tên người nhận và người gửi đều được đánh máy. Chưa khoanh vùng được mẫu máy, nhưng có vẻ hơi khác so với mẫu trang bị tại các phòng ban của Công nghiệp nặng MM.

Bút máy là sản phẩm của hãng S. Giấy gói quà là của siêu thị Toyuu, cũng được tìm thấy trong phòng Hashimoto cùng với giấy bọc bưu phẩm. Trên giấy gói quà có gắn mảnh giấy ghi: “Có chút quà mọn.”

Hung thủ thông minh đó chứ. Sayama thầm thán phục cách thức gây án. Sẽ chẳng có ai nghi ngờ gì nếu nhận được vật phẩm từ chủ tang ghi là “Có chút quà mọn” ngay sau tang lễ. Hashimoto bị mắc mưu cũng dễ hiểu.

Buổi họp thống nhất hướng điều tra tiếp theo. Cảnh sát sở

Ogikubo sẽ lần theo chiếc bút mực và khí hydro xyanua, còn sở Komae sẽ điều tra liên kết của vụ này với cái chết của Nishina Naoki.

Sau khi họp xong, Sayama cùng đồng đội quay về sở cảnh sát Komae. Một cảnh sát trẻ tuổi lái xe, Sayama cùng thanh tra Taniguchi ngồi ghế sau.

“Điều tra cái chết của Nishina còn chưa tới đâu. Mọi việc càng phức tạp hơn.”

Xe vừa chuyển bánh thì thanh tra Taniguchi mở lời: “Vấn đề là, vụ này liên quan gì tới vụ án trước? Hashimoto và Nishina Naoki bị một hung thủ sát hại với cùng động cơ ư? Hay là Hashimoto dính líu tới cái chết của Nishina Naoki?”

“Chúng ta nên nghĩ đến cả hai hướng.” Sayama nói. “Có thể bắt đầu từ việc điều tra chứng cứ ngoại phạm của Hashimoto trong ngày Nishina Naoki bị giết.”

Taniguchi lập tức gật đầu.

“Cậu tiến hành điều tra nhé. Nhưng Hashimoto không nằm trong danh sách xin nghỉ hôm đó.”

“Đúng là không có. Nhưng cũng nên điều tra cho chắc.”

“Đúng vậy. Cũng có khả năng anh ta nghỉ mà không viết đơn.”

“Ngoài ra, tôi cũng sẽ điều tra liên kết giữa Hashimoto và Nishina Naoki.”

“Họ có quan hệ gì trong công việc không nhỉ?”

“Họ cùng thuộc bộ phận nghiên cứu phát triển, nên chắc cũng có quan hệ gì đó.”

Sayama sức nhớ ra nữ nhân viên văn phòng làm việc dưới quyền Naoki. Hình như tên là Nakamori Yumie. Cô ta có khi biết gì đó.

“À, chúng ta đã tìm hiểu chứng cứ ngoại phạm của tất cả nhân viên xin nghỉ hôm đó chưa ạ?” Sayama đổi chủ đề.

“Hiện tại chỉ xác nhận được những người có khả năng liên quan tới Nishina Naoki.” Taniguchi nói vắn tắt. “Tôi cứ nghĩ những người nghỉ phép đều có lý do gì đó, nhưng không ngờ có nhiều người nghỉ chẳng vì duyên cớ gì. Có vẻ họ xin nghỉ vì được chỉ thị phải tiêu bớt số ngày phép còn lại theo kế hoạch. Đúng là người Nhật làm việc quá

nhiều mà không giỏi vui chơi. Nói là nghỉ phép, nhưng nhiều người chỉ xem tivi cả ngày hay ngồi lì ở quán pachinko.”

“Mấy người đó cũng khó kiểm tra chứng cứ ngoại phạm.”

“Đúng vậy.”

“Có ai đáng lưu ý không ạ?”

“Chỉ có một người.” Taniguchi đưa ngón trỏ lên. “Nhưng chỉ vì tôi để ý đến chỗ làm của người đó thôi.”

“Ai vậy ạ?”

“Cô Amamiya Yasuko, nhân viên trong văn phòng của Nishina Toshiki. Ngày đó cô ta cũng xin nghỉ phép, nhưng không có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng. Cô ta khai là chỉ dạo phố loanh quanh.”

Sayama thở dài.

“Chỉ vậy thì khó nói là đáng nghi.”

“Đúng thế. Hơn nữa, phụ nữ khó mà thực hiện cách gây án này.”

“Nạn nhân bị siết cổ nhỉ...”

Naoki bị thắt cổ từ phía sau bằng dây thừng. Sau khi khám nghiệm tử thi, không phát hiện ra thuốc ngủ trong người nạn nhân. Nói cách khác, Naoki chắc chắn đã chống cự. Sức lực của một phụ nữ bình thường không đủ để đối phó với một gã đàn ông vùng vẫy vì sắp chết.

“Nhưng...” Taniguchi nói. “Nếu có đồng phạm thì lại là chuyện khác.”

“À, đồng phạm...”

Sayama cảm thấy có gì đó chột lóe lên trong đầu. Từ vụ án Nishina Naoki bị sát hại, có cái gì đã luôn thu hút sự chú ý của anh. Đường như anh mơ hồ thấy được nó rồi.

“Câu sao vậy?” Taniguchi hỏi.

Sayama lắc đầu: “Không có gì ạ.”

Chắc còn cần chút thời gian để những suy tưởng mơ hồ ấy dần định hình.

Takuya biết Hashimoto bị sát hại mà không phải chết bệnh từ bản tin tối thứ Tư. Điều này đã đủ bất ngờ, nhưng phương thức giết người còn làm Takuya rùng mình hơn.

“Hung thủ dùng cây bút máy giống như chiếc này. Kali xyanua được cho vào ống mực...” Phát thanh viên giải thích.

Takuya liền chạy tới bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy ra bưu kiện nhận được hôm thứ Bảy tuần trước.

Không thể nhầm lẫn được. Giống hệt cây bút được chiếu trên tivi. Ngoài ra, mọi thứ đều hoàn toàn trùng khớp: Giấy bọc quà của siêu thị Toyuu, dòng chữ ghi “Có chút quà mọn”, tên người gửi...

Hơn nữa...

Takuya thử tháo bút ra. Ống mực trong mờ. Nhìn kỹ, y thấy có vật gì đó bên trong. Một tinh thể màu trắng.

Takuya nổi da gà.

“Ái chà chà, gì thế này...”

Đặt chiếc bút chứa độc xuống, Takuya vừa ngẫm nghĩ vừa cố ý lăm bắm với giọng bông đùa. Y làm vậy để bớt sợ hãi được chừng nào hay chừng đó. Kẻ sát nhân không chỉ nhắm tới Hashimoto, mà đồng thời lập mưu giết y nữa.

Takuya tin chắc đây chính là kẻ sát hại Nishina Naoki. Không rõ vì lý do gì, hung thủ đang nhắm tới cả ba người tham gia vào kế hoạch sát hại Yasuko.

Tiếp theo sẽ là mình à?

Takuya thấy ớn lạnh sống lưng.

Kẻ sát nhân chắc sẽ tìm phương pháp khác. Hẳn biết rõ Takuya sẽ không trình bày việc nhận được cây bút máy này với cảnh sát.

Số báo sáng thứ Năm chính thức xác nhận cái chết của Hashimoto là do bị sát hại. Các nhà bình luận thuộc đủ lĩnh vực đua nhau đăng đàn, chắc vì hung khí là chiếc bút máy, không giống các vụ án thông thường. Một nhà văn trình thám phát biểu: “Phương pháp giết người

rất sáng tạo, hung thủ hẳn là người tinh thông độc dược.” Có lẽ nghĩ đây là chuyện của người khác, ông ta bàn chuyện rất bình thản.

Một bài báo khác nêu ý kiến vụ án này có thể liên quan đến vụ sát hại Nishina Naoki trước đó, do hai nạn nhân cùng công ty. Tuy nhiên bài báo không chỉ ra mối liên quan giữa hai người. Thật ra dù có muốn đề cập, họ cũng không tìm ra manh mối nào.

Độc báo xong, Takuya xỏ giày chuẩn bị đi làm. Trước khi mở cửa, y ngoái nhìn căn phòng một lượt. Cửa nẻo đã được đóng kín, van bếp gas cũng được khóa cẩn thận.

Dẫu vậy, lúc đi làm về cũng không được khinh suất vào nhà ngay.

Dù khóa cửa kỹ đến cỡ nào, hung thủ vẫn có thể đột nhập nếu quyết tâm. Có khi hắn đã làm chìa khóa giả lúc Takuya không hay biết. Khi đã vào nhà, hung thủ sẽ cầm dao, núp sẵn trong bóng tủ lạnh. Hoặc mở van bếp gas hết cỡ. Khí gas không có khả năng làm Takuya ngộ độc carbon monoxide, nhưng sẽ lập tức phát nổ nếu y bật đèn sau khi về nhà.

Takuya cũng nghĩ tới khả năng đồ ăn trong tủ lạnh bị bỏ độc. Hay có khi hung thủ tháo bỏ dây tiếp đất của máy giặt để y bị giật điện chết.

Quả thật có rất nhiều cách. Takuya cười gượng gạo. Đây đều là những cách y nghĩ ra khi lập kế hoạch giết Yasuko. Không ngờ giờ chúng lại hữu ích trong việc bảo vệ chính mình.

Tóm lại phải tìm cách đi trước một bước.

Takuya bước ra ngoài, khóa cửa lại. Khuôn mặt y trở lên gay gắt.

Khi Takuya tới công ty, quả nhiên thấy mọi người xì xầm về cái chết của Hashimoto. Tuy nhiên không ai to tiếng bàn tán. Chỉ có vài nhóm nhỏ tùm tùm đó đây, thấp giọng trò chuyện với vẻ mặt u ám.

Takuya tới chỗ ngồi thì thấy có mảnh giấy trên bàn. Trên tờ giấy viết một dòng ngay ngắn: “Anh Suenaga, phó tổng Nishina cho gọi.” Đó là nét chữ của một nữ nhân viên cùng phòng.

Y nhả lại cho trưởng nhóm, rồi rời khỏi phòng nghiên cứu.

Tới phòng giám đốc, y bắt gặp Munakata Shinichi đang ngồi trên ghế sofa, đối diện với Nishina Toshiki. Toshiki ra hiệu cho Takuya

ngồi xuống bên cạnh Munakata.

“Tôi cho gọi cậu không vì gì khác, chính là về Naoki và Hashimoto.”

Takuya vừa ngồi xuống thì Toshiki mở lời. Đặc điểm của ông là không mào đầu dài dòng.

“Cậu có biết gì về vụ án không?”

Giọng Toshiki vẫn điềm đạm chậm rãi như mọi khi. Không thể nghĩ rằng ông vừa mất con trai một tuần trước.

“Không ạ, tôi không biết gì.” Takuya trả lời. “Nhưng sao ngài lại gọi tôi vậy ạ? Tôi cũng không thân với trưởng phòng Nishina hay cậu Hashimoto.”

Toshiki đáp, vẫn không thay đổi nét mặt.

“Lý do đơn giản thôi. Vừa nãy tôi có nói chuyện với Munakata, cậu ta nói rằng cậu có động cơ giết hai người kia.”

Nghe xong, Takuya ngạc nhiên nhìn Munakata. Gã chỉ nhìn lên bức tranh phong cảnh trên tường, dường như không hề nghe thấy những lời của Toshiki, cũng không buồn để ý tới ánh mắt của Takuya.

“Naoki không đồng ý mối quan hệ của cậu với Hoshiko, còn Hashimoto có thể coi là đối thủ của cậu trong chuyện tán tỉnh con bé. Nhưng mà...”

Toshiki bắt chéo chân trên sofa.

“Munakata cũng nói là cậu sẽ không chọn cách gây án để mình bị nghi ngờ rõ ràng như vậy. Và chúng tôi cũng biết Hashimoto vốn không phải đối thủ của cậu. Tuy nhiên...”

Toshiki hơi cao giọng. Takuya bất giác vươn thẳng lưng.

“Những việc thế này cần được xét về lý, chứ không chỉ về tình. Cậu đúng là không biết gì à?”

“Không ạ.” Takuya đáp, vẫn ngồi thẳng lưng.

“Nếu bị cảnh sát nghi ngờ, cậu có chứng minh được mình vô tội không?”

“Có thể ạ.” Takuya khẽ liếc Munakata rồi tiếp tục. “Thực ra cảnh sát đã hỏi tôi về chứng cứ ngoại phạm. Ngày trưởng phòng Nishina

bị sát hại, tôi đang đi công tác ở Nagoya. Chuyện này nhiều người có thể làm chứng. Sau đó cảnh sát không quay lại nữa, chắc chứng cứ đã đủ thuyết phục.”

Sau khi nghe xong, Toshiki nhìn sang Munakata, khẽ gật đầu. Rồi ông nhìn lại Takuya.

“Được, tôi đã hiểu. Không phải tôi nghi ngờ gì cậu, chỉ là cần có chứng cứ khách quan. Có chứng cứ này, tôi có thể nhờ cậu vài việc trong vụ án lần này.”

“Vâng, bất cứ việc gì ạ.”

Takuya vừa đáp vừa nhìn vào mắt Toshiki. Lúc đó có tiếng người gõ cửa. Yasuko tiến vào, tay bưng chiếc khay có ba cốc nước. Takuya lập tức nhìn đi nơi khác.

“Cảm ơn cô, thật đúng lúc.” Toshiki nói với Yasuko. ả liền mỉm cười đáp lại.

“Cô Amamiya này đã giúp tôi nhiều việc, vậy mà sắp nghỉ làm rồi.”

“Vậy sao...”

Takuya nhìn trộm Yasuko. Ánh mắt hai người giao nhau trong chốc lát, rồi y lại cúi xuống.

“Tựa mất đi một đóa hồng vậy nhỉ.” Munakata nói.

“Ừ. Thật đáng tiếc.”

Nói rồi Toshiki với tay lấy cốc nước. Yasuko yên lặng lùi lại. Ngay trước khi ả đóng cửa, Takuya đưa mắt nhìn sang, vừa lúc Yasuko đang cúi đầu chào.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh mắt hai người giao nhau.

Takuya rời phòng giám đốc, bước vào thang máy. Munakata theo sau y. Ngoài ra không còn ai khác.

“Vừa nãy chắc tôi đã làm cậu khó chịu, nhưng tình thế hiện giờ không thể bao che cho nhau được. Mong cậu hiểu cho.”

Munakata nói, vẫn nhìn cửa thang máy đang đóng lại.

“Tôi không để bụng đâu.”

“Vậy thì tốt. Tôi cũng không hiểu rõ nội tình của ban nghiên cứu rôbot lắm. Chắc sẽ cần cậu giúp sức.”

Gã nói như thể nắm chắc ban nghiên cứu máy bay.

“Chưa chắc mấy vụ án này liên quan đến công ty mà anh. Trưởng phòng Nishina và cậu Hashimoto có khi chỉ ngẫu nhiên cùng ban nghiên cứu rôbot thôi.”

“Mong là vậy. Nếu liên quan tới công việc thì lớn chuyện mất.”

Thang máy dừng lại, cánh cửa mở ra. Munakata chào tạm biệt rồi định rời đi, nhưng Takuya liền lấy tay cản lại.

“Có chuyện này...” Takuya liếc môi rồi hỏi tiếp. “Anh Munakata hình như đang trợ giúp phó tổng trong vụ này. Nhưng chẳng hay anh đã có bằng chứng khách quan về sự trong sạch của mình chưa?”

Takuya mong đợi Munakata sẽ thay đổi biểu cảm ít nhiều. Nhưng gã vẫn giống như mọi khi, khuôn mặt không hề biến sắc. Ngược lại, có vẻ Munakata thấy câu hỏi của Takuya khá buồn cười.

“Tất nhiên là có.” Munakata đáp. “Hôm đó tôi đi Yokosuka, buổi tối tới nhà Nishina. Trong lúc hưng thủ vận chuyển cái xác, tôi đang chạm cốc cùng phó tổng.”

Nói rồi gã khẽ hất tay Takuya, ra khỏi thang máy.

Về đến chỗ ngồi, Takuya ngẫm nghĩ về những lời của Munakata. Yokosuka, tức là công xưởng của ban nghiên cứu máy bay. Munakata đã tới đó, buổi tối mới quay về.

Tuy nhiên, ngay cả khi Munakata có chứng cứ ngoại phạm ở Yokosuka thì cũng không chứng minh được gã vô tội. Cái xác là do chính Takuya và Hashimoto vận chuyển, nên y hiểu rõ chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian đó chẳng có ý nghĩa gì. Quan trọng là thời điểm Naoki bị sát hại cơ.

Munakata Shinichi...

Takuya kết luận, Munakata là một trong những đối tượng cần đề phòng. Nghĩ lại thì Munakata là người có lợi nhất sau cái chết của Nishina Naoki. Nếu nhà Nishina không còn con trai, người tiếp nối cơ nghiệp sẽ là Munakata. Nếu vậy trong tương lai xa, gã sẽ trở thành ông chủ của Công nghiệp nặng MM.

Nhưng Takuya chợt nghĩ lại. Munakata không có động cơ giết Hashimoto. Giả sử gã tìm được tờ cam kết trên thi thể Naoki, biết

được kế hoạch sát hại Yasuko thì việc ấy cũng không liên quan gì đến gã.

Mà không chỉ mỗi Munakata. Bất kể hung thủ là ai thì cũng không có lý do muốn giết cả Hashimoto và Takuya, dù biết đến tờ cam kết có chữ ký của cả hai.

Nếu nói đến người có lý do...

Takuya lại nghĩ tới Yasuko. Có thể ả muốn trả thù mấy gã đàn ông định giết mình. Như vậy thì cũng dễ hiểu.

Tóm lại phải tìm cách thủ tiêu ả ta. Dù Yasuko có giết Naoki và Hashimoto hay không, sự tồn tại của ả cũng là trở ngại với Takuya. Yasuko chuẩn bị thôi việc, nếu ả về quê mất thì khó mà ra tay.

Nếu thế phải hành động càng sớm càng tốt. Takuya siết chặt bút chì bấm như thể đó là một con dao. Phải làm khi cảnh sát chưa nắm được gì.

Lý tưởng nhất là ngụy tạo tình huống Yasuko là hung thủ giết Naoki và Hashimoto, sau đó tự sát. Như vậy cuộc điều tra của cảnh sát sẽ lắng xuống.

Trường hợp xấu nhất là cảnh sát bắt được hung thủ. Hắn sẽ khai ra việc ba người, gồm cả Takuya âm mưu sát hại Amamiya Yasuko. Lúc ấy thì y xong đời.

Phải thật nhanh chóng, càng nhanh càng tốt.

Takuya đang siết chặt cây bút chì bấm thì điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông. Y liền choàng tỉnh, cầm ống nghe lên.

“Phòng nghiên cứu số 2 nghe máy.”

“Anh Suenaga? Là tôi đây.”

Người gọi điện là Nishina Hoshiko.

Ngay sau chuông báo bắt đầu giờ làm, Yumie được Hagiwara cho gọi, bảo cô chuyển từ phòng riêng của trưởng phòng sang phòng lớn. Mọi người ở công ty vẫn chưa trấn tĩnh lại sau tin Hashimoto ở phòng nghiên cứu số 1 bị sát hại.

“Trưởng phòng mà lại có phòng riêng, vốn dĩ cũng khá kỳ quặc. Tôi định lấy phòng đó làm chỗ lưu trữ tài liệu. Hôm nay cô chuyển bàn và tủ làm việc đi nhé. À tiện thể nhờ cô dọn dẹp lại đồng hồ tài liệu nữa.”

Hagiwara liền thoáng chỉ đạo. Yumie liền cúi đầu, đáp: “Tôi hiểu rồi.” Thế rồi, cô rời khỏi chỗ Hagiwara, thăm thở phào. Do cái chết của Nishina Naoki, hiện tại Hagiwara chính thức thành trưởng phòng. Yumie đã rung mình khi nghĩ rằng ông ta sẽ chuyển bàn sang phòng riêng của trưởng phòng. Yumie ghét tính lạnh lùng của Hagiwara, cũng nhìn thấu phần xảo quyệt của ông ta. Nếu phải ở cùng phòng với người này cả ngày, cô sẽ buồn phiền đến phát điên.

Trưởng phòng Nishina Naoki tính tình lại dễ chịu đến thế...

Đang dọn bàn làm việc, Yumie chợt nhớ tới Naoki. Dù ngồi cùng phòng với mỗi mình anh ta, cô chưa bao giờ thấy ngột ngạt. Naoki luôn chú ý để cô có thể thoải mái làm việc.

Ngẫm lại, đây cũng là bí ẩn lớn nhất.

Tại sao trưởng phòng Nishina lại đối tốt với mình như vậy? Mà trước hết, vì sao anh ấy đưa mình về đây?

Tất nhiên Yumie cũng nhớ rằng Naoki là người khó gần. Nhưng qua thời gian, ký ức đó dần nhạt đi, đến giờ chỉ còn ấn tượng tốt đẹp.

Vậy mà Nishina Naoki bị sát hại. Yumie không hiểu được tại sao lại ra nông nổi vậy. Có thể bị kích phát sinh từ các mối quan hệ phức tạp của anh ta. Cậu Hashimoto của phòng nghiên cứu số 1 cũng có vẻ là người tốt.

“A!”

Yumie dừng tay lại, buột miệng kêu lên. Cô sức nhớ ra một việc quan trọng. À không, thật ra Yumie chẳng biết việc này có quan trọng không, nhưng hẳn không nên giữ im lặng.

Việc đó cách đây mấy hôm ấy nhỉ? Yumie nhìn lịch, nhắm tính. Hashimoto từng được gọi đến phòng này. Lúc đó cô được lệnh đi ra chỗ khác. Trông như họ sắp bàn bạc điều gì bí mật...

Cô chợt nhớ hôm ấy không chỉ có Hashimoto. Đúng rồi, có cả anh Suenaga nữa. Suenaga thuộc phòng nghiên cứu số 2. Anh ta cũng tham gia buổi họp đó.

Yumie chẳng biết liệu có nên nói chuyện này cho cảnh sát không. Nếu vì thế mà anh Suenaga bị nghi ngờ thì thật đáng tiếc.

Nếu lần tới cảnh sát hỏi thì mình sẽ nói.

Yumie gật đầu. Cô sẽ không chủ động liên lạc với cảnh sát. Nhưng nếu bị hỏi thì cô sẽ khai.

Sau khi quyết như vậy, cô thấy thoải mái hơn.

Yumie im lặng tiếp tục dọn dẹp bàn ghế, sắp xếp tài liệu trong tủ. Hôm trước, cảnh sát đã tới và lấy đi ghi chép cá nhân của Naoki, nhưng tài liệu công việc vẫn còn nguyên.

Gì thế này?

Yumie đã dọn đến hộc tủ dưới cùng. Có vài tập tài liệu mỏng dán nhãn: “Kế hoạch phát triển năm xx”, trong số đó có một tập khá dị thường làm cô chú ý.

“Kế hoạch phát triển năm 1974.”

Tập tài liệu này rất kỳ lạ vì phòng này được thành lập vào năm 1975. Như vậy không thể tồn tại bản kế hoạch cho năm trước đó.

Yumie rút tập tài liệu ra xem thử. Thật lạ lùng, nó trông không cũ kỹ đến vậy. Tài liệu những năm bảy mươi hầu hết đều bị vàng ố.

Cô bất giác lật giở trang bìa, tò mò không biết nó nói về cái gì.

Nhờ đám nhân viên nam trẻ tuổi giúp sức, bàn ghế và tủ tài liệu đã được vận chuyển xong. Bàn Yumie được xếp bên cạnh chỗ của Hagiwara. Khi cô về chỗ ngồi mới, Hagiwara liền chào hỏi: “Từ giờ mong cô giúp đỡ.”

Yumie cũng đáp: “Mong được trưởng phòng mới giúp đỡ.” Nhưng giọng cô khào khào lạ lùng.

“Cô sao vậy? Sắc mặt xấu lắm?”

“Không ạ. Tôi chỉ hơi mệt thôi.”

Yumie đáp, khẽ sờ vào má mình. Rồi cô bắt đầu sắp xếp văn phòng phẩm trên bàn để dễ làm việc hơn.

Có tiếng chuông vang lên. Là điện thoại trên bàn Hagiwara. Ông ta nói hai ba câu gì đó rồi dùng tay che ống nghe lại, nhìn sang Yumie.

“Cô Nakamori bây giờ có rảnh không? Cảnh sát đang ở phòng tiếp khách, họ muốn nói chuyện với cô.”

“Cảnh sát ạ...”

Suy nghĩ trong giây lát, Yumie gật đầu: “Vâng, bây giờ tôi rảnh.”

Hagiwara nói lại với đầu dây bên kia. Sau đó ông ta cúp máy rồi nói.

“Họ đợi tại sảnh tiếp khách, bàn số 12. Viên cảnh sát tên là Sayama.”

Yumie đến bàn số 12 như được bảo, thấy Sayama đang ngồi đợi một mình. *Lần trước còn có một anh cảnh sát nóng tính nữa mà.* Vừa nghĩ, cô vừa cất lời chào hỏi rồi ngồi xuống đối diện anh ta.

Sayama bắt đầu bằng việc hỏi về Nishina Naoki. Sau đó hỏi Yumie có nhớ ra điều gì, hay nghe được tin đồn gì không.

“Không có ạ.” Yumie trả lời.

“Cô có tìm ra cái gì không?”

“Tìm ra cái gì cơ ạ?”

“Cái gì có thể liên quan tới vụ án ấy. Ví dụ ghi chép của anh Nishina chẳng hạn. Không có sao?”

“Tôi không thấy gì ạ.”

Yumie nhìn xuống bàn. Tay cô đặt trên đùi, nắm chặt khăn mùi soa.

Viên cảnh sát tiếp tục hỏi. Vẫn những câu như lần trước, nên Yumie cũng trả lời tương tự, rằng không thấy gì đáng ngờ.

“Còn anh Hashimoto...” Sayama chuyển chủ đề. “Cô có nhận ra

mối liên hệ nào giữa anh ta và Nishina không? Ví dụ như gần đây làm việc cùng nhau, hoặc sở thích giống nhau.”

Yumie lắc đầu. Viên cảnh sát tiếp tục hỏi.

“Gần đây hai người đó có gặp riêng không?”

“Gặp riêng...”

“Không, không cần chỉ có hai người ấy với nhau cũng được.”

Yumie siết chặt khăn mùi soa. Sau đó cô nhìn thẳng vào mắt viên cảnh sát, trả lời dứt khoát.

“Không ạ. Tôi không nhớ có dịp nào như vậy.”

Sau khi nhìn Nakamori Yumie ra khỏi phòng, Sayama bước tới điện thoại bên cạnh quầy tiếp tân. Anh nhắc ống nghe, gọi tới phòng nghiên cứu số 1. Anh hẹn gặp trưởng nhóm Suzuki.

Suzuki nghe máy, bảo sẽ lập tức đến ngay. Từ giọng nói, Sayama có ấn tượng ông ta là người yếu đuối.

Sau khi gọi điện xong, anh quay về bàn, tổng hợp lại những gì đã nghe được tới giờ. Theo cha Hashimoto, anh ta không có quan hệ cá nhân với Nishina Naoki. Nhưng hai cha con sống xa nhau nên điều này cũng chẳng biết có đúng không.

“Thằng Atsushi sẽ không giấu chúng tôi điều gì.”

Người cha trả lời đầy tự tin. Sayama nghĩ sự tự tin ấy có khi chết người, nhưng cũng không phản biện.

Sayama chẳng ngờ là không thu được thêm thông tin gì từ Nakamori Yumie. Cô ta là người gần Nishina Naoki nhất. Anh cứ nghĩ sẽ hỏi được gì đó.

Nhắc đến chuyện đó, sở cảnh sát Komae tìm ra một tin lạ lùng.

Đó là về Nakamori Yumie. Theo thông tin ấy, cô ta ban đầu thuộc phòng thiết kế, nhưng Naoki cố sức chuyển cô ta sang bộ phận hiện tại. Chuyện này từng khiến mọi người bàn tán, nhưng cuối cùng chỉ là đồn đại.

Nakamori Yumie hôm đó không nghỉ làm.

Dẫu vậy, Sayama nghĩ vẫn cần điều tra cho chắc. Đúng lúc đó, có người tới trước mặt Sayama. Anh ngẩng đầu lên nhìn. Đúng như ấn tượng lúc nói chuyện qua điện thoại. Một gã đàn ông gầy gò đang cúi đầu trước mặt anh.

“VẬY anh Hashimoto hôm đó làm thêm tới 9 giờ tối?”

Khi Sayama hỏi, Suzuki thuộc phòng nghiên cứu số 1 liên tục gật đầu. Ông ta là cấp trên của Hashimoto trên giấy tờ, nhưng thực tế Hashimoto luôn tiến hành nghiên cứu theo ý mình. Suzuki cũng thú nhận điều đó.

“Ông Suzuki ở cùng anh Hashimoto cả buổi?”

“Không hẳn cả buổi nhưng tôi biết cậu ta ở lại làm muộn. Tôi có thấy bóng dáng cậu ta trong phòng thực nghiệm mà.”

“Ra vậy.”

Sayama trầm nghĩ, Hashimoto có chứng cứ ngoại phạm đến tận 9 giờ thì không gây án được. Anh hỏi về hoạt động của Hashimoto trong ngày 10 tháng 11, tức ngày Nishina Naoki bị sát hại. Nhưng có vẻ anh ta đi làm thật.

“À tiện thể, ông thấy anh Hashimoto là người thế nào?”

Sayama hỏi với giọng điệu như đang tán gẫu. Có lẽ vì vậy mà Suzuki có phần bớt căng thẳng.

“Cậu ta siêng năng lắm. Dù có chỗ chưa đáng tin cậy. Thân hình hơi mập chút.”

Suzuki đã bình tĩnh lại để có thể nói đùa.

“Anh ta có tham vọng không?” Sayama hỏi.

“Tham vọng ấy à? Cậu ấy không có vẻ tham vọng đâu. Dù cũng có mơ ước.”

“Ước mơ gì vậy?”

“Hashimoto muốn nghiên cứu khai thác vũ trụ. Vì thế cậu ta đã xin chuyển tới trụ sở Mỹ của MM. Bên đó có lĩnh vực này. Thực ra nghe nói nguyện vọng của cậu ta đã được thông qua rồi. Cậu ta rất vui mừng khi biết tin này... Vậy mà lại xảy ra chuyện.”

Suzuki nói một mạch trơn tru, nhưng đến đây lại ngắt nghỉ.

“Thế anh Hashimoto có quan hệ gì với anh Nishina Naoki? Ông có nghe gì về chuyện đó không?”

Suzuki lắc đầu.

“Cũng có liên kết về mặt công việc. Nhưng trên phương diện cá nhân, tôi không nhớ hai người đó có giao du.”

“Anh Hashimoto có nói gì về vụ án anh Nishina bị sát hại trước đó không?”

Trưởng nhóm Suzuki nghiêng đầu băn khoăn.

“Cậu ta không nhắc đến mấy.”

“Kiểu tránh né chủ đề ấy à?”

“Nói đúng hơn, chắc vì Hashimoto nghĩ đó là chuyện thiên hạ. Hẳn cậu ta không ngờ chính mình cũng trở thành nạn nhân. Dù sao, tôi thấy cậu ta không phải người sẽ bị ai đó thù ghét. Cậu ta có hiểu lắm. Nghe nói tháng nào cũng về nhà ở Chiba, lái xe đưa cha mẹ đi đây đó. Đâu nhiều người làm được như vậy.”

“Đúng thế.”

Sayama hưởng ứng, nhưng đồng thời nhận ra trong lời nói của Suzuki có chỗ đáng lưu tâm.

“Anh Hashimoto thích lái xe à?”

“Có vẻ rất thích. Cậu ta từng lái một mình tới Izu.”

“Anh ta lái xe gì vậy?”

“Xem nào. Buổi đi chơi lần trước, cậu ta có cho tôi quá giang...” Suzuki vỗ vỗ cái trán đã hơi khá cao của mình rồi thốt lên: “À đúng rồi. Là một chiếc Crown¹⁰. Hashimoto bảo chọn chiếc đó để cha mẹ ngồi cho thoải mái.”

“Crown à...”

Trong đầu Sayama hiện lên hình ảnh loại xe ấy. Không chỉ chỗ ngồi mà cả cốp xe cũng khá rộng.

“Buổi đi chơi đó, cậu ta đảm nhiệm vai trò lái xe mệt nhất mà không than lấy một lời. Đúng là người tốt. Vậy mà lại ra nông nỗi này, thật khó hiểu.”

Sayama vội nghe cho qua những lời kể lể không dứt của Suzuki.

Chiếc Crown màu trắng của Hashimoto được đậu tại bãi đỗ xe phía Đông chung cư. Nó được đánh bóng cẩn thận nên sáng choang như mới. Điểm này cũng thể hiện rõ tính cách của Hashimoto.

Vậy trong xe chắc cũng được lau dọn thường xuyên.

Nếu vậy sẽ khó phán đoán.

“Nếu Hashimoto vẫn có mặt ở công ty đến 9 giờ tối thì anh ta vô tội. Điều tra cái xe có ích gì đâu.”

Khi Sayama đề nghị khám xét chiếc xe của Hashimoto, Taniguchi đặt ra nghi vấn như vậy. Anh đồng ý với cách nghĩ ấy, nhưng...

“Dẫu sao cũng nên kiểm tra cho chắc.” Sayama kiên định. “Chắc

hắn hung thủ đã dùng xe hơi để vận chuyển tử thi của Naoki. Xét tâm lý tội phạm, hẳn ta sẽ không dùng xe thuê vì sẽ để lại chứng cứ. Chiếc xe đó có khi lại ở rất gần chúng ta.”

“Về cơ bản thì tôi đồng ý.”

Taniguchi gật đầu. Thực sự ông cũng đã cho kiểm tra kỹ lưỡng chiếc Volvo yêu thích của Naoki, bởi có thể hung thủ dùng chính xe của Naoki để chở xác. Nhưng không tìm thấy gì trong chiếc Volvo cả. Mà theo lời khai của những người sống trong tòa nhà, chiếc Volvo đậu suốt trong bãi vào hôm xảy ra vụ án.

“Thế cứ thử xem sao nhỉ. Có khả năng Hashimoto cho hung thủ mượn xe mà.”

Sau một hồi suy nghĩ, Taniguchi đồng ý với đề xuất của Sayama.

Có tìm ra gì không nhỉ? Một sợi tóc cũng tốt lắm rồi.

Sayama vừa nhìn nhân viên giám định làm việc, vừa cầu nguyện cho trực giác của mình chính xác.

“Thế nào rồi?”

Anh hỏi nhân viên kiểm tra cốp xe. Nhưng cậu giám định viên trẻ liền lắc đầu rồi tiếp tục công việc.

“Có dấu vết rửa xe gần đây. Một mảnh giấy vụn cũng không còn.”

“Ồ...”

Nếu xe đã được rửa thì cũng có hướng để suy luận. Chẳng có tên hung thủ nào không lau dọn xe sau khi chở xác chết cả. Nhưng anh cũng thấy ngửa ngáy khó chịu vì không tìm được dấu vết hung thủ.

Sayama vòng qua chỗ ghế ngồi. Tại đây nhân viên giám định đang cẩn thận lấy dấu vân tay. Giả dụ hung thủ mượn chiếc xe này thì có thể trên tay lái còn dấu vân tay của ai đó ngoài Hashimoto.

“Chiếc xe rất sạch sẽ.” Trưởng nhóm giám định nói với Sayama. “Phần nhựa đều được quét chất lỏng bảo vệ. Không dính một chút bụi. Chẳng thể ngờ chiếc xe này đã dùng được hai năm. Có vẻ anh ta thường lau dọn rất kỹ lưỡng.”

“Tức là không phải vội vàng lau dọn gần đây?”

“Tôi nghĩ không phải vậy. Nếu không chăm chút thường xuyên thì không được thế này.”

“VẬY Ờ.”

Sayama thăm nghĩ thế này thì chẳng hay ho gì. Nếu có vết tích chiếc xe bị lau chùi vội vàng thì hay hơn.

Lúc Sayama chào tạm biệt và định rời đi, trưởng nhóm giám định chợt thốt lên: “Ồ...” Sayama ngoái nhìn, thấy anh ta đang nhòm xuống dưới ghế.

“Có chuyện gì vậy?”

“À, có thứ này.”

Trưởng nhóm giám định đưa cho Sayama một mảnh giấy độ một centimét.

“Trên này có chữ số.” Sayama nói.

Trên mẫu giấy trắng có số “1150” và một đường vòng cung như con dấu. Phía trên hàng số là chữ “phí” màu vàng. Rõ ràng là chữ in.

“Cái gì đây nhỉ?” Sayama lẩm bẩm.

“Gì vậy nhỉ? Có cảm giác tôi từng thấy đâu đó rồi.”

“Vâng.” Sayama gật đầu. “Tôi cũng có cảm giác vậy.”

Rồi anh cầm mảnh giấy bằng đầu ngón tay, soi nó dưới ánh mặt trời.

Nghi vấn của Sayama lập tức được giải đáp bởi Shindo, vốn thích lái xe. Khi anh mang mẫu giấy bí ẩn về sở cảnh sát Komae, Shindo nhìn qua là biết ngay.

“À, là hóa đơn cao tốc. Không thể sai được.”

“Hóa đơn?”

“Vâng. Em cũng có mà.”

Shindo rút từ ví ra một mảnh giấy trắng. Trên đó có in dòng chữ “Hóa đơn - Công ty công cộng đường bộ Nhật Bản”. Vừa nhìn thấy nó, Sayama liền hiểu ngay. Anh cũng quá quen với cái này. Mỗi lần đi qua trạm thu phí đều nhận được tờ hóa đơn như vậy.

“Hiểu rồi. Vậy chữ ‘phí’ là một phần của từ ‘Lệ phí’. Còn 1150 là số tiền được đóng dấu.”

“Dù là vật rất quen thuộc, nhiều khi chỉ nhìn một phần thì không đoán ra được.”

Shindo vừa đưa tay cọ mũi vừa nói.

“Dầu sao, mẫu giấy này cho thấy gần đây Hashimoto có đi cao tốc. À cũng không nhất thiết người lái xe là Hashimoto.”

Sayama đang lẩm bẩm một mình thì bên cạnh vang lên tiếng Taniguchi.

“Cậu đang nghĩ gì vậy? Mảnh giấy được tìm thấy từ xe của Hashimoto thì cũng không thể kết luận nó liên quan đến vụ án. Xe ai cũng vậy thôi, nếu lục kỹ thì thế nào cũng thấy một hai tờ hóa đơn. Với lại, chúng ta cũng không tìm thấy dấu vết cái xác trong xe mà?”

Sayama liền phản biện lại Taniguchi.

“Tôi hiểu, nhưng cũng không thể bỏ qua chi tiết mảnh giấy vụn được tìm ra trong xe của Hashimoto. Tôi cũng đã hỏi chủ căn hộ Hashimoto đang thuê. Có vẻ anh ta thường rửa xe mỗi tuần, hay hai tuần một lần. Khi đó chắc Hashimoto cũng sẽ lau dọn trong xe. Vậy có thể kết luận mảnh giấy này mới có gần đây.”

“Có thể đúng là gần đây, nhưng chưa chắc là vào ngày Nishina Naoki bị giết.”

“Cũng chưa chắc không phải ngày đó.”

Taniguchi lườm Sayama vài giây rồi bảo một viên cảnh sát trẻ mang bản đồ đường bộ tới. Ông ta mở trang cuối ra trước mặt Sayama. Đó là bảng lệ phí đường cao tốc.

“Đi từ Tokyo đến Osaka mất bao nhiêu tiền?” Taniguchi hỏi.

“Khoảng 10.000 yên.” Sayama kiểm tra bảng giá rồi trả lời.

Đáp xong, anh liền hiểu ý Taniguchi.

“Đúng vậy. Nhưng mảnh giấy đó ghi 1.150 yên. Tức không phải hóa đơn chạy xe từ Tokyo đến Osaka.”

“Nhưng chắc gì hẳn sẽ chạy thẳng. Có khả năng hẳn rời cao tốc giữa chừng rồi vào lại.”

“Làm thế với mục đích gì?”

“Tôi chưa biết. Nhưng có thể ở đây ẩn giấu bí mật nào đó. Ngoài ra, tôi còn chú ý tới chi tiết hóa đơn bị xé vụn. Bình thường người ta sẽ vò nát tờ hóa đơn khi vứt đi. Xé vụn nghĩa là muốn tiêu hủy nó.”

Có lẽ bị giọng điệu Sayama thuyết phục, Taniguchi im lặng trong giây lát. Rồi nét mặt ông dịu đi như đã chịu thua.

“Cậu cứ có chút nghi ngờ là phải điều tra ngọn ngành mới chịu.”

“Thói quen trước giờ của tôi đó ạ.”

“Thói quen đó cũng tốt. Vậy cậu định làm gì?”

“Đầu tiên phải điều tra xem hóa đơn này được dùng trong khoảng cự ly nào.”

“Cự ly cho 1.150 yên à. Nếu từ đó tìm ra chìa khóa vụ án thì tốt.”

Nói rồi Taniguchi dúm mạnh bằng lệ phí cao tốc cho Sayama.

“Hôm nay lần đầu được Yumie rủ đi ăn, anh nghĩ sẽ nhận được lời đồng ý từ em. Mà có vẻ không phải vậy.”

Đang chọc nĩa vào lát bò bít tết, Sakai Gorou dừng tay, cất tiếng. Khi Yumie quay sang nhìn, anh cười khẽ, đưa miếng thịt lên miệng.

“Không sao đâu, em đừng để tâm.” Gorou tiếp tục nói vui vẻ. “Nếu em không thích thì cứ nói thẳng. Dẫu sao anh quen bị từ chối rồi, thêm một lần nữa cũng không hề gì. Yumie không cần giữ ý.”

“Sao cơ?” Yumie hỏi lại. Sau đó cô mới hiểu anh ta muốn nói gì, vẻ mặt liền dịu đi. “À, không phải đâu. Hôm nay em rủ anh đi ăn không phải để trả lời chuyện đó. Cho em suy nghĩ thêm chút nhé?”

Lần này tới lượt Gorou ngạc nhiên kêu lên: “Sao cơ?” Sau đó, như hiểu ra ý của cô, anh nhoẻn cười, để lộ hàm răng trắng.

“Thế ra không phải chuyện đó à. Ừ, bao lâu anh cũng đợi. Nhưng mà...” Gorou nhìn mặt Yumie chăm chú. “Hôm nay Yumie trông lạ lắm. Không nói năng gì, mà cũng có vẻ không muốn ăn uống. Ở công ty có chuyện gì à?”

“Vâng, mà cũng không hẳn là thế...”

Yumie bỏ dao nĩa xuống, để lại hơn một nửa lát bít tết. Cô đứng là không thấy thèm ăn. Từ xưa cô đã vậy, hễ có chuyện phiền não là lập tức bao tử bị ảnh hưởng.

Chiều nay, lúc chuẩn bị ra về, Yumie quyết định nhờ Gorou tư vấn. Cô gọi điện tới chỗ làm của anh, hỏi xem tối nay có gặp mặt được không. Gorou trả lời có làm thêm nhưng sẽ thu xếp. Hai người gặp nhau lúc 7 giờ tối tại một tiệm cà phê, sau đó đến quán bít tết họ đã ghé vài lần. Quán có giá cả hợp lý, phần ăn lại lớn nên nhiều gia đình thường ghé qua.

“Là về vụ án ư?” Gorou thấp giọng. “Hình như lại có người bị giết, nhưng chuyện đó có gì làm em bận tâm à?”

Yumie im lặng nhìn xuống, rồi cô dồn hết quyết tâm, kéo phong bì giấy bên cạnh lại gần. Cô lấy từ phong bì ra một tập tài liệu.

“Anh xem thử đi.” Yumie với tay qua bàn, đưa Gorou tập tài liệu. Anh liền bỏ nĩa và dao xuống, lấy khăn lau tay rồi cầm tập tài liệu với vẻ nghi hoặc.

“Kế hoạch phát triển năm 1974... Gì thế này?”

“Anh xem thử bên trong đi.”

Gorou gật đầu, lật giở tờ bìa. Lúc đầu, vẻ mặt anh lộ rõ sự hoang mang. Sau khi xem một hồi, gương mặt ấy chuyển sang căng thẳng. Yumie nghĩ biểu cảm của mình lúc tìm ra tập tài liệu chắc cũng giống Gorou bây giờ.

“Yumie, cái này là...” Gorou ngẩng lên. Khuôn mặt tái xanh.

“Hôm nay em dọn tủ làm việc của trưởng phòng Nishina thì tình cờ tìm ra. Em đã ngạc nhiên lắm. Anh Gorou nghĩ sao?”

Anh ta lật qua lật lại tập tài liệu rồi lắc đầu.

“Anh không biết... Nhưng nghĩ kỹ thì cũng không lạ lắm. Anh Nishina hẳn có trách nhiệm lưu trữ những thứ này.”

“Thế mà anh ấy lại cần lấy tiêu đề giả ‘Kế hoạch phát triển năm 1974’ ư?” Yumie hỏi.

Gorou chỉ im lặng.

“Em thấy kỳ lạ lắm. Chắc có gì ẩn giấu đằng sau.”

“Yumie à, em nói chuyện này với ai chưa... cảnh sát chẳng hạn?”

Yumie lắc đầu.

“Hôm nay cảnh sát tới tìm em. Lúc đó em định nói cho họ, nhưng lại thôi. Em không muốn hành động khinh suất.”

“Anh hiểu mà.” Gorou nói. “Vậy em định làm gì?”

Yumie ậm ừ rồi cúi xuống, sau đó ngẩng lên nhìn lại anh ta.

“Em có cảm giác chuyện này liên quan tới việc trưởng phòng chuyển em về phòng kế hoạch phát triển. Và cả mấy vụ án gần đây nữa.”

“Mấy vụ giết người? Có lẽ nào...” Gorou liên tục nhấp nháy mắt, liếm môi.

“Em cũng không có căn cứ gì, nhưng không thể không cảm thấy như vậy. Anh Gorou giúp em nhé?”

“Tất nhiên, việc gì anh cũng sẽ giúp.”

“Em sẽ thử tự tìm hiểu. Chẳng rõ có tìm ra được mối dây liên quan không, nhưng em sẽ cố làm những gì có thể.” Rồi Yumie nói với Gorou. “Nếu không, em sẽ chẳng thể trả lời anh chuyện kia.”

Gorou nhìn chăm chăm vào mắt cô rồi lẩm bẩm.

“Hắn là thế rồi.”

Vào quán trước mười lăm phút, ngồi gần cửa sổ. Sau khi gọi cà phê xong thì tiến lại gần cửa sổ, nhìn xuống đường, không được rời mắt.

Đó là luật lệ Hoshiko đặt ra mỗi lần hai người gặp mặt.

“Tối nay anh đi với tôi.” Sáng đó, Hoshiko gọi điện. “Vào 7 giờ tại quán như mọi khi. Được chưa?”

Nàng không cho ý cơ hội trả lời có hay không. Takuya đáp rằng đã hiểu, rồi hỏi rốt cuộc tối nay có chuyện gì.

“Chuyển chỗ ở ấy mà.” Nàng trả lời.

“Chuyển chỗ ở?”

“Tôi định sẽ chuyển sang căn phòng lớn. Người thì chết rồi, bỏ không căn phòng như vậy thật quá lãng phí.”

“À, ra thế.”

Nghĩa là Hoshiko muốn chuyển sang phòng Naoki. Còn Takuya phải giúp nàng chuyển đồ.

“Tối nay chỉ có việc đó ư?”

“Đúng vậy. Có thể thôi nên anh bắt măn à?”

Giọng Hoshiko trở nên gay gắt. Thật là một cô nàng khó chiều.

“À không. Tôi tưởng có chuyện liên quan tới cái chết của Hashimoto.”

“À anh Hashimoto... hình như chết rồi nhỉ.” Giọng Hoshiko hơi trầm xuống.

“Cậu ta bị sát hại. Tiểu thư không đọc báo sao?”

“Đọc rồi. Nhưng sao tôi lại phải dính dáng gì đến cái chết của anh ta chứ?”

“À không. Không có lý do gì đặc biệt đâu.”

“Nếu không có lý do, anh đừng nói mấy chuyện vớ vẩn. 7 giờ nhé. Đừng muộn đấy.”

Nói rồi nàng chủ động dập máy.

Đâu hẳn là không có lý do. Takuya vừa uống cốc cà phê đen được nhân viên mang tới vừa ngẫm nghĩ. Đối với Hoshiko, Naoki chẳng

phải là một kẻ gây trở ngại hay sao? Nàng có động cơ để giết Naoki. Nhưng cũng như Munakata, nàng không có lý do gì để ra tay với Hashimoto.

Uống được nửa cốc, Takuya nhìn thấy một chiếc Porsche trắng đậu lại dưới cửa sổ. Takuya vội đặt cốc cà phê xuống, mang hóa đơn tới quầy thanh toán. Y mở ví, phát hiện chỉ có tờ 10.000 yên, bèn tắc lưỡi. Hoshiko còn đặt ra một luật lệ nữa: “Phải chuẩn bị tiền lẻ khi mua cà phê để không mất công thối lại.”

Nhân viên thanh toán rất chậm chạp. Có vẻ là nữ sinh cấp ba làm thêm. Takuya chộp lấy tiền thừa từ bàn tay vụng về ấy, nhét vào túi rồi lao ra khỏi quán.

Hoshiko đang ngồi chờ trên ghế lái của chiếc Porsche, gõ tay vào vô lăng. Takuya vẫy chào, rồi chui vào xe qua cửa bên kia.

“Nhân viên thanh toán làm tôi hơi mất thời gian.”

Takuya viện cớ, nhưng Hoshiko không đáp, cứ thế nổ máy. Đồng hồ điện tử chưa đến 7 giờ. Dù vậy Hoshiko cũng không thể đợi quá ba phút. Khi chưa biết tính nết này của nàng, có lần Takuya vào toilet của tiệm cà phê thì nàng về luôn. Dù lúc đó còn năm phút nữa mới đến giờ hẹn. Vì thế khi hẹn gặp nàng, Takuya không thể rời mắt khỏi cửa sổ quán cà phê.

“Về anh Hashimoto ấy mà...” Chạy xe được một đoạn, Hoshiko nói. “Tôi có thấy ảnh chụp cây bút máy mà hung thủ dùng để gây án.”

“Sản phẩm công ty S.”

Takuya nói, tức thì nàng khịt mũi.

“Dù gửi cho nhân viên bình thường, cha tôi cũng sẽ không dùng thứ hàng nội địa rẻ tiền như vậy. Nghĩ một chút thì phải thấy bất thường chứ. Hay có khi anh Hashimoto nghĩ đó là hàng cao cấp.”

“Không phải vậy sao?”

Takuya rửa thầm trong bụng: Đối với bọn tôi thì đó là hàng cao cấp. Đến mình cũng bị lừa, suýt nữa thì bị sát hại.

“Thế nên hung thủ cũng chẳng thông minh lắm. Nếu là tôi, hẳn sẽ không bị sát hại như vậy.”

“Chắc là vậy rồi.”

Takuya đáp, vừa nghĩ có lẽ mình đã quá đa nghi khi ngờ vực Hoshiko.

Họ đến nhà Nishina vừa kịp lúc xe tải chuyển đồ quay về. Theo lời Hoshiko, xe chở đồ từ căn hộ của Naoki ở Komae về đây, rồi cho vào kho phía sau.

“Nhân tiện dọn dẹp căn hộ đó thì cũng dọn luôn phòng ở đây.”

Takuya theo sau Hoshiko vào nhà. Saori, trưởng nữ nhà Nishina, hiện giờ là vợ của Munakata Shinichi cũng có mặt. Cô ta đang chỉ bảo hai cô giúp việc sắp xếp đồ đạc. Khác với Hoshiko, Saori có nét thanh tú hiền hòa. Gương mặt đặc trưng người Nhật. Takuya cài lại khuy áo khoác, tiến đến chào hỏi.

“Xin lỗi anh. Tôi đã bảo không cần vội vàng chuyển phòng mà con bé không chịu nghe.”

Saori nói với vẻ áy náy. Hoshiko liền chen vào.

“Đáng lẽ phải dọn dẹp từ lúc hẳn chuyển tới căn hộ ở Komae rồi.” Hoshiko cau có. “Chỉ do cha với chị dễ dãi quá.”

Rồi nàng nắm tay Takuya, kéo về phía cầu thang: “Đi thôi.”

Naoki được phân căn phòng kiểu Âu rộng mười hai chiều¹¹ phía Nam. Bên trong trải thảm đỏ thẫm. Khi bước vào, Takuya thấy ngay một bộ bàn ghế tiếp khách đơn giản, phía cửa sổ có giường ngủ và bàn làm việc. Ngoài ra còn có dàn thiết bị nghe nhìn với bộ loa to, một giá đầy sách chuyên ngành. Trong tủ ly có cả mấy chai Ballantine¹² 17 năm. Rèm cửa sổ tiếp màu với thảm trải sàn.

“Căn phòng đẹp thật.” Takuya nhận xét. “Thấy cả khu rừng bên ngoài cửa sổ. Cứ như không phải đang ở Nhật ấy.”

“Đáng lẽ tôi hoặc chị Saori mới là chủ của căn phòng này. Đến giờ tôi vẫn nghĩ gọi bạn bè đến tổ chức tiệc sinh nhật ở đây thì tuyệt nhất. Vậy mà đột nhiên một gã bần thủ ất ơ đến tranh mất. Phòng tôi chỉ là một gian kiểu Nhật rộng tám chiều¹³. Có cho giường hay gấn rèm hồng cũng không hợp tí nào. Đúng là chuyện như đùa phải không?”

Takuya thấy ngán ngẩm. Y không lý giải được Hoshiko không vừa

ý với căn phòng kiểu Nhật rộng tám chiếu chỗ nào.

“Thế nên tiểu thư muốn chuyển phòng à?”

“Thật ra không chỉ là vấn đề phòng ở. Đơn giản là ý nghĩa tượng trưng thôi.” Hoshiko tự thuyết phục mình.

Takuya tiến đến cái bàn phía cửa sổ, cầm lấy khung ảnh nhỏ đặt trên đó. Ảnh chụp một phụ nữ khoảng 35 tuổi và một cậu nhóc tầm tiểu học.

“Ảnh hồi nhỏ của trưởng phòng Nishina à. Người phụ nữ bên cạnh là mẹ anh ấy ư?”

Hoshiko không trả lời. Nàng giật lấy khung ảnh từ tay Takuya, ném vào thùng các tông bên cạnh.

“Không có thời gian đâu, anh mau bắt tay vào việc đi. Đầu tiên giúp tôi vứt thùng tạp nham này.”

Hoshiko nói rồi tiếp tục thả đồng tạp chí cũ vào thùng.

Sau khi xử lý cái thùng, Takuya tiếp tục được giao việc chuyển đồng sách cũ trên kệ qua phòng chứa đồ. Y dùng dây buộc sách thành từng chồng cao ngất, rồi hai tay khệ nệ khuân đi. Takuya chợt nhớ lại việc làm thêm thời sinh viên.

Hoshiko dự định trưng dụng vài thứ như giá sách, tủ cốc chén và đầu đĩa AV. Nhưng khi Takuya hỏi về giường ngủ, nàng liền gất gỏng.

“Đừng đùa. Sao tôi lại phải ngủ trên giường của gã đó?”

“Nhưng tiểu thư dùng lại bàn làm việc mà?”

“Hai cái đó khác nhau.”

Hoshiko cúi kính nói rồi rời khỏi phòng.

Con gái thật phiền phức. Takuya làu bàu rồi tiếp tục buộc sách. Y lại nhìn một vòng quanh căn phòng rồi thở dài.

Quả thực con người sinh ra không bình đẳng. Naoki được nuôi nấng trong căn biệt thự sang trọng thế này, với căn phòng đẹp thế này. Gã được đưa tới đây từ năm 15 tuổi, nhưng không phải do nỗ lực gì đặc biệt. Đơn thuần vì gã mang trong người dòng máu nhà Nishina. Còn Takuya thì sao? Y sinh ra là con một gã bất tài suốt ngày say xỉn, vì thế mà phải kìm nén bao nhiêu ham muốn. Thậm chí

Takuya chưa từng vào mấy cửa hàng bánh kẹo rẻ tiền, hay mua mô hình đồ chơi bằng nhựa.

Takuya càng quyết tâm một ngày nào đó sẽ vào ở căn phòng này. Nếu cưới Hoshiko thì điều đó hoàn toàn trong tầm tay.

Khi sắp dọn xong đồng sách, Takuya thấy vài cuốn còn sót lại dưới bàn làm việc. Đang thoăn thoắt dọn dẹp như robot, y bỗng dừng tay khi nhắc thấy tiêu đề một cuốn sách.

Đó là cuốn *Ảo thuật bài tây nhập môn*.

Takuya nhìn lại chồng sách mình mới buộc dây. Có tới 6 cuốn về bài tây...

Chuyện này là sao?

Takuya trải mấy cuốn sách ra, chết lặng không nói nên lời. Đúng lúc đó Hoshiko bước vào. Nàng hỏi y có bị làm sao không. Takuya ngẩng lên, kể cho nàng về việc tìm thấy rất nhiều sách về ảo thuật bài tây.

“Có gì lạ đâu.” Nàng nói tỉnh bơ. “Hắn ta có sở thích tìm hiểu ảo thuật bài tây. Chẳng hạn cho người khác bốc bài, rồi hí hửng đoán trúng con số trên lá bài.”

“Anh ta giỏi làm ảo thuật à?”

Takuya hỏi. Giọng y run run.

“Hình như thế. Tôi chưa thử chơi cùng nên không rõ lắm.”

Hoshiko tỏ vẻ không quan tâm.

Sekigahara - Komaki, Gifuhashima - Nagoya, Toyoda - Toyokawa, Okazaki - Mitsukabi, Ooimatsuda - Yokohama, và còn Atsugi - Tokyo nữa.

Đó là những cự ly có thể đi với 1.150 yên trên cao tốc Toumei - Meishin.

Atsugi - Tokyo à...

Sayama chú ý tới cự ly này. Những cự ly còn lại không thích hợp. Giả dụ muốn nhận hóa đơn cho quãng đường từ Sekigahara tới Komaki thì phải rời cao tốc hai lần. Còn với quãng đường Atsugi - Tokyo, do Tokyo là điểm cuối nên chỉ cần rời cao tốc một lần ở Atsugi.

Vậy có khi hung thủ chuyển xác từ Osaka tới Tokyo, giữa đường ra khỏi cao tốc ở Atsugi. Vì sao hẳn phải làm như vậy?

Có thể trên cao tốc xảy ra tai nạn nên đường bị tắc. Như vậy hung thủ phải rời cao tốc, rẽ sang quốc lộ 246 đi tới Atsugi, từ đó vào lại cao tốc Toumei. Đoạn đường từ Gotenba tới hầm vượt Tsuburano cũng hay xảy ra tai nạn vào ban đêm.

Sayama hỏi lại công ty Vận tải đường bộ Nhật Bản.

Tuy nhiên, anh được trả lời rằng đêm đó cao tốc Toumei thông thoáng, không hề có tai nạn. Chắc chắn có thể chạy xe trơn tru từ Osaka đến tận Tokyo.

“Nếu vậy, từ đầu hung thủ đã định rời cao tốc ở Atsugi?”

Vừa lẩm bẩm một mình, Sayama vừa nhìn xuống bản đồ đường bộ. Anh quan sát khu vực cổng vào cao tốc ở Atsugi, nhưng không thấy gì bất thường.

Sayama nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ tối. Anh vươn vai hít thở thì bỗng nghe tiếng nói từ sau lưng.

“Vất vả quá nhỉ!”

Shindo vừa trở lại từ sở cảnh sát Ogikubo.

“Cậu về muộn vậy. Bên đó có thông tin gì không?”

Shindo ngồi xuống trước mặt Sayama, bĩu môi lắc đầu.

“Gói hàng ấy in dấu bưu cục Choufu, nhưng nhân viên ở đó không nhớ gì về hung thủ. Cũng khó trách. Đã vài hôm trôi qua rồi, họ lại phải tiếp bao nhiêu khách mỗi ngày.”

“Do có ngày thứ Bảy với Chủ nhật đấy. Chúng ta phát hiện xác chết khá muộn. Hung thủ gặp may rồi.”

“Vận đồ của hung thủ không chỉ có vậy. Em thử hỏi cả siêu thị Toyuu về giấy gói quà của cái bút máy, nhưng nhân viên bên đó cũng không nhớ được ai đã mua hàng.”

“Thật vậy à? Nhưng khác với gửi hàng bưu điện, làm sao nhiều người mua bút máy đến mức nhân viên chẳng nhớ ra.”

“Đúng như anh nói, loại bút máy ấy không bán chạy như vậy. Nhưng chính vì thế mà họ quên mất. Ví dụ tại siêu thị Toyuu ở Shibuya, cái bút máy như vụ án gần nhất được bán cách đây cả hai tuần. Bên siêu thị có ghi lại hóa đơn nên không nhầm lẫn được. Mấy chi nhánh khác cũng vậy, lần gần nhất có người mua mẫu bút máy ấy còn cách đây lâu hơn nữa. Nhân viên bán hàng quên mất ai mua cũng là bình thường.”

“Tức là hung thủ đã chuẩn bị cách đây hai tuần?”

“Có vẻ thế. Tức là trước cả ngày Nishina Naoki bị giết.”

“Lạ thật.”

“Vâng, đúng là lạ lùng.”

“Thời điểm đó, nếu hung thủ đã chuẩn bị hung khí chứa hydro xyanua thì sẽ độc sát Nishina Naoki trước chứ.”

“Em cũng nghĩ vậy. Hay kẻ giết Naoki và Hashimoto là hai người khác nhau?”

“Không, tôi nghĩ là cùng một người. Có thể Hashimoto dính líu gì đó tới cái chết của Nishina nên bị sát hại. Và hung thủ dự tính điều đó ngay từ đầu...”

Sayama gãi đầu. Thật không hiểu nổi. Anh cảm thấy không thoải mái chút nào. Có gì đó không hợp lý.

“Anh Sayama à.” Shindo lên tiếng. “Em định về quê của Nishina Naoki một chuyến.”

“Quê?”

“À nói là quê cũng không đúng. Ý em là căn nhà Naoki sống tới năm 15 tuổi, trước khi bị đưa tới nhà Nishina.”

“Hừm, là ở đâu vậy?”

“Toyohashi, thuộc tỉnh Aichi. Dì cậu của Nishina cũng sống quanh đó. Em muốn tìm hiểu thêm về Naoki. Em có cảm giác chúng ta không thể biết bản chất của anh ta từ những người trong nhà Nishina.”

Sayama cũng đồng ý về điểm này.

“Vậy cũng được. Nhưng tùy vào ý kiến của sếp Taniguchi nữa.”

“Về chuyện đó, không biết anh Sayama có thể nói giúp với sếp được không? Nếu là anh Sayama, chắc sếp sẽ đồng ý thôi.”

“Tôi có gì đặc biệt đâu. Nhưng để hỏi xem sao. Đúng lúc chúng ta cần bước đột phá mới mà.”

Nói rồi Sayama lại tiếp tục tập trung vào tấm bản đồ. Anh cũng cần sự đột phá mới ở đây nữa. Dù Sayama cũng quan tâm đến động cơ sát hại Naoki, đầu tiên phải làm rõ chuyện này đã.

“Anh có giả thuyết gì về tờ hóa đơn chưa?” Shindo nhìn từ phía bên kia, cất tiếng hỏi.

“Hóc búa thật. Tôi dám chắc tờ hóa đơn có liên quan tới vụ án, nhưng không rõ ngọn ngành. Hiện tại tôi nghiêng về khả năng đó là hóa đơn từ Atsugi tới Tokyo.”

Sayama giải thích suy luận của mình. Shindo lắng nghe, nhưng rồi tỏ vẻ nghi ngờ.

“Không, chưa chắc là quãng đường từ Atsugi tới Tokyo đâu.”

“Tại sao? Nếu là những đoạn đường khác, hung thủ sẽ phải ra khỏi cao tốc hai lần đó.”

“Em hiểu, nhưng thấy nghi ngờ về vị trí phát hiện cái xác. Căn hộ của Naoki, tức là Komae.”

“Tôi biết chuyện đó. Nhưng thế thì sao?”

“Nếu là Komae, ra khỏi cao tốc từ cổng ra Toumei Kawasaki thay vì Tokyo có phải nhanh hơn không?”

Thế rồi Shindo mở bản đồ khu vực đó ra. Sayama nhìn xuống,

khẽ kêu lên ngạc nhiên. Đúng như lời Shindo, nếu rời cao tốc đi về phía Komae thì cổng ra Kawasaki gần hơn.

“Tôi đang trí quá.” Sayama bất giác lầm bầm.

“Hung thủ không biết có đang trí như vậy không?” Sayama lắc đầu trước lời bình của Shindo.

“Tôi không nghĩ một tên sát nhân lập kế hoạch cẩn thận thế này sẽ mất công đi đường vòng. Đúng như cậu suy đoán, hẳn chắc đã ra khỏi cao tốc ở Kawasaki. Vậy tờ hóa đơn đó là từ đâu tới đâu?”

Dọn dẹp phòng của Naoki xong thì đã gần 12 giờ khuya. Nhà Nishina đã chuẩn bị bữa tối cho Takuya, cũng để y tắm gội. Nhưng khi về tới nhà, Takuya cũng mệt nhoài. Vất vả lắm mới chiều được cô tiểu thư ích kỷ cao ngạo kia.

Takuya nhét chìa vào ổ rồi vặn khóa. Hành động ấy hoàn toàn vô thức. Nhưng vừa kéo nắm cửa ra, y liền sực nhớ mình đang trong tình trạng nguy hiểm tới tính mạng.

Takuya hé cửa, kiểm tra xem có mùi gì lạ không. Không có mùi khí gas. Y vươn tay bật công tắc đèn. Không thấy ai trong phòng. Lúc ấy y mới bước vào. Takuya đóng cửa lại, khóa kỹ rồi cài dây xích. Y rút một chiếc ô, vừa cầm chặt nó trên tay phải vừa cởi giày.

Cửa sổ vẫn khóa. Y kiểm tra thêm phòng bên cạnh, nhà tắm, toilet, tủ đồ. Khi đã chắc chắn là không có ai trong nhà, y mới bỏ chiếc ô về vị trí cũ.

Takuya kiểm tra hộp thư. Hôm nay cũng không có gì được gửi đến. Tiếp theo là bên trong tủ lạnh. Mấy lon đồ hộp và túi hút chân không vẫn nguyên vẹn. Nếu có người bỏ độc thì chắc là trong bơ hoặc hộp sữa đã bóc ra. Takuya quyết định vứt hết. Với tâm trạng hiện tại, y cũng không ăn nổi.

Khi đã xác nhận rằng không có dấu tích bị đột nhập, Takuya mới thả mình xuống chiếc ghế ở phòng ăn. Y nới lỏng cà vạt, tháo bít tất ném đi.

Takuya thở dài ngao ngán. Ngày nào cũng phải làm thế này, thật không chịu được.

Phải giải quyết từng việc một. Ngoài ra không còn cách nào khác để sống sót. Trong trường hợp này, sống sót hoàn toàn theo nghĩa đen, không phải phép ẩn dụ gì.

Đầu tiên phải xử lý ả Yasuko.

Takuya đứng lên, cầm lấy chiếc bút máy trên bàn. Đó là món quà đáng sợ chứa chất độc xyanua.

Không thể cứ thế dùng cây bút này. Nếu Yasuko là hung thủ giết Hashimoto thì không cần phải nói. Ngay cả khi không phải, ả chắc cũng đã nghe về thủ đoạn giết người này.

Tuy nhiên vứt bỏ kali xyanua trong bút thì phí quá. Takuya có thể lập mưu để Yasuko nuốt phải, ngụy tạo hiện trường như ả tự sát. Vì dùng cùng một loại độc, cảnh sát chắc sẽ suy luận rằng Yasuko đã giết Hashimoto rồi tự tử.

Vấn đề là làm thế nào để Yasuko uống chỗ chất độc này. Takuya có thể lựa lúc chỉ có hai người, trộn thuốc độc vào nước ngọt rồi để ả uống. Tuy nhiên trước mắt không có cơ hội như vậy. Ngoài ra, nếu Yasuko là hung thủ hai vụ án gần đây, có khả năng ả sẽ sát hại Takuya trước.

Phải nghĩ cách làm Yasuko uống thuốc độc mà không cần xuất hiện trước mặt ả.

Takuya bỏ chiếc bút về vị trí cũ, lấy chai Chivas Regal¹⁴ và ly thủy tinh trên kệ xuống. Y rót độ 3 centimét chất lỏng màu hổ phách vào cốc rồi mang lên giường. Takuya nhấp một ngụm rượu, chợt nhận ra mình vừa hành động bất cẩn. Chai Chivas đã được mở sẵn nên có thể bị bỏ độc. Thành trong của chiếc cốc cũng có thể bị quệt chất độc.

Takuya giữ nguyên tư thế cầm cốc khoảng một phút. Y chờ xem có cơn đau nào ập tới không. Nhưng ngoài toát mồ hôi thì không có gì khác thường. Y thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nâng cốc.

Thật quái gở. Takuya âm mưu giết người, nhưng lúc này chính mình lại gặp nguy hiểm. Ngấm lại, ngay từ đầu đã vậy. Naoki định giết Yasuko nhưng chính bản thân gã bị sát hại.

Mà không rõ Naoki mưu tính gì ngay từ đầu?

Takuya nhớ lại cuốn sách về ảo thuật bài tây tìm thấy trong phòng Naoki. Thực ra từ khi phát hiện cuốn sách ấy, y cứ cảm thấy có gì không ổn.

Nghĩ tới bài tây, Takuya chợt nhớ ra lúc Naoki trình bày kế hoạch sát hại Yasuko với mình và Hashimoto. Lúc đó mọi người bàn việc phân vai A, B, C. Người trực tiếp ra tay là A. Chắc hẳn không ai

muốn đảm nhận việc đó.

Vì vậy ba người quyết định bằng bài tây. Bộ bài được xào đi xào lại nhiều lần, sau đó mỗi người rút một quân. Ai rút quân bài lớn hơn sẽ được ưu tiên chọn nhiệm vụ.

Takuya bắt đầu nghi ngờ ở điểm này. Tại sao Naoki lại dùng bài tây để chia nhiệm vụ? Lúc đó Takuya chỉ nghĩ rằng Naoki ra vẻ khoe mẽ, nhưng thực ra gã có lý do đặc biệt ư? Nói tóm lại, người giỏi ảo thuật bài tây như Naoki có thể dùng cách này để chiếm ưu thế.

Nhưng nếu vậy, Naoki chắc hẳn sẽ bày trò để không phải nhận nhiệm vụ A mới phải. Nhưng thực tế lại khác. Takuya rút được quân Già, làm nhiệm vụ B, Hashimoto với quân Bốn làm nhiệm vụ C. Còn Naoki rút quân Hai, phải làm nhiệm vụ A.

Chỉ có một cách giải thích. Đó là Naoki cố tình giành nhiệm vụ A từ đầu. Vì thế gã mới dùng bài tây để bốc thăm.

A phải trực tiếp sát hại Yasuko. Tại sao Naoki lại muốn nhận việc này? Chẳng lẽ gã muốn tự mình ra tay với Yasuko? Takuya liền phủ định, không thể có chuyện đó. Nishina Naoki không phải người như vậy. Ngoài ra, nếu Naoki có nguyện vọng đó thì chỉ cần nói ra là xong. Không cần dùng ảo thuật, ai cũng sẽ nhường cho gã việc giết người này.

“Naoki đã âm mưu cái quỷ gì vậy?”

Takuya lẩm bẩm. Chắc chắn Nishina Naoki đã che giấu Takuya và Hashimoto điều gì đó về việc sát hại Yasuko.

Vì thế mà gã bị thủ tiêu.

Hashimoto hẳn cũng bị giết vì lý do đó. Và bây giờ Takuya là đối tượng tiếp theo.

Chương 4

Sự trở lại của kẻ sát nhân

1

Thứ Sáu, ngày 20 tháng 11.

Sayama nghỉ giải lao, ngồi mát xa đuôi mắt. Anh không thích ngồi đọc đồng tài liệu chi chít chữ hàng giờ liền. Sayama ngáp một cái rồi nhìn sang những người còn lại.

Tại trụ sở điều tra, mọi người dần trở nên nôn nóng.

Vụ sát hại Nishina Naoki và vụ Hashimoto đều không có tiến triển gì. Họ đã điều tra chứng cứ ngoại phạm của những người liên quan vào thời điểm hung thủ gửi chiếc bút máy. Nhưng bưu kiện được gửi ngay sau đám tang của Naoki, khi mọi người trở lại công ty. Bất kỳ ai cũng có thể ra tay. Chắc hung thủ đã tính đến điều này nên mới chọn bưu cục gần công ty.

Dẫu vậy, viên cảnh sát điều tra xuất xứ cái bút máy ở siêu thị Toyuu đã tìm được một thông tin quan trọng. Anh ta cầm giấy gói quà tìm thấy trong phòng Hashimoto đi khắp các chi nhánh, hỏi xem ở đâu gói hàng như vậy. Kết quả thật bất ngờ. Các nhân viên siêu thị đều trả lời như sau.

“Nếu là tôi, chắc sẽ không gói hàng xấu như vậy.”

Điều này nghĩa là sao? Tức có khả năng hung thủ mua bút ở một tiệm khác rồi tự gói quà bằng giấy bọc của siêu thị Toyuu. Chắc hẳn mục đích là đánh lạc hướng cảnh sát. Thực tế cho thấy hung thủ đã thành công phần nào.

Với kết quả này, cần mở rộng phạm vi điều tra nguồn gốc của chiếc bút máy. Đội điều tra được bổ sung thêm người, nhiều ngày

liền đi nghe ngóng tin tức. Nhưng hiện tại vẫn không có thông tin gì hữu ích.

Nguồn gốc kali xyanua thì có thể xác định dễ dàng. Nhà kho xử lý nhiệt của Công nghiệp nặng MM có lưu trữ một lượng lớn kali xyanua. Tất nhiên người ngoài không được phép vào. Nhưng nếu mặc đồng phục công ty hoặc quần áo bảo hộ lao động thì không bị ai hỏi gì. Dù sao kali xyanua là chất kịch độc nên đã được khóa trong kho, cất giữ cẩn thận. Vấn đề nằm ở chiếc chìa khóa. Nó được để ngay trong ngăn kéo bàn của bảo vệ kho. Bất kỳ ai biết thông tin này đều có thể lấy chìa ra. Tóm lại, càng có khả năng hung thủ là người trong công ty.

Phạm vi đúng là đã thu hẹp, nhưng vẫn chưa tìm ra điểm mấu chốt.

Sayama ngồi ở một góc bàn trong phòng họp, rà soát những tài liệu lấy từ bàn của Hashimoto Atsushi ở công ty Công nghiệp nặng MM. Anh lướt qua ghi chép họp hành và sổ tay cá nhân của Hashimoto. Những ghi chép này có thể chứa bí mật công ty, nên cấp trên của Hashimoto đã kiểm tra trước khi giao cho cảnh sát. May là không có vấn đề gì. Ngoài ra công ty yêu cầu cảnh sát giữ kín với giới truyền thông.

“Thế nào? Có tìm ra manh mối gì không?”

Một viên cảnh sát thuộc sở Komae mang cho Sayama cốc trà nóng vừa pha. Ông ta độ tuổi trung niên, vẻ mặt hiền hòa. Sayama cảm ơn, với tay lấy cốc trà rồi trả lời với nụ cười mệt mỏi.

“Chẳng có gì. Tôi nghĩ vụ này có liên quan gì đó với vụ Nishina Naoki, nhưng vẫn chưa tìm ra manh mối. Mặc dù phòng nghiên cứu số 1 với phòng kế hoạch phát triển có liên hệ với nhau.”

“Nishina là trưởng phòng trên danh nghĩa, nhưng thực tế hầu như không đụng đến công việc mà.”

Ông cảnh sát kia trông cũng không khỏe lắm.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông. Sayama định với tay nhắc máy thì người cảnh sát kia đã cầm lấy ống nghe.

“Tôi đây... À, chuyện đó à. Không có thông tin gì ư? Vâng... Tiếc

thật. Cậu vất vả rồi.”

Giọng điệu của ông ta thiếu sinh lực. *Không có thông tin gì đáng tiếc thật.* Gần đây những báo cáo như vậy lặp đi lặp lại.

“VẬY MANG VẬT ĐÓ VỀ NGAY. SAO CƠ? CẬU PHẢI ĐI ĐÂU CƠ?... À. KHÓ NHỈ. TÔI CẦN NGAY BÂY GIỜ.” Ông ta nhìn đồng hồ. “VẬY CHÚNG TA HẸN GẶP GIỮA ĐƯỜNG ĐỂ LẤY ĐỒ.”

Gần ga tàu được chứ? Sau đó cậu từ ga đi kiểm tra chỗ tiếp theo nhé. 5 giờ à? Được rồi.”

Đó là điện thoại từ viên cảnh sát đang điều tra chiếc cốc áo nâu nhạt rơi gần tử thi Naoki. Không rõ nó có liên quan tới vụ án hay không, nhưng cảnh sát cũng không thể bỏ qua những chi tiết dù là nhỏ nhất.

Viên cảnh sát đối diện Sayama bỏ ống nghe xuống, cầm áo khoác ra ngoài.

Hẹn gặp giữa đường để lấy đồ...

Câu nói ấy không có gì đặc biệt. Chỉ là đối thoại bình thường. Nhưng không hiểu sao lần này, Sayama lại thấy có gì đáng chú ý. Giữa đường... Đi lấy đồ...

Bất chợt một tia chớp lóe lên trong đầu Sayama. Mà cũng không đến mức đột ngột thế. Chỉ là anh phát hiện một việc mình đã bỏ qua.

Sayama cầm tấm bản đồ đường bộ, rảo bước tới gặp Taniguchi.

“SẾP À, XE CỦA HASHIMOTO CHẮC LÀ RỜI CAO TỐC Ở ATSUGI.”

Khi Sayama bắt chuyện đột ngột, Taniguchi không hiểu ra ngay, nhưng sau vài giây liền nhận ra vấn đề.

“VỤ HÓA ĐƠN ĐÓ À?”

“TÔI GIẢI ĐƯỢC NGHI VẤN RỒI.”

“KHÔNG PHẢI CHUYỆN ĐÓ BẾ TẮC RỒI SAO?”

“TÔI VẪN CHƯA BỎ CUỘC. TRƯỚC ĐÂY, TÔI CỨ NGHĨ XE CỦA HASHIMOTO CHẠY TRÊN CAO TỐC TOUMEI THEO HƯỚNG TỪ OSAKA ĐẾN TOKYO. TỨC LÀ HUNG THỦ SÁT HẠI NAOKI TẠI OSAKA, RỒI LẤY XE CHỖ XÁC TỚI TOKYO. NHƯNG CÒN MỘT KHẢ NĂNG KHÁC. HÓA ĐƠN ĐÓ KHÔNG PHẢI ĐI TỪ ATSUGI TỚI TOKYO, MÀ LÀ TỪ TOKYO TỚI ATSUGI.”

Taniguchi nhìn lại Sayama.

“Sao cậu lại nghĩ vậy?”

“Vì tôi chợt nghĩ đến khả năng có đồng phạm. Đầu tiên, hung thủ giết Naoki rồi chở xác tới Atsugi. Mặt khác, một tên đồng phạm lái xe từ Tokyo đến Atsugi, nhận xác rồi chở tới căn hộ của Naoki. Nếu làm vậy, cả hai tên sẽ có chứng cứ ngoại phạm dù không hoàn hảo. Kẻ giết người không có thời gian vận chuyển xác, kẻ vận chuyển xác lại có chứng cứ ngoại phạm lúc án mạng xảy ra. Một thủ thuật đơn giản.”

“Kiểu như chạy tiếp sức chuyển xác ấy à.”

“Đúng rồi. Sếp dùng từ hay đó.”

Taniguchi không để ý tới lời tăng bốc của Sayama, vừa khoanh tay vừa lẩm bẩm.

“Cậu muốn nói kẻ vận chuyển cái xác là Hashimoto?”

Sayama gật đầu quả quyết.

“Nếu cái xác bị vận chuyển giữa đêm khuya thì cũng có thể là Hashimoto. Anh ta làm thêm giờ ở công ty, nhưng vẫn thừa thời gian.”

“Vậy sau đó Hashimoto bị hung thủ thực sự sát hại?”

“Có thể là như thế.”

“Thú vị đó.” Taniguchi thôi khoanh tay, đặt cả hai tay lên bàn. “Tôi nghĩ suy luận đó khá thú vị. Nhưng mới chỉ có vậy. Cậu có chứng cứ gì hậu thuẫn không?”

“Lúc này tôi chưa có gì thêm.” Sayama đáp. “Nhưng cũng không có gì phủ định được suy luận này. Chúng ta nên nghĩ tới mọi khả năng.”

“Đâu, có chứng cứ phủ định suy luận này đấy.” Taniguchi nhìn lên Sayama chăm chú. “Thời gian tử vong của Naoki được ước đoán là khoảng 6 giờ chiều tới 8 giờ tối, ngày 10 tháng này. Tức sau khi Naoki bị sát hại ở Osaka, cái xác được chở tới Atsugi vào buổi đêm. Lúc ấy, nếu hung thủ bàn giao cái xác cho đồng phạm ở Atsugi thì cũng không tạo được chứng cứ ngoại phạm rõ ràng cho mình. Giá có người nào không có chứng cứ ngoại phạm trước 12 giờ đêm, nhưng sau đó lại có, và nhấn mạnh chuyện mình không thể vận chuyển cái

xác...”

“Đáng tiếc không có ai như vậy.”

“Vậy bỏ qua suy luận này đi.”

“Nhưng nếu không chở xác tới căn hộ của Naoki mà tới Atsugi thôi, thì có người làm được.”

Taniguchi nhướn một bên mày: “Là ai?”

“Ví dụ...” Sayama ngẫm nghĩ một chút rồi đáp. “... Suenaga Takuya chẳng hạn. Hôm đó y ở Nagoya. Y không có chứng cứ ngoại phạm trong chín tiếng đồng hồ, từ 10 giờ tối tới 7 giờ sáng hôm sau. Khoảng thời gian này không đủ để chở xác tới căn hộ tại Komae rồi quay về khách sạn ở Nagoya. Nhưng nếu chỉ chở tới Atsugi thì dễ như bỡn.”

“Suenaga à. Y đúng là có động cơ giết Naoki.” Taniguchi gõ ngón trỏ tay phải xuống bàn. “Những cậu quên mất một chuyện quan trọng. Thời gian tử vong được xác định từ 6 giờ tới 8 giờ. Suenaga có chứng cứ ngoại phạm trong khoảng thời gian đó, không thể ra tay.”

“Tôi đâu có quên. Có lẽ chúng ta nên rà soát lại chứng cứ ngoại phạm của Suenaga.”

“Sayama à, bình tĩnh lại chút đi.” Taniguchi chỉ ngón trỏ lên đầu mũi Sayama. “Cậu quá chú tâm đến cái xe của Hashimoto. Nhưng đâu có gì chứng minh nó được dùng để chở xác?”

Sayama liền phúi tay Taniguchi ra.

“Sếp đã xem báo cáo của bên giám định chưa? Kết quả kiểm tra xe Hashimoto ấy.”

“Tôi xem rồi. Không tìm thấy tóc hay thứ gì có vẻ rơi ra từ tử thi.”

“Họ tìm thấy nhiều sợi len màu xanh.”

“Không lẽ xe có chở cừu?”

“Chắc là một tấm chăn len.” Sayama nói. “Chăn len màu xanh. Có khi hung thủ dùng nó để bọc cái xác.”

Taniguchi nhìn chằm chằm thuộc cấp, lắc đầu ngao ngán.

“Cậu giỏi tưởng tượng thật.”

“Nếu điều tra áo com lê của nạn nhân thì sẽ biết thôi.”

“Xem áo có dính con cừu màu xanh nào không hả?”

“Len chứ ạ. Dù sao...” Sayama đặt hai tay lên bàn. “Chúng ta cần xem xét khả năng cái xác được vận chuyển tiếp sức, điều tra lại toàn bộ chứng cứ ngoại phạm.”

Taniguchi nhăn mặt, rồi ngán ngẩm đáp.

“Tôi hiểu rồi. Vậy cậu cứ điều tra tới khi nào vừa ý. Kiểm tra cả cái com lê nữa.”

Tuy nhiên suy luận này của Sayama cũng nhanh chóng đi vào ngõ cụt.

Ngay cả khi xét khả năng cái xác được vận chuyển tiếp sức, cũng không tìm ra ai có chứng cứ ngoại phạm phù hợp trong những bên liên quan.

Suenaga Takuya là người duy nhất có khả năng. Tuy nhiên y lại có chứng cứ ngoại phạm vô cùng hoàn hảo. Y luôn đi cùng đối tác ở Nagoya. Cảnh sát đã ngầm điều tra, nhưng không thấy điều gì bất hợp lý.

Hoàn hảo đến mức giống như y biết sẽ bị điều tra. Vì quá hoàn hảo, Sayama lại càng nghi ngờ. Nhưng có khi đó chỉ là ảo tưởng khi mọi hướng điều tra bế tắc.

Anh cũng nghĩ tới giả thuyết Nishina Naoki không bị giết ở Osaka mà ở Nagoya, nơi Suenaga công tác. Naoki có mặt tại khách sạn gần Shin-Osaka lúc 6 giờ tối. Nhưng điều đó không đủ chứng minh Naoki bị sát hại ở Osaka. Có thể sau đó Naoki tới Nagoya, gặp Suenaga vì lý do gì đó rồi bị sát hại. Ví dụ như thế chẳng hạn.

Nhưng dù Naoki bị sát hại ở đâu đi nữa, thời gian tử vong vẫn không đổi. Thời gian, địa điểm Naoki dùng bữa tối và các món ăn được xác định rõ ràng. Nhờ vậy có thể ước đoán khá chính xác thời gian tử vong.

Naoki bị sát hại trong khoảng từ 6 giờ tới 8 giờ tối. Điều này không có gì phải bàn cãi.

Khoảng thời gian đó, Suenaga lại có chứng cứ ngoại phạm.

Hoặc là...

Sayama cảm thấy một giả thuyết mới đang lóe lên trong đầu. Nếu

là vậy, mọi thứ đều ăn khớp...

Mà không, không thể nào...

Anh phủ định ý nghĩ đó, cho rằng nó quá phi thực tế.

Buổi chiều, Takuya ghé qua xưởng chế tạo thử nghiệm. Xưởng này chuyên gia công các mẫu thử trong quá trình nghiên cứu trước khi được đưa vào sản xuất. Nơi này không thể sản xuất với số lượng nhiều, nhưng có đủ thiết bị để gia công mẫu hàng theo chỉ thị thay đổi thường xuyên của bộ phận kỹ thuật.

Ngay phía tay trái cổng vào là một căn phòng được ngăn cách. Bên kia cửa sổ bằng nhựa acrylic trong suốt là bóng dáng các công nhân đang hối hả làm việc.

Takuya vào phòng, tìm một nhân viên mập mập tên là Katahira. Y từng làm việc vài lần với Katahira, nên thân với cậu ta nhất trong xưởng này.

Katahira đang nghe điện thoại ở bàn mình. Takuya lại gần tươi cười. Cậu ta cúi đầu chào, tay vẫn giữ ống nghe.

Sau đó Katahira kết thúc cuộc gọi.

“Tôi cần một tấm thép không gỉ. Dày khoảng 1,5 ly.” Takuya nói.

“Chất liệu gì? SUS304 được không?”

“Được. Tôi chỉ cần một chút thôi.”

Katahira liền đội mũ, rời khỏi ghế.

Trên đường tới nơi lưu trữ vật liệu, Katahira hỏi han về vụ án.

“Mấy anh bên nghiên cứu phát triển chắc vất vả lắm. Tôi nghe ngày nào cảnh sát cũng tới?”

“Không hẳn ngày nào cũng tới. Nhưng cũng không được thoải mái cho lắm.”

“Dĩ nhiên là không thoải mái rồi. Có năm mơ tôi cũng không ngờ công ty lại xảy ra chuyện này.”

Đến nơi lưu trữ vật liệu, Katahira rút ra một tấm thép không gỉ khoảng một mét vuông. Takuya sửng sốt, nói không cần nhiều vậy, mỗi cạnh năm centimét là đủ.

“Nếu vậy để ra chỗ phế liệu.”

Katahira tới kho đựng phế liệu, lấy ra một miếng có kích cỡ như

yêu cầu rồi quay lại.

“Cái này được chứ?”

“Thế là ổn rồi. Nhân tiện, tôi định cắt nó thành hình dạng hơi phức tạp. Liệu có thể mượn máy cắt dây được không?”

“Máy cắt dây? Dùng máy cắt laze sẽ nhanh hơn.”

“À cái này cần độ chính xác cao, máy laze thiết lập phiên phức.”

Katahira gật đầu, tiếp tục đi trước dẫn đường. Lần này họ đến nơi gia công tạo hình. Công nhân đang sản xuất khuôn ép. Katahira hỏi tổ trưởng, rồi yêu cầu của Takuya được chấp thuận.

“Mà anh định làm gì vậy? Cứ nói cụ thể, chúng tôi làm hộ cho.”

“À không, cái này cũng đơn giản, không cần phiên các anh. Tôi tự làm cho nhanh.”

“Chi tiết cho sản phẩm mới à?”

“Không hẳn như vậy.”

Katahira bèn nói: “Thế anh cố lên nhé,” rồi đi mất.

Khi Katahira đi khỏi tầm mắt, Takuya bắt đầu công việc. Máy cắt dây là thiết bị có dây kim loại đồng thau đường kính 0,3 milimét, phóng điện trong nước để cắt vật liệu. Nó có thể cắt kim loại với độ chính xác lên tới micromét. Có thể điều chỉnh hình cắt tùy ý bằng máy tính.

Dây kim loại đang cắt qua miếng thép. Takuya vừa quan sát vừa ôn lại kế hoạch. Đó chính là âm mưu sát hại Yasuko. Y đã suy nghĩ rất nhiều suốt hai ba ngày nay. Cuối cùng y rút ra kết luận, không thể giết Yasuko mà không phải liều mình. Thực ra, không phải là không có cách giết ả. Nhưng xác suất thành công không cao. Ví dụ, Takuya có thể cho độc vào sôcôla rồi gửi cho Yasuko, đề tên người gửi là bạn của ả. Nhưng cách này chắc chắn không thể tạo hiện trường giả giống như tự sát. Phải để Yasuko chết yên bình trong nhà riêng. Nếu có sôcôla dính độc đang ăn dở vương vãi cạnh xác chết thì không được.

Takuya nghĩ ra kế hoạch này do hôm qua nghe chuyện từ một nữ nhân viên chơi thân với Yasuko. Theo lời cô ta, hai người định đi xem nhạc kịch vào tối thứ Bảy, tức ngày mai. Đối với Yasuko, lúc này

không phải thời điểm thích hợp để đi xem kịch. Nhưng đã lỡ hẹn trước đó nên không thể từ chối.

Takuya hỏi xem họ định đi từ mấy giờ tới mấy giờ. Cô bạn vui vẻ đáp rằng từ 7 giờ tới 10 rưỡi.

Không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này.

Takuya quyết liều mình một phen. Trước đây, y đã một lần liều mình khi tham gia kế hoạch giết Yasuko, đảm nhận nhiệm vụ chở xác. Lúc này cũng cần quyết tâm như ngày ấy.

Tức là lặp lại việc giết người.

Và lần này y buộc phải thành công. Đến cả máy chơi game, chắc cũng sẽ không cho y cơ hội thứ ba.

Thứ Sáu. Trước kỳ nghỉ cuối tuần, đám nhân viên trở nên hân hoan. Gần đây nổi lên phong trào xả hơi vào tối thứ Năm¹⁵, nhưng quả thực thứ Sáu vẫn là thời điểm vui vẻ nhất trước những ngày cuối tuần.

Cuối cùng thì chuông báo hết giờ cũng reo lên. Những người đang nghiêm túc ngồi bên bàn làm việc bắt đầu thu dọn đồ đạc, những kẻ đang nói chuyện điện thoại cũng tìm cách kết thúc cuộc gọi nhanh chóng. Đám nhân viên trẻ dọn dẹp qua loa rồi tụ họp đi nhậu.

“Nakamori có đi cùng không? Thi thoảng cũng nên tham gia với mọi người chứ.”

Yumie đang lau dọn tấm bảng đen thì một nam nhân viên cùng bộ phận đến rủ rê. Cô đã được mời vài lần nhưng chưa từng tham gia.

“Xin lỗi anh, hôm nay tôi có hẹn rồi.” Yumie cúi đầu xin lỗi.

“Đành chịu vậy. Cô hẹn với bạn trai à?”

“À cái đó...”

“Ồ, tôi không biết là Nakamori có bạn trai đấy. Lần tới nhớ kể chuyện nhé. Thôi chào.”

Yumie chào tạm biệt đồng nghiệp.

Dọn dẹp xong, Yumie thay đồ ra về. Cô hẹn Gorou lúc 6 giờ tại quán cà phê quen thuộc.

Yumie đến sớm năm phút, nhưng đã thấy Gorou ngồi ở bàn sát tường. Anh mặc quần jean với áo gió màu đen. Vẫn là cách ăn mặc mọi khi. Nhìn thấy cô, anh liền nháy mắt rồi giơ tay lên.

“Anh biết được gì chưa?... À cho tôi cùng loại cà phê.”

Vừa ngồi xuống ghế, cô liền hỏi Gorou, đồng thời gọi đồ uống với nhân viên quán vừa tới bàn. Gorou đã có sẵn một cốc cà phê trước mặt.

“Tiếc là anh chưa tìm ra gì đáng giá. Nói thật điều tra thế này khó lắm.” Gorou áy náy nói.

“Vậy sao. Chắc chuyện này bị cấm tiết lộ.”

“Có thể. Nếu bất cần, có khi sẽ gặp chuyện không hay.”

“Hừm... Nói thật phía em cũng không có gì mới. Em có bạn bên phòng nhân sự, nên sáng nay đã hỏi han vài điều.”

“Có thông tin gì à?” Gorou hỏi.

Yumie liền lắc đầu.

“Cô ấy bảo lúc trước phòng kế hoạch phát triển cần một nhân viên văn phòng đảm nhiệm nhân sự, mà lúc đó phòng thiết kế thừa người nên đã chuyển chuyển.”

“Người đó chính là Yumie nhỉ.”

Gorou nói, đúng lúc đó cà phê cũng được mang ra. Yumie cho sữa vào, dùng thìa khuấy lên rồi nhìn sang anh và nói.

“Nhưng em phát hiện một chuyện thú vị.”

“Gì vậy?”

“Về anh Gorou đây.”

“Về anh? Chuyện gì chứ?”

“Trước đây em không để ý. Nhưng lúc em chuyển bộ phận cũng là lúc anh Gorou chuyển chỗ làm nhỉ? Từ bộ phận sản xuất sang bộ phận thực nghiệm.”

“À.” Gorou gãi đầu, có vẻ bất ngờ. “Đúng vậy. Từ khi vào công ty, anh cứ ở suốt một bộ phận, nên chắc đến lúc phải chuyển.”

“Nhưng có thật là ngẫu nhiên không?”

Gorou cau mày, quả quyết là ngẫu nhiên.

“Em lại có cảm giác đó không phải tình cờ.”

“Chắc không đâu... Em suy nghĩ nhiều quá.”

“Vậy ư?”

Yumie nhìn chăm chăm vào cốc cà phê. Thấy cô dăm chiêu không nói gì, Gorou cũng cúi mặt xuống. Nhưng cuối cùng, anh chủ động phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Anh hiểu cảm giác của Yumie. Nhưng em suy nghĩ nhiều quá rồi. Vụ án lần này không liên quan tới cái mà em nghĩ đâu. Anh cho rằng như vậy.”

Rồi Gorou lại cúi gằm. Anh tỏ thái độ, mình chỉ vừa nêu ý kiến cá nhân.

“Em hiểu,” Yumie đáp. “Em biết rõ có thể chỉ là mình tưởng tượng. Nhưng chỉ một chút nữa thôi... Cho em làm theo ý mình một chút nữa. Nếu anh Gorou không thích thì...”

“Anh không có ý đó.” Gorou đưa mắt sang hướng khác, có vẻ giận dữ. “Không phải là anh ghét chuyện này. Nhưng em định làm gì tiếp theo?”

“Em vẫn chưa quyết...”

Yumie lại nhìn cốc cà phê, rồi trông ra cảnh vật xa xa ngoài cửa sổ. Cô tiếp tục.

“Anh Suenaga ấy... Em định điều tra anh ta. Trước khi trưởng phòng bị sát hại, anh ta với Hashimoto từng được gọi vào phòng. Em thấy hơi tò mò.”

Thứ Bảy ngày 21, mưa ập xuống từ buổi sáng rồi kéo dài tới tối. Takuya dừng xe bên cạnh bất điện thoại công cộng cách khu chung cư một quãng, quan sát con đường Yasuko thường đi qua khi về nhà. Tòa chung cư này có năm tầng. Yasuko ở phòng ngoài cùng tầng bốn.

Y đã kiểm tra kỹ lưỡng, ở đó không có người quản lý.

Đồng hồ điện tử chỉ 11 giờ 40 phút. Gần tới lúc ả về đến nhà.

Thực ra, Takuya muốn ra tay mà không cần lộ mặt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, y thấy điều đó không khả thi. Thế nào cũng phải gặp ả một lần.

Y nhìn đồng hồ. 11 giờ 42 phút.

Đúng lúc đó, Takuya thấy có ánh đèn phía trước đang chậm chậm lại gần. Là một chiếc taxi.

Chiếc taxi dừng ngay trước tòa nhà. Rồi cửa sau bên trái mở ra. Đèn trong xe sáng lên, có thể thấy bóng người khách đang trả tiền. Y không nhìn rõ mặt.

Người khách xuống xe rồi lập tức bật ô. Không nhầm được, đó chính là Yasuko. ả mặc áo khoác đen, một tay cầm túi giấy. Dường như ả không nhận ra Takuya, cứ vậy đi về phía khu chung cư.

Takuya xách đồ xuống xe. Y chui vào bất điện thoại. Từ đây y có thể thấy cửa sổ phòng Yasuko. Y cầm ống nghe lên, không rời mắt khỏi khung cửa sổ.

Thời gian trôi đi chậm chạp. Yasuko ở tầng bốn nên sẽ phải đi thang máy, không rõ ả đến đâu rồi.

Khi tay Takuya ướt đầm mồ hôi thì phòng Yasuko sáng đèn. Có lẽ do rèm cửa sậm màu, ánh sáng có phần mờ ảo.

Takuya nhét thẻ điện thoại vào, lấy hết bình tĩnh rồi bấm nút gọi. Sau ba tiếng tút, y nghe thấy giọng Yasuko bên kia đầu dây.

“Là tôi, Suenaga đây.” Takuya nói. Đầu dây bên kia thốt lên ngạc nhiên.

“Anh gọi giờ này có việc gì vậy?”

“Tôi muốn nói chuyện về đứa bé. Hiện tôi đang ở gần nhà cô, chúng ta gặp nhau được chứ?”

Yasuko im lặng trong giây lát. Thật đáng tiếc, y không rõ ả đang nghĩ gì.

“Ngày mai không được hay sao?”

“Không. Vậy nên tôi mới đợi từ này.”

“... Mà chuyện gì cơ?”

“Chuyện về đứa bé. Và cả tương lai của chúng ta nữa.”

Yasuko tiếp tục im lặng. Có khi ả cũng biết Takuya định sát hại mình. Nếu vậy thì có thể hiểu được việc ả đề phòng. Nhưng Takuya phải vào được phòng Yasuko bằng mọi giá.

“Mà còn chuyện này nữa.” Takuya tung con át chủ bài. “Về Hashimoto và Nishina Naoki ấy.”

“... Anh biết gì sao?”

Takuya lập tức động não xem Yasuko trả lời như vậy là có ý gì. Có thể ả ta không biết gì chẳng? Mà không, cũng chưa chắc.

“Biết.” Takuya nói. “Vậy nên tôi muốn thông thả nói chuyện.”

Vài giây yên lặng trôi qua, cuối cùng Yasuko lên tiếng.

“Được rồi. Em để cửa mở nên anh cứ vào đi.”

“Cám ơn cô.” Takuya nói rồi bỏ ống nghe xuống.

Cẩn thận không để ai nhìn thấy, Takuya đến trước cửa phòng, vặn nắm đấm cửa. Đầu ngón tay y có lớp keo nên khó xoay tay nắm. Y làm vậy để tránh lưu lại dấu vân tay. Đeo găng tay thì Yasuko sẽ ngờ vực mất.

Đúng như lời Yasuko, cửa không khóa. Bên trong, Yasuko ngồi sát tường, nhìn Takuya đầy cảnh giác.

“Chà!” Takuya nói. “Lâu lắm mới qua đây. Lần thứ hai thì phải.”

“Lần thứ ba ấy.”

“Vậy à.”

“Anh ngồi xuống đi.”

Yasuko hất cằm ra hiệu cho y ngồi xuống sofa đối diện mình, bên kia cái bàn thấp. Takuya khóa cửa, tháo giày rồi ngã người xuống cái sofa ấy.

“Tôi định mang quà tới, mà không nghĩ ra gì. Nên đã mua linh tinh mấy thứ Yasuko thích.”

Takuya đặt lên bàn một chai rượu vang trắng và một chiếc hộp vuông vắn. “Trước hết chúng ta cạn ly nhé. Cô lấy cho tôi hai cái ly được không?”

“Cạn ly vì cái gì cơ?” Yasuko cất tiếng lạnh lẽo. “Anh vào vấn đề chính đi.”

“Trước đó tôi muốn thư giãn một chút.”

Tử ly ở ngay bên cạnh. Takuya tự lấy ra hai chiếc ly, mở chai rượu bằng đồ khui rồi rót chất lỏng vàng nhạt óng ánh vào hai cốc.

“Cạn ly nào.”

Takuya cầm ly lên. Tuy nhiên Yasuko không hề chạm lấy cái ly, chỉ nhìn Takuya với ánh mắt như muốn dò xét ý đồ thực sự của y.

“Sao vậy?” Takuya hỏi.

“Em bỏ rượu rồi.” Ả trả lời với vẻ mặt vô cảm. “Không tốt cho đứa bé trong bụng.”

“Một chút có sao đâu.”

Nhưng Yasuko vẫn lắc đầu.

“Em đang đợi anh nói chuyện đây.”

Takuya cũng không uống, đặt ly rượu xuống bàn.

“Tôi hỏi thêm một lần nữa. Cô không định bỏ đứa bé à?”

“Không.”

“Cha của nó có khi không còn trên đời nữa. Hashimoto và Nishina...”

Takuya vừa nói vừa quan sát phản ứng của Yasuko.

Trong chốc lát, ả đưa mắt nhìn xuống.

“Anh biết rồi à?”

“Ừ. Nếu nó là con của một trong hai người đó thì cô tính sao?”

Yasuko nhún vai, cười khẩy.

“Chuyện đó anh không cần quan tâm. Chỉ cần quan tâm nếu nó là con của anh thôi.”

Thật không hiểu được. Takuya bắt đầu bức bối. Y không sao hiểu được ý định thật sự của ả.

“Nếu cảnh sát biết hai người kia đều dạn dĩ với Yasuko, không rõ sẽ thế nào nhỉ?”

“Anh định báo cảnh sát ấy à? Nếu anh làm vậy...” Ánh mắt Yasuko lóe lên.

“Tôi hiểu mà. Nếu tôi làm vậy, cô sẽ khai tôi ra chứ gì. Vậy nên tôi mới lo lắng. Cô không giữ thứ gì làm bọn tôi bại lộ đấy chứ? Chẳng hạn viết tên trong sổ tay gì đó.”

“Anh yên tâm. Mỗi khi liên lạc em đều dùng điện thoại công ty mà.”

“Nếu vậy thì được.” Thực lòng, Takuya thấy nhẹ nhõm hẳn. “Nói thật, lúc nghe tin hai người kia bị sát hại, tôi đã nghi ngờ Yasuko ra tay.”

“Anh đừng đùa chứ!” Yasuko quả quyết. “Sao em lại phải giết hai người đó? Ngược lại, họ muốn giết em cũng nên.”

Sự thực là thế đấy. Takuya cố kiềm lòng để không nói vậy.

“Nhưng cô xin nghĩ vào ngày Nishina Naoki bị giết mà? Cô định bảo chỉ là ngẫu nhiên thôi ư?”

Yasuko tỏ vẻ ngạc nhiên, lúng túng đưa mắt nhìn quanh. Thế rồi cô ả nhìn lại Takuya.

“Hôm đó anh Nishina gọi em đến Osaka.”

“Trưởng phòng Nishina gọi cô? Có chuyện gì vậy?”

Takuya giả vờ ngạc nhiên. Y biết rõ hơn ai hết lý do Naoki gọi ả tới Osaka.

“Em không rõ. Anh ta bảo có chuyện quan trọng muốn nói nên gọi em tới. Nói là việc liên quan tới đứa bé. Nên em xin nghỉ rồi đi Osaka.”

“Chỗ nào ở Osaka?”

“Tại quán cà phê Biidoro dưới tầng hầm ga Shin- Osaka. Anh ấy bảo em đợi đến 5 giờ.”

Chắc hẳn sau khi gặp mặt, Naoki định đưa ả lên xe, tới địa điểm sát hại. Nhưng hẹn 5 giờ thì hơi sớm. Không rõ Naoki định làm gì.

“Nhưng mà...” Yasuko nói. “Anh ta không tới. Em đã đợi tận hai tiếng.”

“Hừm...”

Takuya nhìn mặt Yasuko chăm chăm. Không rõ ả đang nói dối hay nói thật. Đối với ả ta, diễn kịch thế này là chuyện dễ như ăn cơm.

“Đến hôm sau, em nghe tin anh ta bị sát hại. Em ngạc nhiên tới mức tim như ngừng đập ấy.”

“Cô không có manh mối nào sao?”

“Không. Sau đó tới lượt anh Hashimoto. Em hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

“Nhưng có điểm chung giữa hai vụ án. Nếu theo trình tự thì tiếp theo sẽ là tôi. Vì lo lắng nên tôi mới tới đây. Cô thực sự không phải hung thủ đấy chứ?”

“Thì đã bảo em không có động cơ rồi mà.”

Yasuko dang rộng hai cánh tay. Takuya chăm chú nhìn ả. ả cũng im lặng nhìn lại.

“Thôi. Được rồi.” Takuya nói. “Dù sao tôi cũng phải bàn bạc với cô để tìm ra hung thủ thực sự... Mà uống chút rượu trước nhé!”

“Em đã bảo không cần rồi mà.”

“Cô nghĩ tôi bỏ độc vào rượu à?”

Khi Takuya nói vậy, Yasuko liền tròn mắt, sau đó như nghĩ ra điều gì bèn gật gù hai ba lần.

“Phải rồi, cũng có khả năng anh sẽ giết em mà. Dù em không nghĩ ra lý do anh phải giết Nishina hoặc Hashimoto.”

“Cô không tin tôi nhỉ. Vậy thế này thì sao?”

Takuya mở cái hộp mang theo cùng chai rượu. Trên hộp in nhãn hiệu bánh Nhật truyền thống nổi tiếng. Yasuko đặc biệt thích bánh của tiệm này, nhất là loại bánh bằng thạch bên trong có quả mơ.

“Rượu vang với bánh Nhật không hợp nhau lắm. Anh mua hẳn loại này cho em ư? Đáng ngờ thật.”

Yasuko nhìn y với ánh mắt thăm dò.

“Cô vẫn nghi ngờ sao? Thế cô chọn một cái đi. Tôi sẽ ăn trước.” Takuya nói.

Yasuko liền chọn một trong số tám cái bánh xếp trong hộp, rồi

đưa cho y. Takuya mở giấy gói, không chần chừ cắn một miếng. Rồi y nhìn Yasuko, nói: “Ít ra cô cũng lấy cho tôi một cốc trà chứ.”

Yasuko lườm y rồi đứng dậy đi vào bếp. Takuya thấy ả chuẩn bị một ấm trà và nước nóng. Y lên tiếng từ phía sau: “Nghỉ việc rồi cô định làm gì?”

“Cũng không làm gì đặc biệt. Chỉ chuẩn bị sinh bé thôi. Thật không phải với anh.”

“Tôi không hiểu lắm. Cô định sẽ đòi một khoản trợ cấp lớn nếu tôi chiếm được gia sản nhà Nishina. Nhưng như vậy cả đời cô cũng không thể kết hôn. Cô chấp nhận sao?”

“Em không hứng thú gì với chuyện kết hôn lắm đâu.”

Yasuko cho trà vào ấm nước nóng rồi quay lại. Hơi nước phảng phất bay trong không trung.

“Hừm... Cô ăn bánh đi.”

“Giờ em không muốn ăn.” Yasuko trả lời.

“Hình như cô vẫn chưa tin tôi?” Takuya cười gượng gạo. “Thôi không sao. Vậy tại sao cô không muốn kết hôn?”

“Ước mơ của em là sống cuộc đời vui chơi an nhàn. Đứa bé trong bụng cũng chỉ như gà đẻ trứng vàng. Em chờ cơ hội này lâu lắm rồi.”

“Như ký sinh trùng ấy à?”

Lời y làm Yasuko nở nụ cười lạnh tanh.

“Anh cũng là ký sinh trùng còn gì. Đừng tỏ vẻ ta đây chứ.”

Takuya không phản biện, tay cầm cốc trà đã gần hết hơi nóng. Y đưa cốc lên miệng, chợt dừng lại.

“Sao thế?” Yasuko hỏi.

“Nghĩ lại thì tôi cũng không hoàn toàn tin Yasuko đâu.”

Yasuko liền lắc đầu.

“Anh làm em buồn cười quá. Làm sao có chuyện em muốn giết anh được.”

“Ai biết.”

Takuya đẩy cốc trà về phía Yasuko. ả ta cười nhạt rồi cầm lấy cốc.

“Em muốn anh thành công. Anh cũng biết em thực lòng mà. Anh

vào được nhà Nishina thì em cũng đổi đời. Như bước ra nơi đầy ánh nắng vậy.”

Nói xong, Yasuko uống cốc trà mình vừa pha. Thấy vậy, Takuya liền cầm lấy ly rượu.

“Vậy uống mừng mặt trời nào!”

“Ừ, mừng...”

Yasuko vừa đặt cốc xuống thì đột nhiên mở to mắt, đưa tay lên như muốn bịt lấy miệng. ả ngã xuống ghế sofa, bắt đầu rên rĩ.

Takuya vừa uống rượu vừa ngắm Yasuko vật lộn. Thật ngạc nhiên, y không hề thấy đáng sợ. Mọi thứ diễn ra đúng theo kế hoạch.

Hai ba phút sau, Yasuko thôi cử động. Khi đã chắc chắn, Takuya liền đứng dậy, tay vẫn cầm ly rượu vang. Y đưa chân đẩy người Yasuko. Không có phản ứng gì.

“Tôi giống ký sinh trùng chỗ nào? Đừng có đánh đồng tôi với cô.” Takuya đá vào đầu Yasuko. “Cái gì mà đầy ánh nắng chứ. Người như cô không có nắng chiếu vào đâu. Đừng mơ tưởng!”

Takuya đã quyết định hạ độc Yasuko lúc ả đi vắng, nhưng đầu đầu không biết bỏ kali xyanua vào đâu. Y hầu như chỉ suy nghĩ về chuyện đó.

Y đã nghĩ đến hộp sữa, mấy lọ gia vị như muối hay xì dầu và cả bàn chải đánh răng, nhưng nhận ra tất cả đều có xác suất thất bại khá cao. Sữa thì không rõ khi nào ả sẽ uống. Gia vị có thể giảm tác dụng tùy món ăn. Dùng bàn chải thì không rõ lượng độc đi vào cơ thể là bao nhiêu.

Ngoài ra, đó phải là thứ Yasuko sẽ bỏ vào miệng trước mặt Takuya. Nếu ả trúng độc chết trong lúc y không hay biết thì nguy hiểm lắm. Lúc đó mà có ai bước vào, mọi chuyện sẽ thành công cốc.

Cũng có cách cho độc vào đồ uống mang đến tặng. Hay là bảo ả pha cà phê rồi lén cho độc vào.

Tuy nhiên, kế hoạch này chỉ thành công nếu Yasuko không hề đề phòng. Ngoài ra, cũng khó tìm thời điểm ả không để ý để cho độc vào.

Nhưng người đang phòng bị cũng có khi bất cẩn uống gì đó. Trà

hay cà phê do chính tay mình pha chẳng hạn.

Nghĩ tới đó, Takuya liền nhận ra nơi thích hợp để gài bẫy.

Đó là phía trong miệng vòi ấm trà. Y sẽ gắn tinh thể kali xyanua vào đó. Nhìn ngoài thì không nhận ra được. Khi cho lá trà và nước nóng vào ấm, kali xyanua sẽ lặn lẽ tan ra. Rót ra cốc thì được một cốc trà độc vừa đủ đậm đà.

Mình sẽ thành công. Takuya chắc như đinh đóng cột. Và thực tế đúng là vậy.

Khi chắc chắn Yasuko đã chết, Takuya bóc lớp keo trên đầu ngón tay ra. Y rửa sạch ấm nước, cốc trà và cả ly rượu. Y lau chùi sạch sẽ rồi đặt chúng lên giá, cẩn thận không để lại dấu vân tay. Cảnh sát có nằm mơ cũng không nghĩ những thứ này liên quan tới vụ án.

Phần việc còn lại phải dùng bao tay. Takuya dọn dẹp những thứ mang tới, đặt một chiếc ly thủy tinh trước mặt Yasuko rồi rót ít nước vào.

Cần sắp đặt tình huống ả tự làm đẹp trước lúc tự sát.

Takuya đi tới bàn trang điểm, tìm thứ gì phù hợp để trang trí cái xác. Y lập tức thấy ngay cái cài áo hình bông hoa màu vàng trên bàn. Tám cánh hoa được làm bằng vàng, ở giữa gắn kim cương.

Yasuko có đồ trang sức đắt tiền nhỉ.

Takuya cân nhắc có nên gắn nó lên cái xác không. Nhưng cuối cùng y quyết định không làm vậy. Có khả năng Yasuko đã đeo vật này khi đi xem kịch tối nay. Nếu vị trí thay đổi, cô bạn đồng nghiệp của ả sẽ nhận ra ngay.

Mình không nên quá cứng nhắc. Nghĩ vậy, Takuya rời khỏi bàn trang điểm.

Takuya bước ra hành lang, xỏ giày rồi kiểm tra lần cuối. Gật gù tự nhủ mọi thứ đều hoàn hảo, y quan sát bên ngoài qua cửa sổ. Bây giờ là giữa khuya, nhưng nếu bị ai nhìn thấy thì rất phiền phức.

Khi đã chắc chắn không có ai bên ngoài, Takuya mở cửa. Không cần tắt đèn trong phòng. Chẳng mấy ai tự tử trong bóng tối.

Takuya bước ra ngoài, khóa cửa lại. Cánh cửa đóng lại trơn tru. Đó là chiếc chìa khóa y làm hôm qua tại xưởng thủ nghiệm. Trưa

hôm qua, Takuya đã lên tới bàn làm việc của Yasuko, dùng đất sét lấy khuôn chìa khóa nhà trong ngăn kéo. Với chiếc chìa giả, y lẻn vào phòng Yasuko lúc ả đi xem nhạc kịch để gài chất độc kali xyanua.

Takuya rời chung cư, về xe của mình. Y không quên thứ gì. Cho đến lúc này, y chưa từng sai sót vào những thời điểm quan trọng.

Y khởi động xe, đạp ga. Lúc phóng qua trước tòa nhà, Takuya bất chợt cười thành tiếng.

Thi thể của Amamiya Yasuko được phát hiện vào thứ Hai ngày 23, sau kỳ nghỉ cuối tuần. Yasuko nghỉ làm không xin phép nên một đồng nghiệp nữ lo lắng, đến thăm căn hộ ở Choufu và phát hiện ra sự việc. Cái xác sớm được tìm ra cũng bởi trước đó có chuyện tương tự của Hashimoto Atsushi.

Yasuko ngã gục trên sàn phòng ăn. Trên bàn chỉ có một cốc thủy tinh chứa nước đến một phần tư. Phòng ốc gọn gàng ngăn nắp, không có dấu hiệu tranh chấp.

Nhân viên giám định nhìn qua đã biết Yasuko chết do ngộ độc xyanua. Quanh miệng tử thi có chất nhầy mùi hạnh nhân, đây là một điểm đặc trưng của cái chết do xyanua.

“Có lẽ cô ta là hung thủ.” Người đầu tiên lên tiếng là Taniguchi. Đã đến vụ án thứ ba, ông cũng sớm đưa ra kết luận.

Ý ông là Yasuko đã sát hại Nishina Naoki và Hashimoto Atsushi.

“Amamiya Yasuko làm việc tại văn phòng của Nishina Toshiki. Ngày Naoki bị giết, cô ta đã xin nghỉ...”

Sayama nói, nhớ lại mấy hôm trước từng bàn chuyện này với Taniguchi. Cùng lúc đó, anh cảm thấy đáng tiếc. Amamiya Yasuko nằm trong nhóm đối tượng tình nghi. Nhưng họ không có cơ sở để theo dõi cô ta.

“Cô ta muốn sát hại hai người đàn ông kia, đạt được mục đích thì liền tự sát? Không rõ động cơ giết người, nhưng cũng không hoàn toàn vô lý.”

“Tôi không đồng ý.” Sayama nói. “Nếu từ đầu hung thủ đã định tự sát thì không cần mất công dàn dựng thủ thuật giết người như vậy. Thủ đoạn trong cả hai vụ án sát hại Naoki và Hashimoto đều cho thấy hung thủ muốn che giấu bản thân.”

“Cũng có khả năng hung thủ thay đổi tâm trạng. Hoặc tự sát do bị kích động. Có khi cô ta sợ hãi vì cảnh sát điều tra nên lựa chọn cái chết.”

Những Sayama vẫn lắc đầu.

“Tên sát nhân này rất bình tĩnh. Không thể tự sát do bị kích động.”

“Không đâu, những kẻ giết người vốn tính bốc đồng mà. Thôi, cứ điều tra thì sẽ rõ.”

Taniguchi vỗ vai Sayama rồi ra chỉ thị cho những viên cảnh sát khác.

Sayama bước tới căn phòng Yasuko dùng làm phòng ngủ. Trong phòng có giường và một bàn trang điểm có gắn gương phản chiếu cả người. Trên bàn là một cái cài áo bằng vàng. Nơi đầu giường có một hộp đựng trang sức.

Anh kiểm tra bên trong hộp, không thấy có nhiều đồ trang sức lắm. Nhưng có vài món gắn đá quý hàng thật, có vẻ là sản phẩm của các nhãn hiệu nổi tiếng. Sayama cảm thấy băn khoăn. Mấy cô nàng công sở bây giờ lương cao đến mức có thể thoải mái mua những thứ đắt tiền thế này sao?

Khi mở tủ quần áo, Sayama lại có ấn tượng tương tự. Anh hầu như không biết gì về những nhãn thời trang phụ nữ, nhưng cũng cảm thấy toàn là thứ xa xỉ.

“Cô ta sống khá xa hoa nhỉ?”

Một viên cảnh sát trẻ tuổi đến bên Sayama, buông lời nhận xét khi nhòm vào tủ quần áo.

“Giá thuê căn hộ này vốn không rẻ chút nào. Đồ đạc xung quanh cô ta cũng tốn nhiều tiền.”

“Ừ. Có cảm giác cô ta hơi phung phí. Không phải tôi ghen tị gì, nhưng với lương của chúng ta thì không thể sống thế này được.”

“Mấy cô gái trẻ ngày nay có tiền nhỉ.”

Cậu cảnh sát trẻ tuổi không giấu được vẻ ghen tị.

Sau đó Sayama mở ngăn kéo trên cùng của bàn trang điểm. Căn nhà này không có cái tủ nào khác, không biết những thứ giá trị ngoài đá quý được giấu ở đâu. Sayama nghi ngờ chúng được giấu trong ngăn bàn trang điểm nên mới thử kéo ra xem sao.

Trực giác của anh hoàn toàn chính xác. Trong ngăn kéo có số

ngân hàng và thẻ bảo hiểm y tế. Còn có cả con dấu¹⁶. Đường như Yasuko không nghĩ đến trường hợp bị trộm vào nhà.

Sayama mở sổ ngân hàng ra xem. Ngoài lý do để điều tra, anh còn thực lòng tò mò một cô gái trẻ giàu có cỡ nào.

Tuy nhiên hàng số trên sổ làm anh thất vọng.

Số dư tài khoản: 42.137 yên¹⁷.

Cái gì thế này?

Sayama sửng sốt. Dù là trước ngày lĩnh lương, con số này cũng quá ít. Theo anh biết, một sinh viên mới ra trường có người tiết kiệm được hơn một triệu yên¹⁸.

Nhưng Sayama lập tức nhận ra con số này cũng hợp lý. Xem ra Yasuko sống rất xa hoa. Nên đương nhiên trong tài khoản không còn bao nhiêu tiền. Ngược lại, nếu có nhiều tiền mới đáng ngờ.

Anh bất giác thở phào, cười khở sở. Mình sao lại ganh đua với một cô gái mới ngoài đôi mươi chứ.

Nhưng Sayama không cười được lâu. Vì trong ngăn kéo có thứ khiến anh chú ý hơn.

Đó là sổ khám bệnh. Phòng khám phụ sản Nagayama. Ngày khám bệnh là ngày 20 tháng 10. Nghĩa là hơn một tháng trước.

“Sếp à.”

Sayama cất tiếng gọi Taniguchi.

Phòng khám phụ sản Nagayama cách căn hộ của Amamiya Yasuko mười phút đi xe. Vừa vặn tối đó bác sĩ khám cho Yasuko có ca trực, nên Sayama cùng Shindo tới điều tra.

Đó là một vị bác sĩ tuổi trung niên, tóc bạc trắng nổi bật. Biết tin Yasuko chết, ông ta tròn mắt sửng sốt.

“Cô ta hơi khác người một chút nhưng rất xinh đẹp. Vậy là cô ta chết rồi sao? Thời đại bây giờ thật không biết sinh mạng con người dài ngắn thế nào.”

“Cô ta khác người thế nào?” Sayama hỏi.

“Tôi có ấn tượng như vậy lúc cô ta tới khám lần đầu. Cô ta nghĩ mình có thai nên muốn chẩn đoán. Phụ nữ trẻ ngày nay khá thoải

mái, nhưng cô ta trông đặc biệt vô tư.”

“Vậy có đúng là cô ta mang thai không?”

“Được hai tháng.” Vị bác sĩ trả lời. “Lúc tôi chúc mừng, phản ứng của cô ta cũng khác thường. Vừa vui mừng, mà cũng vừa lãnh đạm. Cô ta nói mình vẫn đang độc thân, nhưng lại không có vẻ bị sốc.”

Sayama nghĩ bụng, vị bác sĩ này có khả năng phân tích hợp lý.

“Cô ta không định phá thai sao?” Shindo hỏi.

“Không.” Vị bác sĩ quả quyết. “Tôi cũng nghĩ cô ta sẽ yêu cầu bỏ đứa bé, nhưng cô ta quyết định sinh nó ra. Nghe vậy, tôi thấy rất yên lòng.”

Yasuko dự định sinh con.

Sayama băn khoăn không biết cha đứa bé là ai, bèn hỏi.

“Cô ta không nói gì về cha đứa bé sao?”

Vị bác sĩ tỏ vẻ bối rối.

“Thực ra về chuyện đó... cô Amamiya hỏi tôi một câu hơi lạ.”

“Câu hỏi lạ ư?”

“Vâng. Cô ta hỏi bao giờ thì biết nhóm máu của đứa bé.”

“Ồ” Sayama và Shindo quay sang nhìn nhau. “Đúng là câu hỏi khác người thật.”

“Nên tôi nghĩ có khi cô Amamiya không biết chính xác cha đứa bé là ai. Vì vậy cô ta phải tìm ra qua nhóm máu.”

“Ra vậy. Thế bác sĩ trả lời thế nào?”

“Tôi trả lời rằng nhóm máu được quyết định ngay sau khi thụ tinh. Nếu muốn biết chính xác thì thời điểm thích hợp nhất là sau khi sinh. Cũng có thể xét nghiệm nhóm máu vào đầu thai kỳ hay giữa thai kỳ, nhưng khá nguy hiểm.”

“Sau đó cô Amamiya có chấp thuận không?” Sayama hỏi.

“Cô ta nghĩ ngợi một hồi rồi chấp thuận. Cũng không thay đổi ý định sinh đứa bé. Sau đó tôi khám bệnh theo lịch trình mà không hỏi thêm gì.”

Vị bác sĩ tỏ vẻ hối tiếc.

Về sở cảnh sát, Sayama báo cáo cho Taniguchi. Ông nhìn lên trần nhà, lẩm nhẩm như đang sắp xếp lại thông tin trong đầu.

“Amamiya Yasuko có bầu. Cô ta không rõ cha đứa bé là ai. Nói cách khác, cô ta dạn dít với nhiều người đàn ông cùng lúc. Dù không biết cha đứa bé là ai, Yasuko dự định sinh con. Cô ta định nuôi con một mình sao?”

“Không hợp lý lắm.” Sayama nói. “Nhìn qua căn hộ, có thể thấy Yasuko đã quen sống xa hoa. Không phải kiểu người chịu khổ nuôi con.”

“Khi liên quan tới con cái, có khi phụ nữ sẽ thành người khác đó.”

Shindo nói chen vào: “Có nhiều phụ nữ không thích kết hôn nhưng lại muốn có con. Mấy cô ấy chơi bởi nhiều nên chán đàn ông, nhưng con cái thì vẫn muốn.”

Shindo nói với vẻ tự tin. Sayama không rõ lắm về phụ nữ ngày nay nên chỉ biết im lặng.

“Dù sao phải tìm ra gã đàn ông đó đã.” Taniguchi kết luận. “Dù không biết gã còn sống hay không.”

Ông ta muốn nói tới Nishina Naoki và Hashimoto Atsushi. Sayama và Shindo đều gật đầu đồng ý.

Takuya cảm thấy thỏa mãn với phản ứng của đám nhân viên về cái chết của Yasuko. Báo buổi sáng không viết cụ thể, nhưng câu chuyện của cô nhân viên phát hiện ra cái xác đã được đồn đại khắp nơi. Phần lớn mọi người nghĩ rằng ả tự sát. Người bạn đồng nghiệp đầu tiên Takuya gặp vào sáng nay cũng nói vậy.

“Cậu nghe gì chưa? Cô Amamiya Yasuko thuộc phòng giám đốc mới tự tử bằng kali xyanua đó.” Anh ta bắt chuyện, rồi tiếp tục nói. “Có người đồn rằng cô ta đã giết trưởng phòng Nishina và cả cậu Hashimoto phòng số 1. Không rõ sự tình thế nào, nhưng phụ nữ thật đáng sợ.”

Quả đúng như vậy. Takuya tán đồng với vẻ mặt nghiêm túc.

Buổi chiều y tới công xưởng ở Saitama. Ở đó mọi người cũng đang bàn tán xôn xao.

“Tôi biết rất rõ cậu Hashimoto. Không phải loại người gây thù chuốc oán với ai đâu. Đúng là cậu ấy có quan hệ mờ ám với cái cô vừa chết sao?”

Nagase, người phụ trách kỹ thuật sản xuất ở công trường nhiệt tình bàn luận như muốn tìm kiếm thông tin thú vị về vụ án từ Takuya.

“Tôi không biết gì cả.”

Takuya chỉ đáp lại như vậy.

Nhân viên kỹ thuật sản xuất đưa Takuya tới công xưởng số 2. Nghe nói có rôbot hoạt động không tốt.

“Đến lúc này nó vẫn hoạt động nhanh nhẹn không mắc sai lầm nào, khi cầm nắm sản phẩm cũng ít gây tổn hại. Nhưng anh nhìn xem, khi có sản phẩm lỗi đi qua băng chuyền, nó vẫn lắp ráp như bình thường. Liệu có khắc phục được điểm này không?”

Cầm sản phẩm lỗi trên tay, Nagase nói.

“Đâu có vấn đề gì? Sau đó loại bỏ sản phẩm lỗi ở công đoạn kiểm tra chất lượng là được.”

“Dù vậy, nếu phát hiện ở giai đoạn sớm hơn thì sẽ không lãng phí linh kiện.”

“Thay vào đó, tốt hơn hết là nên kiểm soát để không có hàng lỗi bị đưa vào. Công đoạn trước đó là do người làm?”

“Ừ.” Nagase thấp giọng. “Công việc khá tỉ mỉ nên không tự động hóa hoàn toàn được.”

“Nếu vẫn nhờ sức người thì không thể tránh hàng lỗi. Đổ lỗi cho rôbốt thì tôi thấy không hay lắm.”

“Tôi không có ý đó.”

“Chuyện rôbốt hoạt động không tốt chỉ có vậy?”

Takuya cao giọng, bức tức vì bị gọi tới Saitama do việc con con này.

“Không, thực ra có một con rôbốt khác bị lỗi.”

Nagase dẫn Takuya tới nơi khác. Đó là vị trí của rôbốt thực hiện công đoạn hàn.

“Rõ ràng đã dừng rồi mà tự nhiên nó hoạt động trở lại. Vì thế chúng tôi rút phích điện như anh thấy.”

“Hừm.”

Takuya nhìn con rôbốt. Đó là loại có thể cải tiến thêm về quỹ đạo khi quay cánh tay.

“Để tôi kiểm tra thử xem. Tôi không nghĩ là do ảnh hưởng tiếng ồn.”

“Nhờ anh xem thử. Năm ngoái có tai nạn xảy ra, mọi người đều sợ làm việc gần nó.”

Khi Nagase nói vậy, Takuya liền nhìn ông ta chăm chăm.

“Tai nạn đó được xác nhận là do lỗi của người tác nghiệp. Ông không giải thích rõ ràng để tránh hiểu lầm kỳ quái thì khó cho bọn tôi lắm.”

“Tôi có nói vậy, nhưng công nhân khó bỏ định kiến lắm.”

“Định kiến... Đúng là như vậy.”

Vừa nói Takuya vừa bật công tắc điều khiển.

“À mà...” Nagase lại đổi giọng điệu. “Hôm qua có người ở trụ sở chính gọi điện, hỏi chúng tôi về anh Suenaga.”

“Về tôi sao?” Takuya dừng tay, ngoảnh lại. “Họ hỏi gì thế?”

“Lạ lắm. Người đó muốn biết tên của những con rôbốt mà anh Suenaga có liên quan cho đến bây giờ... Chuyện đó hỏi anh trực tiếp thì nhanh hơn chứ.”

Takuya nhú mày.

“Câu hỏi lạ thật. Mà điện thoại từ ai vậy?”

“Người đó nói mình đang chỉnh lý thông tin kỹ thuật. Là giọng nhân viên nữ.”

“Ồ...”

Không rõ kẻ nào đang điều tra mình. Takuya chợt cảm thấy rất không thoải mái.

Hôm sau ngày phát hiện cái chết của Amamiya Yasuko, sở cảnh sát Choufu thông báo với đội điều tra ở sở Komae rằng cha Yasuko đã tới Tokyo. Quê Yasuko ở Fukuoka nên tối qua ông không tới ngay được. Nghe nói ông đã đáp chuyến bay sớm nhất vào buổi sáng.

Theo lệnh Taniguchi, Shindo tới hỏi han ông ta.

Sayama lại đến công ty Công nghiệp nặng MM. Vừa ghi tên vào danh bạ khách viếng thăm tại cửa chính, anh uể oải thăm nghĩ không rõ đã tới đây bao nhiêu lần rồi. Anh đã quá quen với sảnh tiếp khách.

Hôm nay, đầu tiên Sayama hẹn gặp trưởng nhóm Nakano Akiyo, quản lý toàn bộ nữ nhân viên bộ phận nghiên cứu phát triển. Đó là một phụ nữ trung niên, nhìn khá có học thức. Khuôn mặt có nét mảnh mai, hợp với cặp kính gọng kim loại. Theo lời bà ta, về mặt chính thức, những nhân viên như Yasuko thuộc phòng nhân sự, nhưng được điều đi các bộ phận khác. Do vậy Nakano cũng là trưởng nhóm nhân sự.

“Cô ta làm việc cẩn thận. Và cũng chịu khó nghe theo chỉ thị của chúng tôi.”

Có vẻ đã biết thông tin về cái chết của Yasuko, Nakano Akiyo bắt đầu câu chuyện với giọng điệu tương đối bình thản.

“Vậy cô Yasuko là nhân viên cấp dưới hẳn hoi?”

“Vâng. Nhưng mà...” Nakano Akiyo hơi ngập ngừng. “Mấy thanh niên ngày nay ấy, nhiều khi tôi không hiểu họ đang nghĩ gì. Tôi không có ý nói rằng họ không đàng hoàng, hay hành động khó hiểu trong công việc. Mà tôi thấy khó làm thân với họ bên ngoài công việc. Thường ngày họ làm gì, sinh hoạt ra sao, tôi hoàn toàn không biết. Có thể nói họ không cởi mở lắm.”

“Tức là họ phân định rạch ròi giữa công việc và đời tư?” Sayama nói.

Chuyện này cũng bình thường, vốn là đặc điểm của thanh niên thời nay.

“Vâng. Cho nên tôi...” Nakano Akiyo nói tới đây chợt dừng lại, rồi đưa tay chỉnh gọng kính kim loại. “Nói thật là không thích cô ta lắm.”

Sayama gật gù, thầm nghĩ đây là một lời nhận xét trung thực.

Anh giả vờ coi cái chết của Yasuko là tự sát, dò hỏi xem Nakano có biết gì không. Trưởng nhóm trả lời không biết gì cả. Ít nhất Yasuko không gặp vấn đề gì trong công việc.

“À, nhưng mà...” Như sức nhớ ra điều gì, Nakano nói tiếp. “Cô ta bảo sắp xin thôi việc. Nhưng vẫn chưa nộp đơn.”

“Thôi việc à? Vì sao?”

“Thấy bảo là về quê học nữ công gia chánh trước khi lấy chồng. Nhưng tôi không rõ cụ thể.”

Sayama nghĩ đây chắc chỉ là lời nói dối cho qua. Nhưng từ lời khai này, anh biết rằng Nakano Akiyo và đồng nghiệp không hay chuyện Yasuko đang mang thai.

Từ quản lý cấp trên chỉ có thể nghe ngóng được đến vậy. Sayama bèn xin phép được gặp nhân viên nào đó thân thiết với Yasuko. Nakano Akiyo giới thiệu Asano Motoko, một nữ nhân viên vào công ty cùng đợt với Yasuko.

Nhưng Sayama cũng không thu được thông tin gì hữu ích từ Motoko.

“Tôi không thể tin rằng Yasuko đã chết. Nếu có việc phiền lòng, đáng lẽ nên chia sẻ với tôi chứ.”

Motoko vừa chấm nhẹ khăn mùi soa lên má vừa nói.

Sayama thử dò hỏi về quan hệ nam nữ của Yasuko.

“Yasuko rất xinh đẹp nên nhiều anh chàng lân la làm quen. Nhưng tôi chưa nghe cô ấy thực sự hẹn hò với ai. Bọn tôi hay được mấy nam nhân viên rủ đi chơi tennis hoặc trượt tuyết, nhưng Yasuko hình như lại ghét mấy trò đó. Có rủ cũng không đi.”

“Có khi cô ấy có bạn trai ngoài công ty chẳng.” Sayama nhận xét.

“Tôi không nghĩ có chuyện đó đâu. Chưa từng nghe thế bao giờ.” Motoko phủ định kiên quyết.

Không có đàn ông thì đánh bầu thế nào được. Yasuko không thể

chịu sinh con cho người qua đường. Tóm lại Asano Motoko cũng không hiểu gì về Amamiya Yasuko.

Sau đó, Sayama định hẹn gặp Nishina Toshiki. Bỏ qua Hashimoto, điểm chung giữa Nishina Naoki và Amamiya Yasuko chỉ có Toshiki.

Nhưng khi nhắc ống nghe điện thoại nội bộ lên, anh lại quyết định tạm dừng hôm nay. Trước khi gặp Nishina Toshiki, phải thu thập thêm một ít thông tin đã.

Thay vào đó, Sayama ra bộ điện thoại công cộng gọi về trụ sở, lại được Taniguchi ra lệnh đi tới Shinjuku ngay bây giờ. Tại đó anh sẽ gặp viên cảnh sát đã hẹn thăm vấn cô bạn cùng trường đại học nữ sinh với Yasuko.

“Cha của Yasuko cho biết tên cô gái này. Có vẻ cô ta và Yasuko thường đi du lịch cùng nhau. Thông tin liên lạc của cô ta được tìm thấy trong sổ địa chỉ của Yasuko.”

Nhờ cậu cả đấy. Taniguchi nói thêm rồi kết thúc cú điện thoại.

Điểm hẹn là quán cà phê dưới tầng trệt khách sạn ở Shinjuku. Khi Sayama tới nơi, một người đàn ông mặt chữ điền vẫy tay với anh. Đó là Naitou, một cảnh sát trong đội của Taniguchi. Anh ta hơn Sayama hai tuổi, có tập võ judo, thân hình cứng cáp.

“May quá!” Naitou vừa gãi cái đầu húi cua vừa nheo mắt. “Tôi không giỏi làm việc với mấy cô gái trẻ, nên rất bối rối.”

“Anh dễ làm việc với đầu gấu hơn ày nhỉ?”

“Tất nhiên. Vì không cần để ý gì cả. Với mấy cô gái trẻ thì phải biết lựa lời. Nhờ cậu cả đó.”

Naitou chém tay phải vào không khí.

Năm phút sau, cô gái trẻ làm Naitou thấy khó xử xuất hiện. Có lẽ vì ngoại hình Naitou khá nổi bật, cô ta thấy anh ấy bèn tiến lại ngay. Cô ta khá xinh đẹp, làm Sayama liên tưởng đến mèo, vận bộ đồ chủ đạo màu đen, phối màu sang trọng. Nhìn như người mẫu, nhưng có thể chỉ do cách ăn mặc.

Cô ta xưng tên là Sugimura Michiko, giọng hơi nghèn nghèn ở mũi. Dù có phần lo lắng, cô ta có vẻ đang dò xét hai viên cảnh sát.

“Xin lỗi vì làm phiền cô lúc bận rộn thế này.”

Sau khi giới thiệu bản thân, Sayama liền xin lỗi. Anh được biết Michiko làm việc ở một công ty bảo hiểm nhân thọ gần đó.

“Không biết cô đã hay tin cô Amamiya Yasuko qua đời chưa?”

“Lúc này tôi vừa nghe.” Michiko đáp. “Tôi vô cùng bất ngờ.”

Michiko chớp mắt vài lần, nhưng có vẻ sẽ không khóc. Mấy cô gái thời nay khá giỏi kìm nén cảm xúc.

Michiko quay sang người phục vụ, gọi trà sữa. Chờ cô ta gọi xong, Sayama liền hỏi cô ta thân với Yasuko tới mức nào. Michiko điềm tĩnh trả lời rằng họ là bạn từ thời đi học, bây giờ cũng thi thoảng đi uống cùng nhau, nhưng hai tháng gần đây chưa gặp mặt.

Sau đó Michiko xin phép hút thuốc. Sayama liền trả lời, “Xin mời,” rồi đẩy gạt tàn về phía cô. Naitou nhanh tay nhặt bao diêm trong gạt tàn, có vẻ định châm lửa cho Michiko, thật không giống tính anh ngày thường. Nhưng khi những ngón tay to bè của Naitou còn đang lóng ngóng, Michiko đã nhanh chóng rút một chiếc bật lửa thon dài màu bạc từ trong túi, châm thuốc điếu đà.

Sayama uống cạn cốc cà phê lạnh ngắt.

“Hai tháng nay, hai người không gọi điện cho nhau sao?”

Michiko ấn ấn thái dương bằng hai ngón tay đang kẹp điếu Marlboro.

“Hình như chúng tôi có nói chuyện trên điện thoại khoảng một tháng trước.” Michiko đáp. “Cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng Yasuko nói mấy lời khá lạ lùng. Cô ấy bảo sắp đánh cuộc một lần trong đời...”

“Đánh cuộc? Ý là cờ bạc à?”

Naitou mạnh dạn hỏi nhưng bị Michiko phớt lờ. Cô ta tiếp tục kể.

“Tôi có hỏi ý cô ấy là sao. Nhưng không nhận được câu trả lời. Tôi bèn hỏi hình như Yasuko đang say xỉn à. Thì cô ấy bảo không sao, hôm nay là lần cuối... Câu đó có ý nghĩa gì nhỉ?”

Nói xong, Michiko đắm chiêu suy nghĩ.

“Một tháng trước à? Cô có biết ngày chính xác không?”

“À, hôm nào ấy nhỉ. Thứ Tư... à không phải. Là thứ Ba. Vậy thì vào ngày mấy nhỉ?”

“Ngày 13.”

Sayama lập tức mở lịch trên sổ tay rồi trả lời. Michiko cũng gật đầu, bảo chắc là hôm đó.

Sayama hiểu ra một phần. Ngày 13 chính là hôm Yasuko đến phòng khám phụ sản Nagayama, biết chắc mình có bầu. Như vậy “đánh cuộc một lần trong đời” chắc là chuyện sinh con.

Nhưng vì sao chuyện ấy lại là đánh cuộc?

Đúng lúc đó Naitou lên tiếng.

“Quan hệ bồ bịch của cô Amamiya thế nào?”

Cách nói thật thô lỗ, nhưng cũng đúng lúc Sayama muốn hỏi về điều này.

“Gần đây tôi không nghe gì về chuyện này. Nhưng từ xưa Yasuko đã tinh ranh hơn người. Có khi kiếm được anh nào tử tế rồi cũng nên.”

Nói đến đó, Michiko cười khế.

“Khi còn sinh viên có hẹn hò với nhiều người không?” Sayama hỏi.

“Yasuko ấy à? Hay anh hỏi tôi?”

Michiko hỏi lại, liếc nhìn anh như một con mèo.

“Trước hết tôi muốn hỏi về cô Amamiya.”

“Cô ta hẹn hò nhiều lắm. Lúc nào cũng cặp kè với một anh chàng nào đó. Tôi thì chẳng được như vậy.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, nhưng mà... Cô ta chia tay với những bạn trai thời đi học rồi à?”

“Chắc chắn rồi. Yasuko phân định rạch ròi giữa chơi bời và kết hôn.”

“Ra thế.” Sayama chợt lóe lên một suy nghĩ. “Tôi có nghe một chuyện tế nhị. Hình như hồi đi học, cô Amamiya từng có bầu, phải không?”

Gương mặt Michiko cau lại đầy khó chịu. Dẫu vậy Sayama vẫn không bỏ cuộc, nhìn thẳng vào môi cô. Michiko tỏ vẻ ngán ngẩm nhưng vẫn trả lời, nhả ra làn khói trắng xóa.

“Theo tôi biết thì là hai lần.”

“Cô ta phá thai cả hai lần?”

“Vâng.”

“Đó là khi nào vậy?”

“Mùa hè năm hai và mùa thu năm tư.”

“Cha đứa bé là ai?”

“Lúc năm hai là một đàn anh cùng câu lạc bộ, còn hồi năm tư là anh quay phim ở chỗ làm thêm.”

Chỉ hai năm mà mẫu người yêu của Yasuko thay đổi hoàn toàn.

Dù sao đi nữa, cả hai lần Yasuko đều không ngần ngại bỏ đứa bé.

“Yasuko không định kết hôn với hai người đó sao?”

“Hoàn toàn không. Cô nàng bảo khi kết hôn phải chọn người nào để cả đời không phải lo lắng cơm áo gạo tiền.”

“Thế là muốn làm chuột sa chĩnh gạo rồi.”

Naitou thì thào, nhưng trong giọng nói pha lẫn chút khinh miệt. Michiko nhìn anh ta chăm chăm rồi nói.

“Đã sinh ra trong gia đình bình dân, muốn bước chân vào giới thượng lưu thì kết hôn là cơ hội duy nhất. Chỉ dựa vào tình yêu thì sống sao nổi?”

“Đó là lý tưởng sống của cô và cô Amamiya Yasuko à?”

Sayama vừa nói xong, cô ta hơi hếch cằm lên, hỏi: “Không được hay sao?”

“Tôi không có ý đó. Quyền tự do của mỗi người mà. Không rõ thực tế ra sao? Xung quanh Yasuko có đối tượng lý tưởng không?”

“Lúc Yasuko mới vào công ty, chúng tôi có nói chuyện này. Đáng tiếc chưa gặp được đối tượng ưng ý.”

“Thế là mọi việc không như kế hoạch. Vậy cô thì sao?”

“Tôi ấy à?” Michiko dụi tắt diều thuốc lá vẫn còn một nửa vào gạt tàn. “Năm sau tôi sẽ kết hôn.”

“Chúc mừng cô. Hôn phu đúng như mong ước chứ?”

“Vâng. Anh ta là con thứ một gia đình làm ngân hàng.”

“Cô gặp đúng người nhỉ.”

“Tôi được mai mối. Chỉ có cách đó thôi.”

Cằm của Michiko lại hơi hếch lên.

Sayama và Naitou về trụ sở đúng lúc Shindo đã quay lại. Cậu ta đang báo cáo cho Taniguchi về buổi trò chuyện với cha của Yasuko. Sayama cũng lại gần lắng nghe.

“Yasuko sinh ra trong nội thành Fukuoka. Cha là giáo viên cấp ba, dạy môn xã hội. Cô ta có một người anh, hiện đang làm việc tại một nhà máy xi măng ở Kagoshima. Người mẹ đã qua đời. Cha mẹ cô ta ly hôn từ mười năm trước.”

“Tức là cha cô ta sống một mình?”

“Không ạ. Còn người bà 81 tuổi nữa. Hai người sống với nhau.”

Shindo tiếp tục kể tiểu sử của Yasuko. Cô ta học cấp một, cấp hai tại quê nhà. Sang cấp ba thì chuyển sang trường thành phố. Sau khi tốt nghiệp, theo nguyện ước mạnh mẽ của cá nhân, Yasuko lên Tokyo, vào một trường nữ tư thục.

“Thanh niên thường thích lên Tokyo mà.” Sayama thở dài.

“Theo lời cha Yasuko, suốt bốn năm đại học và cả sau khi đi làm, Yasuko không một lần về quê. Giấy tờ cần thiết lúc xin việc đều chuyển qua đường bưu điện.”

“Nghe thôi cũng thấy buồn. Ông bố đáng thương. Thay vào đó, chắc cô ta gửi tiền đều đặn nhỉ?”

“Nghe nói thời đi học Yasuko mỗi tháng gửi về 200.000 yên. Vậy mà cũng bị phàn nàn là ít quá.”

Taniguchi tỏ vẻ ngán ngẩm, chậm rãi lắc đầu.

“Làm khổ con cái như vậy, cuối cùng lại mất con, thật hết cách.”

“Đúng vậy. Tội nghiệp ông ta, có vẻ suy sụp lắm.”

“Cậu nói chuyện cô ta có bầu chưa?”

“Nói rồi ạ. Dù thật lòng tôi không muốn thế, chỉ làm ông ta thêm đau buồn. Tất nhiên ông ấy không biết gã đàn ông kia là ai, thậm chí có vẻ cực kỳ bất ngờ. Chỉ là...” Shindo ngập ngừng.

“Là sao?”

“Vâng. Ông ta hỏi Yasuko định xử lý đứa bé thế nào. Tôi trả lời là cô ta định sinh nó ra. Nghe xong, ông ấy có vẻ suy tư. Tôi có hơi băn khoăn, nhưng chắc không có gì quan trọng.”

Shindo có vẻ vẫn băn khoăn điều gì.

Cuối cùng những viên cảnh sát tỏa đi khắp nơi cũng dần quay về. Không có thông tin nào đáng chú ý. Chỉ có viên cảnh sát điều tra tài khoản ngân hàng của Yasuko mang về thông tin có chút thú vị.

“Tôi biết bí mật cuộc sống xa hoa của Yasuko rồi.” Viên cảnh sát đó lên tiếng. “Tất cả đều là vay mượn. Cô ta dùng thẻ tín dụng mua đồ, trả nợ sau khi có tiền thưởng hoặc vài tháng trả một lần. Vì vậy lương tháng của cô ta lập tức biến mất, để trả nợ ấy mà. Nói gọn thì như đi xe đạp vậy, dừng lại thì sẽ ngã. Không rõ cô ta có tự ý thức không.”

Sayama tưởng tượng ra cảnh Yasuko lo lắng khi nhìn vào sổ ngân hàng, nhưng đến lúc mua đồ lại quên sạch. Thẻ tín dụng là cái hồ không đáy.

“Tính toán đơn giản cũng có thể thấy việc cô ta vỡ nợ chỉ là vấn đề thời gian. Hai tháng gần đây cô ta có vẻ hạn chế tiêu xài hơn. Có lẽ bắt đầu sốt ruột rồi.”

“Ái chà, muốn thu thập hàng hiệu với trang sức quý báu tới mức này sao.”

Anh chàng Naitou lục đẳng judo ra bộ giơ tay đầu hàng, có vẻ không hiểu tâm lý các cô gái trẻ.

“Nhân đây, tôi vừa nhận báo cáo từ phòng giám định.” Taniguchi rút ra một tập tài liệu. “Như mọi người đều biết, có dấu vết giấy bị đốt trong gạt tàn nhà Nishina Naoki. Gần như không đọc được nội dung nhưng...”

“Chỉ thấy mấy chữ A B gì đó thì phải.” Shindo nói.

“Chính xác thì lúc đó chỉ đọc được ba chữ ABC. Theo báo cáo của phòng giám định, sau khi phân tích cũng chỉ đọc được ba chữ nữa.”

Taniguchi đưa tài liệu ra trước mọi người. Mọi ánh mắt đều tập trung vào đó. Nhưng lập tức vang lên tiếng kêu thất vọng.

“Chỉ thế này thì khó quá.” Naitou nói.

“Nhưng cũng là chi tiết quan trọng.”

“Vậy phải làm gì đây? Cho những người liên quan xem để hỏi họ có đoán được gì không?”

“Cũng được, nhưng phải có cách công khai thông tin. Sẽ cần bên

Công nghiệp MM hỗ trợ, không rõ họ có ghét việc này không.”

Dù gọi là thông tin quan trọng, nhưng cách nói của Taniguchi có vẻ không mang kỳ vọng nhiều.

Tối đó, kết quả giải phẫu Yasuko được công bố.

Những viên cảnh sát tập trung lại.

“Nạn nhân chết do trúng độc kali xyanua. Thời gian tử vong là tối thứ Bảy, ngày 21.” Rồi Taniguchi nhìn một lượt tất cả cảnh sát có mặt ở đây. “Cô ta có bầu được ba tháng. Thai nhi khỏe mạnh bình thường.”

“Đứa bé nhóm máu gì vậy?” Sayama hỏi.

“Đã kiểm tra rồi. Tóm lại, nó không phải con của Nishina Naoki hay Hashimoto Atsushi.”

Đã năm ngày trôi qua kể từ khi Yasuko bị sát hại. Hôm nay là thứ Năm, ngày 26.

Takuya đang kiểm tra giấy tờ trong phòng tài liệu kỹ thuật. Dẫu vậy, y không tìm tài liệu cụ thể nào. Mỗi khi thấy công việc mệt mỏi, y thường tới đây cho khuây khỏa. Căn phòng yên tĩnh, lại có cả bàn làm việc, khá thích hợp để suy nghĩ.

Vẫn chưa thấy cảnh sát tới hỏi han Takuya. Nghe nói họ tìm đến những người có liên quan khác, nên chắc chưa vội kết luận là ả tự sát. Dù sao cảnh sát cũng không điều tra cầu thả như vậy.

Tuy nhiên Takuya vẫn thỏa mãn vì mọi việc theo đúng kế hoạch. Dẫu vậy mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Y vẫn chưa tìm ra hung thủ giết Naoki và Hashimoto. Có vẻ không phải là Yasuko.

Phải nghĩ được cách nào đó để tìm ra hắn...

Cứ nhớ tới chuyện đó là y không thể thư giãn.

Takuya vừa đi giữa dây kệ bảo quản báo cáo vừa suy tư những chuyện khác hằn. Nghiên cứu sinh của Công nghiệp MM thường phải nộp báo cáo thành quả nghiên cứu. Đó là tài sản quý giá của công ty. Tuy nhiên mỗi năm có hàng trăm nghiên cứu sinh nộp hàng trăm bản báo cáo, hết thảy đều bị đưa vào kho. Tại đây, tất cả sẽ được chụp vi phim¹⁹ và lưu trữ trên kệ.

Y loanh quanh một lúc thì tới góc lưu trữ của ban nghiên cứu rôbot. Gần đây nơi này tập trung khá nhiều báo cáo. Trong số đó, nổi bật nhất chắc là báo cáo từ phòng nghiên cứu số 2.

Ồi chà.

Takuya thử tìm vi phim lưu trữ báo cáo của mình. Tuy nhiên chỗ đó lại trống, như hàm răng bị hổng.

Thật ra không cần bận tâm quá nhiều. Bất kỳ nhân viên nào trong công ty cũng có thể tham khảo tài liệu ở đây. Nếu không có trên kệ nghĩa là ai đó đang mượn.

Ai đang xem báo cáo của mình nhỉ?

Takuya cảm thấy tò mò. Y nhòm vào phòng lắp máy phóng đại vi phim. Bên trong có năm máy. Hiện tại chỉ có duy nhất một người đang tra cứu. Và lại là nhân viên nữ.

Nhìn gương mặt ấy, Takuya thấy ngờ ngợ. Y biết cô gái này. Cô ta là nhân viên dưới quyền Nishina Naoki, tên Nakamori Yumie.

Sao cô ta lại xem báo cáo của mình?

Takuya lập tức nhớ tới chuyện đã nghe tại công xưởng Saitama. Có người gọi điện từ trụ sở chính, hỏi về những robot do Takuya đảm nhiệm.

Không lẽ người đó là Nakamori Yumie?

Takuya tiến lại sau lưng Yumie, cẩn thận để không bị phát hiện. Cô ta vừa đặt tập hồ sơ gì đó bên hông vừa xem vi phim, như muốn đối chiếu nội dung. Từ vị trí của mình, Takuya không thể thấy bên trong tập hồ sơ.

Takuya náu mình bên kệ, chờ Yumie xem xong. Cuối cùng Yumie cũng tắt máy, trả vi phim về chỗ trống trên kệ. Tập hồ sơ đã được cô ta nhét vào bao giấy bên cạnh.

Takuya nhanh nhẹn lại gần, lấy tập hồ sơ ra xem. Tiêu đề “Kế hoạch phát triển năm 1974”. Y vừa nghĩ không rõ cái gì đây, vừa lật bìa xem thử. Takuya chột tròn mắt.

Tai nạn chết người liên quan tới rôbốt lắp ghép Naomi.

Lần đầu tiên y thấy một báo cáo với tiêu đề này. Có con dấu của phòng an toàn lao động. Takuya tiếp tục lật vài trang. Có vài bài báo và sơ đồ chế tạo của Naomi.

Không rõ cô ta xem cái này vì mục đích gì?

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần, Takuya trả tập hồ sơ về vị trí cũ rồi nấp một bên kệ.

Không rõ Nakamori Yumie nghĩ gì mà tìm hiểu về tai nạn ngày xưa đó...

Takuya cố gắng sắp xếp những thông tin rối loạn trong đầu. Tai nạn liên quan đến robot “Naomi” xảy ra vào mùa hè năm ngoái, tại xưởng lắp ghép số 3 ở Saitama. Tuy nhiên vụ đó được xác định là lỗi của nhân viên điều khiển.

Có thể ai đó bên phòng kế hoạch phát triển nhờ cô ta điều tra giúp. Tập hồ sơ lạ lùng đó là sao...

Takuya không lý giải được. Y định hỏi trực tiếp Yumie nhưng bèn nghĩ lại. Có khi sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

Chắc mình nên điều tra cô ta một chút.

Sau một hồi suy nghĩ, y đưa ra kết luận.

Takuya quay lại chỗ làm đúng lúc trưởng phòng tập hợp mọi người lại. Y cũng được gọi, bèn cùng mọi người đến trước bàn trưởng phòng.

“Nhờ mọi người nhắc lại những ai không có mặt lúc này. Cảnh sát đang muốn mở rộng điều tra mấy vụ án gần đây.”

Giọng điệu trưởng phòng có phần dè dặt so với thường ngày. Trước đây ông ta khá tò mò về vụ án, nhưng giờ chắc đã nhận ra mình cũng là kẻ liên quan.

Trong khi đám nhân viên chú mục vào trưởng phòng, ông ta đọc to nội dung trong tờ giấy.

“Chuyện là thế này. Trong vụ án trưởng phòng kế hoạch phát triển Nishina bị sát hại, nhà anh ta có dấu hiệu bị lục soát. Họ phát hiện tro của mảnh giấy bị đốt trong gạt tàn. Sau khi xét nghiệm, cảnh sát đoán định được vài chữ viết trên đó, nên muốn hỏi có ai biết thông tin gì không.”

Tro của mảnh giấy bị đốt?

Chuyện gì thế này? Hashimoto đã lục lọi quanh nhà để tìm bản cam kết. Nhưng không thấy hấn nhắc đến việc tiêu hủy cái gì. Theo hấn thì chẳng còn chứng cứ gì liên quan tới kế hoạch giết Yasuko.

Vậy người tiêu hủy chính là Naoki.

Trưởng phòng tiếp tục.

“Theo cảnh sát, thì từ tro tàn họ nhận định được ba chữ A B C. Chỉ có vậy thôi. Họ muốn hỏi chúng ta biết gì không, thật là khó khăn.”

A B C...

Chính là nó. Takuya nuốt nước miếng. Là bản kế hoạch lúc họ bàn cách sát hại Yasuko. Naoki là người giữ tờ giấy đó. Chắc gã đã đốt nó

tại nhà trước khi thực hiện kế hoạch. Takuya nghĩ rằng. Nếu đốt không triệt để như vậy, thà vứt vào thùng rác ga tàu còn hơn.

“Ngoài ra, sau đó họ cho giám định, biết thêm ba chữ nữa. Hai trong số đó là Hán tự, một là ‘Ya’ trong từ ‘Yashiki’²⁰, một là ‘Ko’ trong từ ‘Kodomo’²¹.”

Takuya thấy lồng ngực như muốn vỡ tung. Y cảm nhận nguy hiểm cận kề, cả người lạnh toát, mồ hôi túa ra. “Ya” là trong “Nagoya” chứ không gì khác. Và “Ko” là trong từ “Yasuko”. Những chữ ấy xuất hiện trong tờ kế hoạch nhiều lần.

Nhưng những lời tiếp theo của trưởng phòng khiến Takuya sửng sốt hơn nữa.

“Cuối cùng là chữ D. Tiếp theo A, B, C là D. Ai biết thông tin gì về sáu chữ này thì nói với tôi.”

Giai điệu phát ra từ loa chuyển sang thể loại hard rock từ lúc nào. Takuya nhồm dậy trên giường, với tay lấy điều khiển, chuyển từ kênh FM sang AM. Y nghĩ chắc có phát bản tin nào đấy, nhưng chỉ có bài hát khó nghe của mấy ca sĩ thần tượng.

Takuya liền tắt radio, bầu không khí xung quanh trở nên u ám. Là do y không bật đèn. Takuya đã lập tức lăn ra giường sau khi trở về từ công ty. Y mở máy nghe nhạc lên, nhưng chẳng có gì lọt tai.

“Chữ D ư...?”

Takuya suy nghĩ ý nghĩa con chữ ấy. Lúc lập kế hoạch sát hại Yasuko chỉ có ba chữ A B C. Nhưng trong mảnh giấy bị tiêu hủy lại có chữ D.

A là Nishina Naoki, B là mình, C là Hashimoto. Thế có khi D là Yasuko cũng nên. Y nghĩ vậy, nhưng lại phủ định ngay. Yasuko được viết là Yasuko. Vì thế cảnh sát mới tìm ra chữ “Ko”.

Takuya nhớ đến trò ảo thuật bài tây. Naoki giỏi làm ảo thuật, nên dễ ăn gian lúc chọn vai. Vậy mà gã lại giành vai A, vốn đảm nhận công việc phiền phức nhất.

Naoki đã che giấu gì đó. Không còn nghi ngờ gì nữa. Một trong những việc gã che giấu là nhân vật “D”.

Có thể ngoài kế hoạch bàn với hội Takuya, Naoki còn âm mưu nào khác. Trong âm mưu đó ngoài A B C còn có cả D nữa. Nhưng Naoki không thể để cho Takuya và Hashimoto biết sự tồn tại của D.

Kế hoạch thực sự của Naoki là gì nhỉ? Takuya thử suy luận vai trò của D. Nếu Naoki không muốn cho hội Takuya biết, thì vai trò của D không thể liên quan tới B hay C. Vậy là liên quan tới A.

Suy luận tới đó, Takuya như ngừng thở. Chẳng lẽ việc của D là thay thế A sát hại Yasuko? Vì thế Naoki mới dùng ảo thuật bài tây để nhận làm A?

Takuya gãi gãi đầu. Y lơ mơ nhìn thấy gì đó. Chỉ một chút nữa thôi.

Trong kế hoạch sát hại Yasuko, Naoki không trực tiếp ra tay mà bắt D thực hiện. Nhưng có khả năng D sẽ bị nghi ngờ. Vì vậy Naoki lợi dụng Takuya và Hashimoto để tạo bằng chứng ngoại phạm. Gã không muốn hai người biết về sự tồn tại của D, nên tự nhận vai trò ra tay sát hại Yasuko.

Nhưng Naoki đã tính sai. D lại sát hại Naoki.

Không rõ D là ai? Trong đầu Takuya hiện lên đủ loại gương mặt. Người không thể để lộ quan hệ với Naoki...

Takuya rời giường, vào bếp uống nước. Uống thẳng từ vòi là an toàn nhất. Đạo này Takuya có phần hơi chủ quan, nhưng việc y đang bị đe dọa tính mạng thì không hề thay đổi.

Kể muốn lấy mạng mình là D sao? Takuya nắm chặt cốc thủy tinh.

Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên. Takuya bất giác giật mình. Không rõ ai ghé thăm vào giờ này? Y đặt cốc xuống, ngó qua lỗ nhòm trông ra ngoài.

Một viên cảnh sát đang đứng đó. Takuya đã từng gặp người này. Tên anh ta là Sayama. Takuya chậm rãi mở khóa cửa, suy nghĩ quay cuồng trong đầu.

Chẳng lẽ cảnh sát biết gì đó về vụ sát hại Yasuko. Mà không, chắc cảnh sát không nghi ngờ mình đâu.

Để hơi thở bình ổn lại, Takuya mở cửa. Sayama cười xã giao.

“Xin lỗi làm phiền anh muộn thế này.”

Viên cảnh sát đưa tay vào túi, định rút ra thứ gì đó. Nhưng Takuya cắt ngang.

“Tôi còn nhớ anh. Là anh Sayama thì phải. Anh đến giờ này có việc gì vậy?”

“À có chút chuyện muốn hỏi anh. Bây giờ có tiện không?”

“Được thôi, mời anh.”

Takuya mời Sayama vào. Sau đó, y nhận ra nếu là mình hằng ngày thì sẽ không cho viên cảnh sát vào nhà. Quả nhiên y không giữ được bình tĩnh.

“Căn hộ này được nhỉ. Có vẻ đón nắng tốt, mà còn yên tĩnh nữa. Xin lỗi cho hỏi có phải anh mua căn hộ này không?” Sayama hé mở rèm cửa phía ban công, nhìn ra cảnh đêm bên kia cửa kính rồi hỏi.

“Nhà thuê thôi.” Takuya trả lời. “Người làm thuê như tôi không mua được căn hộ thế này đâu.”

“Cùng cảnh ngộ với tôi. Nhưng tôi chỉ thuê được một căn phòng chật chội.”

“Nhân tiện, vụ án thế nào rồi? Trong công ty tôi, như thế mọi thứ đã xong xuôi.”

“Xong xuôi?” Sayama chỉnh rèm về vị trí cũ, ngoái đầu với vẻ ngạc nhiên. “Là có ý gì?”

“Mọi người đang nghĩ cô Amamiya là hung thủ mấy vụ án, cuối cùng chọn cách tự tử.”

Nghe Takuya nói, Sayama gật gù chậm rãi, gãi gãi sau gáy.

“Cũng có khả năng. Nếu vậy thì đúng là mọi thứ xong xuôi.”

“Ý anh là cũng có khả năng không phải như vậy?”

“À không, tôi không biết.” Sayama đáp. “Giờ vẫn chưa thể kết luận gì. Có mấy chỗ chúng tôi chưa điều tra ra. Vì thế mà phải làm phiền những người như anh.”

“Có gì cảnh sát chưa điều tra xong về tôi sao?”

“À không, tôi không có ý điều tra anh chưa đủ.” Sayama rút cuốn sổ bìa đen từ túi áo com lê, cố tình mở ra với động tác phô trương. “Tôi muốn hỏi thêm về ngày 10 tháng này. Hôm đó anh đi công tác Nagoya, làm việc với công ty Cơ khí Meisei?”

“Đúng thế.”

Takuya gật đầu, thấy nhẹ nhõm hơn. Y tự tin có thể trả lời bất kỳ điều gì về hôm đó.

“Thật ra tôi có hỏi trưởng phòng của anh về chuyện đó. Nghe bảo anh Suenaga tự đề xuất chuyển công tác. Mà lại rất sát ngày.”

“Tôi thấy đầu sát ngày đến vậy. Cũng hay như thế mà.”

“Nhưng trước giờ bên anh không giao dịch gì với công ty Cơ khí Meisei thì phải? Sao lần này anh lại gấp gáp muốn gặp?”

Takuya nghĩ quả là cảnh sát đã điều tra.

“Tôi định mua sản phẩm của Meisei từ trước. Để không phụ thuộc vào một số nhà cung cấp cố định, tôi liên tục tìm kiếm đối tác mới. Tuy nhiên làm ăn với mấy công ty chưa có thành tích gì thì không an tâm lắm. Lần này tôi định nhờ họ ước lượng chi phí sản xuất thiết bị phục vụ cho nghiên cứu.”

Những lời này rõ ràng là Takuya nói dối, nhưng Sayama không có cơ sở gì để phân định đúng sai.

“Ra vậy. Tức là anh không đi theo lối mòn có sẵn nhỉ.” Sayama tỏ vẻ khâm phục ngoài mặt.

“Chứng cứ ngoại phạm của tôi có vấn đề gì sao?”

Takuya ướm hỏi. Sayama liền xua đi.

“Không. Chỉ là có vài điểm nghi vấn phát sinh nên muốn kiểm tra lại. Mong anh đừng để bụng.”

“Tôi cũng không để bụng gì.”

“Xin hỏi anh thêm câu nữa. Vào chiều ngày 21, không biết anh đi đâu? Thứ Bảy tuần trước ấy.”

Cuối cùng cũng đến đây, Takuya nghĩ bụng. Đó là ngày y sát hại Yasuko.

“Tôi toàn ở trong nhà. Buổi tối đi ra cửa hàng tiện lợi một chút. À, còn tới tiệm thuê băng đĩa nữa.”

Takuya lấy mấy tờ biên lai từ trong ngăn kéo. Trong số đó, y đưa cho Sayama xem biên lai cửa hàng tiện lợi.

“Tôi mua đồ ăn nhẹ. Có ngày giờ trên biên lai.”

“21 giờ 5 phút ngày 21 tháng 11... Đúng như anh nói. Tối đó anh

đi một mình à?”

“Vâng, tôi đi một mình.”

Takuya ưỡn ngực trả lời. Dù không có chứng cứ ngoại phạm, y cũng không thể thu mình lại.

“Tôi hiểu rồi. Tôi có thể mượn tờ biên lai này không?”

“Vâng, anh cứ lấy. Không cần phải trả lại.”

Sayama cất tờ giấy màu trắng cẩn thận.

“Đã làm phiền anh rồi. Xin lỗi vì hỏi anh nhiều câu thất lễ.”

“Không có gì.”

Takuya nói rồi tiễn viên cảnh sát ra hành lang. Trước khi mở cửa, Sayama như sực nhớ ra điều gì, bèn ngoái lại nói.

“À, tôi hỏi thêm câu nữa được không?”

“Gì vậy?”

“Tôi muốn biết nhóm máu của anh Suenaga.”

“Nhóm máu ấy à?”

Vừa nói xong, Takuya liền nhận ra ngay. Cảnh sát đang tìm kiếm cha của đứa bé trong bụng Yasuko. Takuya nhìn lại Sayama, cố tình cười gượng gạo.

“Chuyện cô Amamiya có bầu phải không? Tôi với cô ta không có quan hệ gì đâu.”

Việc ả có bầu được báo chí đưa tin mấy hôm trước.

Sayama đưa tay lên đầu, nhe răng ra tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Bị anh nhìn ra mất rồi. Xin lỗi, nhưng tôi cần xác nhận tất cả những người liên quan.”

“Có khi Hashimoto hay trưởng phòng Nishina là cha đứa bé ấy chứ. Mặc dù báo chí không viết tới đó.”

“À không. Thực ra cả hai đều được xác nhận không phải cha đứa bé. Nhóm máu không phù hợp.”

Takuya giật mình.

Nếu vậy nó là con mình sao?

“Không phù hợp thế nào?”

“Trước đó phiền anh cho biết nhóm máu của mình.”

Sayama nở nụ cười. Nhưng nụ cười ấy không lên tới đôi mắt

đang nhìn Takuya. Y tặc lưỡi rồi trả lời, tỏ vẻ bình thản như không có chuyện gì.

“Nhóm máu O.”

“Nhóm máu O.” Sayama lặp lại như muốn xác nhận. “Anh chắc chứ?”

“Nếu nhân viên y tế của công ty không nói dối thì chắc là đúng.”

Takuya nói xong, Sayama nhếch môi cười. Rồi viên cảnh sát từ tốn nói.

“Cô Amamiya cũng nhóm máu O. Anh Hashimoto và Nishina Naoki đều nhóm máu A. Còn đứa bé nhóm máu B.”

“Nhóm B...”

“Vâng, có nghĩa nghi ngờ về anh đã được sáng tỏ.”

Thứ Sáu ngày 27 tháng 11. Sayama và Shindo đang ngồi trong khoang cấm hút thuốc của chuyến tàu cao tốc Hikari, đi tới Nagoya.

“Giả thuyết thay phiên vận chuyển cái xác đúng là ý tưởng không tồi. Nếu hung thủ làm vậy để tạo chứng cứ ngoại phạm, ta có thể hiểu được vì sao hắn mất công mang cái xác từ Osaka về Tokyo.”

Shindo mở bản đồ quốc lộ, dùng bút đỏ khoanh tròn cổng vào cao tốc tại Atsugi.

“Tuy nhiên ý tưởng độc đáo đó cũng chỉ như ngọn đèn trước gió.” Sayama đặt cùi chỏ lên tay ghế, chống má. “Nếu chỉ chuyển cái xác từ Osaka tới Atsugi thì không có nhiều lợi ích lắm. Tôi đã xem lại bằng chứng ngoại phạm của những người liên quan, mà vẫn chưa thấy gì.”

“Em chỉ nghĩ ra một người, đó là Suenaga hôm đó công tác tại Nagoya.”

“Đúng vậy. Nhưng Suenaga lại có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo đến phát ghét. Chúng ta cứ đi gặp nhân chứng xem sao, nhưng khó lòng lật đổ được chứng cứ ngoại phạm của y.”

“Nhưng anh Sayama vẫn xin đi Nagoya. Có phải vì vẫn còn nghi ngờ Suenaga? Anh còn nhờ cảnh sát tỉnh Aichi hỗ trợ điều tra thì phải?”

“Cũng không tới mức đó. Nếu bám vào giả thiết cái xác được vận chuyển tiếp sức, theo phương pháp loại trừ thì chỉ còn Suenaga. Cho nên tùy vào tình hình, có khi chúng ta phải vứt bỏ giả thiết ấy. Tuy nhiên, tôi vẫn thấy việc Suenaga đi công tác Nagoya đúng ngày xảy ra vụ án có gì đó đáng ngờ. Hôm qua tôi cũng thử tới gặp y, có cảm giác không thể xem thường. Dù vậy, chuyến đi lần này cũng là đi ké cậu thôi.”

Shindo định tới quê nhà của Nishina Naoki. Cho tới năm 15 tuổi, Naoki sống cùng mẹ ở Toyohashi.

“À nói mới nhớ, việc anh tìm ra sợi len màu xanh cũng tuyệt lắm.

Nhờ thế sắp không thể phủ nhận giả thiết vận chuyển tiếp sức nữa.”

“Đúng là thu hoạch nhiều hơn mong đợi.”

Tối hôm trước, phía giám định công bố thêm thông tin. Trên cơ thể Nishina Naoki có dính vài sợi len cừu màu xanh. Thứ tương tự được tìm ra trong cốp xe Hashimoto. Từ đó có thể suy ra cái xác được vận chuyển trên xe của Hashimoto. Cũng nhờ đó Taniguchi phải đồng ý chuyển công tác lần này, dù có miễn cưỡng.

Tối Nagoya, đầu tiên hai người ghé qua sở cảnh sát Nakamura, nằm ngay cạnh ga Nagoya. Sau khi chào hỏi cảnh sát trưởng, hai người tới gặp một viên cảnh sát tên Miyata. Miyata chính là người được Sayama nhờ điều tra thông tin vụ án. Anh ta có thân hình nhỏ bé, khuôn mặt dễ mến.

“Về vấn đề thuê xe ô tô, chúng tôi có hỏi thử mấy cửa hàng quanh ga Nagoya, nhưng không tìm ra người thuê nào tên Suenaga cả.” Miyata quả quyết.

“Quả nhiên là vậy.” Sayama gật đầu. “Còn bảy người đó, không biết anh đã điều tra chưa?”

“Tôi điều tra rồi. Cũng không có gì khó khăn. Tôi đã trực tiếp hỏi chuyện họ, như thế ổn chứ?”

“Vâng, không sao.” Sayama đáp. “Thế kết quả như nào?”

“Trong số bảy người thì có sáu người có xe ô tô. Hai người đi Toyota Mark II, Carina ED... Mà loại xe cũng không quan trọng lắm. Tóm lại sáu người đều phủ nhận. Tối hôm xảy ra án mạng, không ai cho người khác mượn xe cả.”

“Vậy ư... Cảm ơn anh đã vất vả.” Sayama cúi đầu đáp lễ.

Ra khỏi sở cảnh sát Nakamura, Shindo liền hỏi.

“Chuyện gì vậy? Bảy người đó là ai?”

“Bạn học cấp ba hoặc đại học của Suenaga. Tôi tra cứu sổ thông tin sinh viên tốt nghiệp, liệt kê những người đang sống ở Nagoya.”

“Ra thế, anh nghĩ tới trường hợp Suenaga mượn xe của người quen cũ.”

“Ừ. Y phải chở xác tới Atsugi, sau đó quay lại Nagoya. Nếu vậy buộc phải chuẩn bị xe ở Nagoya.”

“Có vẻ y không dùng xe thuê nhỉ?”

“Chắc vậy. Dù sao tôi cũng không nghĩ y sẽ thuê xe.”

Hung thủ vụ án này chắc sẽ không chọn cách làm để lại dấu vết như thế.

“Hay y thuê xe ở Tokyo, hôm công tác lái xuống Nagoya?” Shindo hỏi.

“Nhưng sáng ấy Suenaga đi cùng nhân viên bán hàng của phía đối tác ở văn phòng đại diện Tokyo. Chắc chắn y đã đi tàu cao tốc.”

“Vậy có khi y đã chuyển xe tới Nagoya trước đó.”

“Ai lại cho mượn xe lâu vậy?”

“Có khả năng y dùng xe của chính mình không? Suenaga chắc có xe chứ?”

“Có. Một chiếc MR II. Chỉ có hai chỗ ngồi, mà cốp xe cũng chỉ đủ nhét túi đồ chơi gôn thôi.”

Shindo thở dài, rồi làm điệu bộ giơ tay chịu thua.

Tiếp theo, hai người tới khách sạn Nagoya Central Hotel. Họ hỏi nhân viên tiếp tân về thời gian ở lại khách sạn của Suenaga. Không có mâu thuẫn nào giữa lời khai của Suenaga và ghi chép của khách sạn. Việc y nhờ nhân viên gọi điện đánh thức lúc 7 giờ sáng cũng được ghi lại tường tận.

“Chuyện này cũng đương nhiên thôi.” Rồi khỏi khách sạn, Sayama nói. “Giả dụ y tạo chứng cứ ngoại phạm giả thì không thể mắc sai lầm cơ bản ở điểm này.”

“Vậy thì điểm đến tiếp theo chắc cũng cho kết quả tương tự.”

“Có thể là vậy. Nhưng chúng ta vẫn phải đi.”

Điểm đến tiếp theo của hai người là công ty Cơ khí Meisei thuộc quận Chigusa.

Sau khi ăn trưa ở khu phố dưới lòng đất, hai người lên tàu điện ngầm đến ga Chigusa. Họ bắt taxi đi thêm khoảng năm phút thì tới công ty Cơ khí Meisei. Chỉ nói tên công ty thôi bác tài xế đã biết ngay. Có vẻ đây là một doanh nghiệp nổi tiếng trong vùng.

Sau khi xưng tên ở quầy tiếp tân, họ được đưa tới phòng PR, nơi có trưng bày sản phẩm của công ty. Trên tường treo những sản phẩm

nổi bật, nhưng Sayama không hiểu nổi chúng hoạt động ra sao, hay có công dụng gì. Thiết bị phân tích logic, thiết bị ghi quá trình... Thật chẳng hiểu cái gì.

Khoảng năm phút sau, người của công ty tới. Đó là một người đàn ông mặc áo com lê xanh thẫm, người gầy nhom, gần 40 tuổi. Ông ta đưa danh thiếp ra, trên đó ghi: “Trưởng phòng kinh doanh Okumura Yutaka.” Theo nội dung nói chuyện điện thoại trước đây, người đàn ông này đi cùng Suenaga cả ngày hôm đó.

“Về vụ án bên MM ấy à? Tôi được hỏi về anh Suenaga nhiều lần. Anh ta bị tình nghi sao?”

Okumura không ngần ngại hỏi thẳng. Sayama liền phẩy tay, nở nụ cười.

“Không phải vậy. Nhưng đúng hôm xảy ra án mạng, anh ta lại không ở công ty. Thế nên chúng tôi phải kiểm tra nhiều lần.”

“Ra thế. Trên phim truyền hình, cảnh sát cũng điều tra như vậy.”

Okumura tin ngay lời Sayama.

Sayama quyết định đi vào vấn đề chính. Đầu tiên là xác nhận chứng cứ ngoại phạm của Suenaga. Về điểm này thì cũng giống như ở khách sạn, không có mâu thuẫn trong lời khai của y lúc trước. Okumura đi cùng Suenaga tới tầm 10 giờ tối.

“Ăn tối xong lúc 10 giờ có vẻ hơi muộn thì phải?” Shindo hỏi.

“Do việc này việc kia nên bị trễ lịch trình. Ban đầu chúng tôi định đi ăn sớm hơn, nhưng anh Suenaga đưa ra nhiều câu hỏi nên kéo dài ra như vậy.”

“Ồ, từ phía anh Suenaga?”

Shindo nói rồi nhìn sang Sayama. Ánh mắt ám chỉ Suenaga cố ý tạo tình huống ấy.

“Trong lúc ăn tối, anh Suenaga có lưu ý tới thời gian không? Ví dụ như nhiều lần nhìn đồng hồ, hay không được bình tĩnh chẳng hạn.” Sayama hỏi.

“Tôi không để ý chuyện đó.” Okumura cau mặt cố nhớ lại. “Sau bữa tối, chúng tôi mời anh ta đi thăm quan cảnh đêm Nagoya, nhưng anh ta quyết liệt từ chối. Anh ta bảo cần tóm tắt tài liệu gấp nên

chúng tôi cũng không cố nài. Nhưng lúc đó tôi nghĩ, đâu có nhiều tài liệu đến mức mất thời gian sắp xếp vậy.”

“Hừm. Vậy là sau khi ăn tối anh Suenaga nhanh chóng quay về khách sạn.”

Có mùi cố ý sắp đặt. Nhưng sau 10 giờ tối thì Suenaga có thể làm được gì?

“Chúng tôi nghĩ đó chỉ là cái cớ để từ chối lời mời uống rượu. Nếu nhận lời, lúc trao đổi cũng không thể quá lạnh lùng. Thực ra ban đầu chúng tôi cũng có chủ ý đó. Nhưng lần này có vẻ phía MM vốn không định dùng sản phẩm của chúng tôi. Có lẽ họ chỉ muốn biết thực tế sản phẩm thế nào thôi.”

“Chuyện đó có hay gặp không?” Shindo hỏi.

“Khá nhiều. Trước khi có giao dịch mới thì luôn như vậy. Nhưng lần này anh Suenaga tỏ ra khá quan tâm. Anh ta dành tận hai ngày cho chúng tôi. Nói thật ban đầu công ty chúng tôi cũng không kỳ vọng đến vậy.”

Nói rồi Okumura nheo mắt.

Hai ngày cơ à...

Suenaga có lý do bắt buộc phải làm vậy chăng? Mà có thể chỉ là anh nghĩ quá nhiều.

Sau khi rời công ty Cơ khí Meisei, hai người quay lại Nagoya. Lần này họ lên tàu Meisetsu²² tới Toyohashi. Đây là mục đích chính của chuyến đi, tức tới thăm quê Nishina Naoki. Tất cả ghế ngồi trên chuyến tàu cao tốc này đều là loại đặt trước²³, nên cả hai có thể ngồi thoải mái.

“Có khi giả thiết vận chuyển tiếp sức cái xác là sai.” Sayama vừa tự bóp vai vừa nói.

“Nhưng em thấy Suenaga đáng nghi lắm.” Shindo nói. “Chuyến công tác Nagoya có cảm giác để ngụy trang.”

“Tôi đồng ý, nhưng chứng cứ ngoại phạm của y quá vững chắc.”

“Vâng. Chứng cứ quá rõ ràng. Dù có nghĩ thế nào, y cũng không thể giết Nishina.”

Shindo đan hai tay vào nhau, bẻ khớp xương răng rắc. Cậu ta có

thói quen đó mỗi khi bức bối vì chuyện điều tra bế tắc.

“Tôi nghĩ ra một giả thuyết thế này, nhưng...”

Khi Sayama lên tiếng, Shindo liền quay mặt lại: “Sao cơ?”

“Suenaga có thể là một trong những đồng phạm.”

“Hả?”

“Hay nói cách khác, hung thủ thực sự là người khác. Suenaga và Hashimoto đều là đồng phạm giúp chở xác.”

“Anh chờ chút. Là như thế này sao? Có một tên hung thủ khác sát hại Nishina, còn Suenaga chỉ chở xác tới Atsugi thôi. Tiếp đến, Hashimoto nhận việc còn lại từ Atsugi...”

“Đúng vậy. Suenaga ở Nagoya, khó có thể tới tận Osaka để cho cái xác vào xe. Hung thủ thực sự sát hại Nishina tại Osaka, rồi tự mình chở xác tới Nagoya. Có ba người vận chuyển tiếp sức cái xác qua Osaka - Nagoya - Atsugi - Tokyo.”

Nói tới đó, Sayama nhận ra Shindo đang há hốc miệng, liền cười nhún nhó.

“Chuyện này tôi cũng hiểu là không tưởng. Vì vậy tôi không nói với ai cả. Không tìm được chứng cứ nào. Có khi tôi chú tâm Suenaga quá, vô thức bỏ lái suy luận sao cho y là hung thủ.”

“Không, em nghĩ nó không quá vô lý đâu.” Shindo trả lời với ánh mắt hăng hái. “Ý tưởng thú vị đó chứ. Không nên bỏ qua. Nếu đúng vậy thì hung thủ thực sự là ai?”

“Ừ, chúng ta phải tập trung tìm cho ra nhân vật đó.”

Nói tới đó, Shindo chợt búng tay.

“Yasuko. Amamiya Yasuko thì sao?”

“Tôi có nghĩ tới khả năng đó rồi.” Sayama nói. Từ lúc Yasuko chết, điều này luôn lớn vồn trong đầu anh. “Nhưng vụ này khó có thể do phụ nữ làm. Xét thể trạng cô ta thì càng không tưởng.”

“Nói cũng đúng.” Shindo than thở rồi tiếp tục. “À nhân tiện nhắc tới Yasuko, cha đứa bé vẫn còn là bí ẩn. Có thể hẳn ta là hung thủ thực sự cũng nên.”

“Cũng có khả năng đó.” Sayama gật đầu thật mạnh. “Chúng ta cũng nên xem lại thông tin về gia đình Naoki. Nói đúng hơn là gia

đình mẹ già.”

“Anh nói phải. Chờ chút.”

Shindo rút sổ từ trong túi áo com lê ra, mở tới trang được kẹp dấu sẵn. “Đó là nhà Mitsui. Mẹ Naoki tên Fumiko. Cha của bà Fumiko lập xưởng sản xuất Mitsui cùng mấy anh em.”

“Xưởng đó làm gì?”

“Gia công kim loại. Đối tác chính là chi nhánh Shizuoka của Công nghiệp nặng MM.”

“Ồ...”

Sayama hơi nhồm lên khi nghe tới Công nghiệp nặng MM.

“Nói là đối tác chính, nhưng thật ra hầu hết công việc của họ là từ MM. Tuy nhiên tình hình tài chính có vẻ không được khả quan. Cạnh tranh của những công xưởng đối thủ rất gay gắt. Nhưng từ một đạo xưởng Mitsui phục hồi mau lẹ.”

“Nói dài dòng làm gì. Là từ lúc bà Mitsui Fumiko làm dâu nhà Nishina phải không?”

“Đúng như anh nói. Fumiko lúc đó là nhân viên văn phòng tại chi nhánh Shizuoka. Nishina Toshiki đi trải nghiệm thực tế tại nhiều nơi làm việc, đã yêu bà từ cái nhìn đầu tiên. Câu chuyện có phần như *Cô bé Lọ Lem* vậy. Từ đó, công việc từ MM giao cho xưởng Mitsui tăng đột biến. Nhà Mitsui sung sướng mở rộng công xưởng.”

“Chắc họ vui mừng lắm nhỉ.”

Sayama tưởng tượng về mặt hớn hở của mấy ông trung niên, liền mỉm cười.

“Nhưng tháng ngày hạnh phúc chỉ kéo dài được hơn một năm. Sau đó Fumiko mang Naoki về quê. Rồi hai người nhanh chóng ly hôn.”

“Lý do ly hôn là gì vậy?”

“Do ông Nishina Toshiki hay trăng hoa. Chuyện này cũng thường gặp. Họ quyết định ly hôn khá nhanh chóng, nhưng vấn đề là đứa bé. Fumiko nói rằng mình không cần tiền bồi thường hay tiền nuôi dưỡng đứa bé. Bà muốn tự mình nuôi nấng Naoki. Sau cùng bà được như nguyện vọng. Không những được quyền nuôi con mà còn nhận

được trợ cấp thích hợp.”

“Thế là kết thúc viên mãn?”

“Không hẳn là vậy.”

Shindo lật sổ ghi chép, đăng hằng: “Sau vụ ly hôn hai năm, xưởng Mitsui phá sản. Lý do không nói chắc anh cũng hiểu. Công nghiệp nặng MM không đặt hàng nữa, chắc do chỉ thị của Nishina Toshiki. Khoản tiền vay để mở rộng xưởng không may trở thành con dao đòi mạng.”

“Hừm, thật đáng tiếc cho những công ty nhỏ như vậy...”

Cũng phải nói Nishina Toshiki là người thủ đoạn khi tấn công gia đình vợ cũ. Mà cũng có thể do lúc đó ông ta còn trẻ, không kiểm soát được cảm xúc.

Từ Nagoya tới Toyohashi mất khoảng năm mươi phút đi tàu. Ga Toyohashi tương đối lớn, có sân ga cho tàu Meitetsu lẫn JR.

Hai người tới chỗ gọi taxi trước ga, nói cho tài xế địa chỉ nhà Nishina Naoki.

“Anh tới Hadacho à? Cũng không xa lắm.” Tài xế taxi thân thiện hỏi.

Đúng như lời bác tài xế, chỉ vài phút là xe đã tới Hadacho. Nếu biết đường thì có lẽ đi bộ cũng không khó. Hai người chọn một vị trí thích hợp rồi xuống xe, lần theo số nhà.

“Có vẻ là căn này.”

Đứng trước căn nhà gỗ cũ kỹ, Shindo nhìn bảng tên và nói. Căn nhà hai tầng nhỏ nhắn, bên kia hàng rào có khu vườn nhỏ rộng tầm ba chiều²⁴, cỏ mọc um tùm, có lẽ không được bàn tay con người chăm sóc.

Sayama nhìn vào bảng tên. Dòng chữ trên đó không phải là Mitsui.

“Vài năm sau khi Naoki lên Tokyo, cha của bà Fumiko qua đời. Căn nhà được nhượng lại cho người khác.” Shindo giải thích.

“Nói vậy thì Naoki không còn nhà để về.”

“Đúng thế. Nhưng gần đây còn có nhà chồng của em gái bà Fumiko nữa. Nghe nói cho tới dạo gần đây Naoki cũng thi thoảng tới

đó.”

“Hừm. Di của Naoki ấy à.”

“Tên bà ta là Namie, đã đổi sang họ chồng là Yamanaka.”

Đi bộ được hai, ba phút thì hai người thấy biển hiệu xưởng gỗ Yamanaka. Tòa nhà hai tầng, tường bê tông rạn nứt, có vẻ cũ kỹ. Bên cạnh căn nhà là gara để xe. Bên trong có một chiếc van bản và một xe tải nhỏ. Chiếc xe tải có vẻ không hoạt động được nữa.

“Tòa nhà này là văn phòng hồi trước. Trụ sở mới hẳn là xây gần đây...”

Đi bộ thêm vài phút nữa, hai người thấy căn nhà ốp gạch mới tinh. Bảng hiệu Xưởng gỗ Yamanaka KK cũng sáng bóng. Không giống nhà Mitsui, dường như xưởng này làm ăn khá phát đạt.

Bên cạnh tòa nhà bốn tầng ấy, có một biệt thự trông như mới xây lại gần đây. Trên biển đề tên Yamanaka Tsuguo.

“Tuyệt thật. Có lẽ phải được 100 tsubo²⁵, mà không, có khi còn hơn. To thế này đúng là khó ước lượng.”

Shindo vừa không ngớt lời khen ngợi, vừa bấm chuông.

Yamanaka Namie có thân hình cao và mảnh khảnh. Tuổi đã ngoài 50, nhưng trông bà vẫn trẻ trung. Chiếc áo len đan màu đỏ cũng không tạo cảm giác lòa lẹt.

Được biết cảnh sát muốn gặp, Namie liền dẫn họ đến phòng khách. Rồi bà nhấn người giúp việc gọi chồng mình.

“Chị tôi là vật hy sinh cho nhà Mitsui.” Namie nói với hai viên cảnh sát. “Chị không hề yêu cái ông Nishina đó. Nhưng vì bị cha và các bác ép buộc nên đành phải kết hôn. Có lần chị bảo rằng cuộc sống ở nhà Nishina giống như cơn ác mộng vậy. Có lẽ chị thể hiện điều đó ra mặt, khiến ông Nishina mau chóng rời xa chị.”

“Rồi hai người lập tức ly hôn?”

Vừa nói, Sayama vừa đón lấy cốc trà phẳng phất hương thảo mộc.

“Trước khi ly hôn, chị đã dẫn cháu Naoki về quê rồi. Vì chị không muốn Nishina cướp mất đứa bé. Sau khi chị sinh con trai, Nishina luôn tìm cách đuổi mình chị về nhà Mitsui.”

“Có người nói đôi nên không cần chị ấy nữa?” Namie cười nhạt trước câu nói của Sayama.

“Cứ như thời Meiji²⁶ vậy.”

“Nhưng cuối cùng bà Fumiko đã giành được quyền nuôi Naoki mà?”

“Vâng, chuyện đó gây ồn ào lắm. Chúng tôi bị nhà Nishina đe dọa, tới mức họ hàng phải cầu xin chị trả lại đứa bé cho nhà Nishina... Nhưng chị nhất quyết không chịu.” Namie nói thêm. “Tôi thấy chị rất kiên cường.”

“Nhưng kết cục là xưởng Mitsui bị dồn vào bước đường cùng.”

Namie đưa mắt nhìn xuống, gật đầu.

“Lúc đó thật tồi tệ. Ngày nào cũng có người đến đòi nợ... Họ hàng một mực đổ hết tội lỗi lên đầu chị. Số tiền bồi thường chị nhận được từ nhà Nishina cũng tiêu biến lúc nào không hay.”

Sayama thở dài đồng cảm.

“Sau đó bà Fumiko sống thế nào?”

“Chị ấy rời nhà đi làm. Có lẽ chị ấy không muốn trở thành gánh nặng cho gia đình, nên cố làm gì đó. Chị ấy chỉ chuyển tiền nuôi dưỡng Naoki vào tài khoản mỗi tháng. Lúc đó tôi mới mở xưởng được một thời gian, không giúp được gì mấy.”

Namie nói tới đây thì cửa phòng mở ra, một người đàn ông to béo xuất hiện. Đó là chồng của Namie. Chắc ông ta đang làm việc hăng say, nên trán đổ mồ hôi dù trời đang lạnh.

Sau màn chào hỏi, câu chuyện lại xoay quanh Naoki.

“Thằng bé chăm chỉ lắm. Tuy hơi quá trầm tính. Naoki thường tới đây chơi, do nhà tôi có đứa con trai nhỏ hơn cháu hai tuổi. Với Naoki, chắc nhà chúng tôi là nơi duy nhất thằng bé có thể nghỉ ngơi thoải mái.”

Giọng của ông Yamanaka vang vọng, có lẽ do bẩm sinh.

“Anh Naoki nghĩ gì về nhà Nishina nhỉ?” Sayama hỏi.

“Chắc hẳn là thù ghét rồi.” Yamanaka trả lời. “Chị Fumiko không muốn nhắc đến, nhưng họ hàng bên đó hay cáu giận vô cớ, trút lên đầu Naoki lúc thằng bé còn nhỏ. Cho nên từ bé Naoki đã sinh lòng

thù oán nhà Nishina.”

Sayama có cảm giác đã hiểu thời thơ ấu của Naoki. Căn nhà cũ kỹ, người mẹ kiệt quệ...

“Nhưng không phải mọi thứ đều đen tối.” Ngồi bên cạnh, Namie tiếp lời. “Ngay cả sau khi bị dẫn về Tokyo, Naoki vẫn thi thoảng quay lại đây chơi. Lúc còn là sinh viên, cháu còn giúp việc chúng tôi nữa.”

“Ồ, giúp việc ă à.”

“Chỉ là vận chuyển hàng hóa đơn giản thôi.” Yamanaka nói. “Có một chiếc van thường ngày chúng tôi không dùng. Nó như xe chuyên dụng cho Naoki vậy.”

“À, nói mới nhớ...” Shindo xen ngang. “Trên đường đến đây, tôi có thấy một nhà để xe cũ, bên trong có hai chiếc xe.”

“À chính là nó đấy.” Yamanaka mỉm cười đáp. “Ngay cả bây giờ, mỗi lần đến đây Naoki đều dùng nó như xe cá nhân. Nhưng... giờ không còn cần nữa rồi.”

Chị vợ ngồi cạnh đưa tay lên lau khóe mắt ươn ướt.

Chương 5

Cái bẫy của kẻ sát nhân

1

Takuya trông thấy Nakamori Yumie tại một địa điểm lạ lùng. Lúc ấy mới sang tháng 12. Không khí trở nên lạnh hơn, máy sưởi trong các tòa nhà cũng được bật mạnh hơn để giữ ấm.

Địa điểm lạ lùng ấy là nhà kho phía sau khu thực nghiệm mà Takuya hay lui tới. Tại đó chỉ có máy móc đã quá thời hạn sử dụng, hoặc mẫu sản phẩm chưa hoàn thành của mấy dự án bị trì hoãn. Nói cách khác, đây là đồng đồ phế thải chờ được đưa đi xử lý.

Takuya đến đó để tìm lại một bộ nguồn trước đó định bỏ đi. Y tưởng sẽ không dùng đến bộ nguồn kiểu cũ ấy nữa, nhưng lại có một thực nghiệm cần đến nó.

Đèn trong kho bật sáng. Bên trong hẳn là có người. Takuya không để ý, chỉ đi thẳng vào trong.

Người ở trong đó chính là Yumie. Takuya cố nén tiếng kêu ngạc nhiên.

Yumie đứng nơi sâu nhất trong phòng. Từ vị trí của mình, Takuya có thể thấy nửa gương mặt bên phải của cô. Mắt Yumie nhìn thẳng vào khối sắt sừng sững chính diện.

Đó là...

Takuya biết khối sắt ấy là gì. Chính là robot Naomi, chuyên thực hiện công đoạn lắp ghép. Kể từ tai nạn năm ngoái, Naomi được đưa khỏi công xưởng, ngủ yên trong nhà kho này.

Yumie nhìn chăm chăm vào Naomi. Cô chỉ đứng yên mà không cử động.

Takuya tiến một bước về phía trước. Có tiếng kim loại va vào nhau leng keng. Có vẻ y đã đá phải một phụ tùng nào đó.

Yumie sửng sốt quay lại, vẻ mặt ngạc nhiên. Cô như đang nín thở. Lúc Yumie định nhanh chân rời đi thì Takuya lên tiếng: “Chờ đã.”

Yumie liền dừng bước, phản ứng như có dòng điện chạy khắp người.

Takuya lại gần Yumie. Cô cúi gằm mặt.

“Tôi có việc muốn hỏi cô.” Takuya nói. “Cô điều tra tôi khắp chốn phải không? Cô định làm gì?”

Yumie lén nhìn lên Takuya, nhưng lại lập tức cúi gằm. Cô nói lí nhí: “Tôi không biết gì cả.”

“Cô đừng giả vờ.”

Giọng điệu sắc nhọn của Takuya khiến Yumie lại giật bắn người. Nhìn hàng mi đang cúi xuống của cô, y tiếp tục.

“Tôi biết cô đã hỏi những câu kỳ dị với người ở xưởng Saitama. Rồi đọc báo cáo của tôi trong phòng tài liệu nữa. Cô giải thích thế nào đây?”

Nhưng Yumie run rẩy đôi môi và nói: “Tôi đang vội lắm.”

Yumie định lách qua người Takuya để chạy trốn. Y nhanh chóng tóm lấy cánh tay cô. Tay Yumie nhỏ nhắn và mềm mại. Takuya không dùng quá nhiều sức, nên chỉ khiến cơ thể bé nhỏ của cô mất thăng bằng.

Cùng tiếng kêu của Yumie, có thứ gì đó rơi xuống sàn. Đó là một tập tài liệu màu be.

Yumie cố nhặt tập tài liệu lên. Takuya lập tức kéo tay cô lại.

“Anh bỏ tay tôi ra. Anh làm tôi đau.” Yumie nói.

“Để tôi đoán nội dung tập tài liệu đó. Có phải nó liên quan đến sự cố Naomi năm ngoái không?”

Yumie ngẩng lên, mở to mắt. Nhưng bị Takuya nhìn chăm chăm, cô lại ngoảnh đi nơi khác.

“Cô nói đi. Cô định điều tra cái gì? Cô biết gì à?”

Takuya kéo cả thân người Yumie, tóm lấy hai vai cô rồi đẩy vào sát tường. Yumie nhăn mặt.

“Được rồi, tôi nói. Nên anh đừng làm loạn lên.”

“Cô thành thật thì tôi sẽ thả ra.”

Takuya càng siết chặt Yumie. Đôi vai mảnh khảnh của cô như có thể gãy bất kỳ lúc nào.

Yumie cắn lưỡi, nhìn chằm chằm Takuya.

“Tôi... Tôi đã dự định kết hôn với anh Takashima Yuuji.”

“Takashima?”

Takuya lục lại ký ức. Y không nhớ ra cái tên nọ. Nhận ra điều đó, Yumie tỏ vẻ căm hận.

“Chắc là anh không nhớ rồi. Mấy người bạn anh đều như vậy. Anh Takashima... Yuuji ấy, là công nhân bị con rôbốt đó sát hại.”

Yumie hất cằm về phía Naomi. Takuya lục lại ký ức. Đúng là nạn nhân tên Takashima Yuuji.

Takuya nói lỏng tay. Yumie liền chui qua tay y trốn thoát, với tay nhặt tập tài liệu đánh rơi. Tuy nhiên cô không bỏ đi ngay mà quay mặt nhìn Takuya. Đôi mắt đỏ ngầu, cô bắt đầu khóc.

Thì ra là người tình của gã công nhân đó.

“Anh Yuuji bị bọn người các anh giết hại.” Yumie run rẩy nói. “Đáng lẽ anh ấy bây giờ đang sống hạnh phúc, vậy mà...”

“Chờ chút đã. Cô nói gì tôi không hiểu. Tất nhiên tai nạn ấy rất đáng tiếc, tôi cũng đồng cảm với cô. Nhưng nguyên nhân là do anh Takashima thao tác sai lệch. Chúng tôi nào có lỗi.”

“Không đúng. Anh Yuuji không phải là người mắc sai lầm như vậy.”

“Tôi không nói dối. Kết luận đó được đưa ra sau quá trình điều tra kỹ lưỡng.” Takuya lại nhìn Yumie. “Mà sao bây giờ cô lại muốn tìm hiểu tai nạn đó? Hay cô đã điều tra từ lúc ấy đến giờ?”

Yumie im lặng, có vẻ bối rối, nhưng rồi lên tiếng: “Sau khi trưởng phòng Nishina mất, tôi tìm thấy cái này.”

Nói rồi Yumie đưa tập tài liệu cầm trên tay ra.

Takuya cầm lấy, lật giở từng trang. Là tài liệu y từng ngó qua tại phòng dữ liệu.

“Trưởng phòng giữ cái này à?” Takuya hỏi.

“Đúng vậy. Tôi biết trưởng phòng luôn nhiệt tâm tìm hiểu điều gì. Anh ấy không quan tâm đến công việc thường ngày, nhưng lại nhọc công làm gì đó, khiến tôi tò mò. Khi tìm ra tập tài liệu này, tôi hiểu ra anh ấy đã luôn điều tra về sự cố ấy.”

“Vì thế mà cô muốn tiếp tục tìm hiểu à?”

Yumie gật đầu.

“Nói thật tôi đã có ý bỏ cuộc. Tôi không thấy kết luận về vụ tai nạn các anh đưa ra thuyết phục, nhưng cũng không biết làm gì khác. Cho đến khi biết về tập tài liệu này. Tôi nghĩ mình nên điều tra lại xem sao. Cũng để đáp lại hảo ý của trưởng phòng.”

“Hảo ý?” Takuya liền hỏi lại. “Nghĩa là sao?”

“Có lẽ trưởng phòng biết việc tôi dính hôn với anh Yuuji. Nên khi tôi xuống tinh thần vì vụ tai nạn không may, anh ấy mới đưa tôi về phòng ban hiện tại, cho làm công việc tương đối nhẹ nhàng, mà còn đối xử tử tế với tôi nữa.”

“Khó tin quá.” Takuya liên tục lắc đầu. “Trưởng phòng tại sao lại quan tâm tới vụ tai nạn ấy? Anh ta có quan hệ gì với nạn nhân đâu?”

“Tôi nghĩ là có đó.” Yumie khẳng định. “Vì vậy anh ấy mới bị sát hại... Tôi có cảm giác như vậy.”

“Ngớ ngẩn quá.”

Takuya buột miệng thốt ra. Rồi như sực nhớ điều gì, y nhìn chăm chăm Yumie. Cô hơi lùi lại phía sau, có lẽ cũng cảm nhận được sự bất thường.

“Lẽ nào...” Takuya trầm giọng. “Cô điều tra tôi vì chuyện đó à? Cô nghĩ là tôi giết trưởng phòng vì phát hiện ra việc anh ta đang điều tra?”

Yumie lùi thêm hai, ba bước.

“Tôi không có ý vậy... Nhưng trước lúc trưởng phòng bị sát hại, anh ấy đã gặp hai người, anh và Hashimoto đúng không? Mà hai người kia đã chết...”

“Cô nghi ngờ vì mỗi tôi sống sót đấy à? Đừng có đùa. Chuyện hôm ấy không liên quan. Mà có vẻ cô muốn liên kết mọi thứ tới cái tai nạn đó thì phải. Tôi thì không nói làm gì, nhưng Hashimoto

nguyên cứu rôbốt cực hạn phục vụ khai thác vũ trụ. Cậu ta chẳng liên quan gì đến tai nạn đó cả.”

Không rõ vì Takuya nặng lời hay vì không phản biện được, Yumie chỉ im lặng cúi đầu. Cô vẫn chưa ngừng khóc, thi thoảng đưa tay lên dụi mắt.

“Có thể không liên quan đến vụ giết người...”

Một lúc sau, Yumie nhỏ giọng thăm thì: “Nhưng tôi không chấp nhận được cái chết của anh Yuuji. Tôi có học một chút về rôbốt. Sách viết rằng dù lỗi do người điều khiển nhiều hơn, nhưng cũng có khả năng là do lập trình.”

“Trường hợp đó hi hữu lắm.” Takuya nói. “Ngoài ra, cũng có lỗi thao tác do tiếng ồn. Nhưng hiếm khi nguyên nhân từ phía rôbốt. Xác suất xảy ra tai nạn do sai lầm của con người cao hơn hẳn.”

Yumie liền hất cằm, nhìn lên y.

“Anh Yuuji lúc nào cũng nói đám trí thức các anh coi trọng rôbốt hơn công nhân. Đối với bọn anh, công nhân chỉ là vật phẩm tiêu hao.”

Takuya cười nhăn nhó. Thực tế y cũng nghĩ vậy nên không định phản biện. Biểu cảm ấy khiến Yumie càng giận dữ.

“Bọn anh thật điên khùng.” Cô nói, “Đầu óc có vấn đề.”

“Rồi cô sẽ hiểu ra thôi...” Takuya đáp lại. “Con người là sinh vật nhàm chán.”

Takuya biết Yumie đang nuốt nước bọt. Dường như cô có tính ăn thua, khác hẳn vẻ ngoài. Yumie bước về phía Takuya, đưa tay phải ra: “Anh trả tôi tập tài liệu đi.”

“Không được. Tôi sẽ giữ nó.”

Takuya kẹp tập tài liệu vào nách.

“Chuyện đó... anh không có quyền làm vậy.”

“Thế cô có quyền à? Lấy tài liệu của cấp trên làm vật dụng cá nhân.”

“...” Yumie cắn môi.

“Nếu bất mãn, cô có thể đề xuất lên cấp trên hiện giờ. Nói là muốn mượn tài liệu này chẳng hạn.”

Yumie nhìn lại Takuya với ánh mắt thù ghét. Y không rõ vì sao cô ta nhìn mình như vậy. Tổn hao tâm trí vì một người đã chết thì có ích gì.

“Thi thoảng cô tới đây à?” Cảm thấy bị áp đảo, Takuya hỏi.

“Cũng thi thoảng.” Yumie trả lời. “Những lúc chán nản chẳng hạn.”

“Đừng nên đến đây nữa. Chẳng có ý nghĩa gì đâu.”

Nhưng Yumie không đáp, chỉ nói, “Xin vô phép,” rồi quay gót bước đi. Khi không còn thấy bóng dáng cô ta nữa, Takuya mới cảm thấy yên tâm. Không hiểu chuyện này là thế nào. Đáng lẽ y không thể gặp khó khăn gì khi đối phó với cô gái này...

À trước hết phải kiểm tra cái này đã...

Takuya lật xem tập tài liệu.

Xoa mặt xong, lòng bàn tay Sayama lấp lánh ánh dầu. Đầu tóc ngứa ngáy. Phòng họp rộng rãi chỉ có duy nhất một chiếc máy sưởi, nhưng cũng đủ nóng nực do thân nhiệt từ các thành viên đội điều tra.

Sayama vươn tay, rên rỉ. Dầu vậy không ai buồn hỏi xem anh bị làm sao. Không cần hỏi cũng biết nguyên nhân. Ngoài ra, không phải chỉ mình anh rên rỉ.

Khó có thể nói rằng cuộc điều tra hai vụ án Nishina Naoki và Hashimoto Atsushi thuận buồm xuôi gió. Không có bước ngoặt đáng kể nào. Họ xác minh được rằng xe của Hashimoto đã được dùng để vận chuyển cái xác của Nishina, nhưng phần quan trọng là cái chết của Hashimoto thì vẫn chưa có tiến triển gì rõ rệt.

Cái chết của Amamiya Yasuko cũng như vậy. Họ chưa thể khẳng định cô ta tự sát hay bị giết. Nhiều viên cảnh sát đặt giả thiết Yasuko đã sát hại Nishina và Hashimoto, sau đó chọn cách tự giải thoát. Tuy nhiên không có bằng chứng xác thực. Yasuko đang có bầu, nhóm máu của đứa bé lại không khớp với hai nạn nhân trước. Bởi vậy cũng có người cho rằng cái chết của Yasuko không liên quan tới hai vụ án còn lại. Và cũng chẳng ai phản biện rạch ròi được.

Dầu vậy, họ đã thu được nhiều thông tin thú vị khi điều tra thời học sinh của Yasuko. Một người bạn học của Yasuko lên Tokyo làm việc, nghe tin bạn bị sát hại liền chủ động tới gặp cảnh sát. Người bạn đó biết nhiều thông tin mà bạn bè thời đại học của Yasuko không hay. Bao gồm cả lý do cha mẹ cô ta ly dị.

“Bạn ấy đáng thương lắm.” Người bạn thời cấp ba của Yasuko vừa khóc vừa nói.

Tuy nhiên câu chuyện này cũng không giúp gì cho việc điều tra. Điều cảnh sát muốn biết không phải là quá khứ của Yasuko, mà là hiện tại.

Đã ba tuần trôi qua kể từ vụ án đầu tiên nhưng họ vẫn chưa nắm

bắt được gì.

Giả thuyết vận chuyển luân phiên cái xác của Sayama cũng đi vào ngõ cụt. Cứ cho là Hashimoto nhận xác ở Atsugi đi, nhưng rốt cuộc kẻ nào đã chở cái xác đến tận đó chứ? Hôm ấy Suenaga Takuya ở Nagoya nên Sayama nghi ngờ y nhất. Nhưng anh lại không tìm ra chiếc xe mẫu chốt kia, nên mọi giả thuyết chỉ là nói suông. Hơn nữa, giả sử Suenaga tham gia chở xác đi nữa, y cũng không phải hung phạm trực tiếp gây án.

Sayama đi lấy trà cho mình, nhân tiện rót thêm một cốc nữa. Anh mang hai cốc đến chỗ Taniguchi, vừa lúc ông ta gọi điện xong. Sayama đặt cốc trà trước mặt Taniguchi.

“Ồ, làm phiền cậu quá.” Taniguchi cảm ơn bằng giọng điệu đầy mệt mỏi.

“Chúng ta không thể khám xe của tất cả những người liên quan sao?” Sayama hỏi.

Đang đưa chén trà lên miệng, Taniguchi lập tức dừng lại. Ông không nhìn vào mặt thuộc cấp, chỉ lắc đầu.

“Không được.”

Rồi ông hớp ngụm trà.

“Quả vậy.”

Sayama cũng hớp một ngụm. Anh cũng không hẳn muốn làm điều đó bằng mọi giá.

“Hay bỏ giả thuyết vận chuyển tiếp sức? Có thể ai đó lấy xe của Hashimoto rồi lái từ Osaka đến Tokyo thôi. Tôi thấy như vậy tự nhiên hơn.”

“Nhưng còn tờ hóa đơn cao tốc?”

“À mảnh giấy vụn đó à? Chúng ta cũng không biết nó có từ lúc nào. Nếu quá để ý tiểu tiết, cậu sẽ mất đại cục đấy.”

“Sếp có biết câu ‘Người chết đuối vớ cả cộng rơm’ không²⁷?”

“Biết chứ. Công việc của chúng ta lúc nào cũng vậy mà. Nhưng dẫu nói là cộng rơm thì tôi cũng mong đó là cái gì vững chắc. Cậu chỉ đang võ đoán mà thôi.”

“Bản thân tôi lại nghĩ nó khá vững chắc.”

Sayama định rời chỗ của Taniguchi thì một viên cảnh sát vừa trở về. Anh ta nói ngay: “Tôi tìm được thông tin hữu ích.”

Nói rồi anh ta lại gần Taniguchi. Đó là viên cảnh sát điều tra về chiếc bút máy.

“Có vẻ chúng ta có kết quả vững chắc rồi.”

Taniguchi nhe răng cười với Sayama rồi quay sang viên cảnh sát nọ: “Cửa hàng đó nằm ở đâu?”

“Tại thị trấn Choufu, quận XX. Không xa trụ sở chính Công nghiệp nặng MM là bao. Đi bằng ô tô thì chỉ mất mười mấy phút. Tên cửa hàng là Văn phòng phẩm Kikui. Đó là một cửa hàng nhỏ. Mặt tiền độ 3,6 mét.”

“Chỗ như vậy mà cũng bán bút máy à?”

“Tất nhiên là có, phần lớn là hàng quốc nội. Hầu như không bán được, nhưng chính vì vậy họ mới nhớ những người tới mua. Vụ án lần này liên quan tới sản phẩm bút máy của công ty S gây xôn xao dư luận. Ông chủ nhớ là gần đây có bán loại ấy nên thử kiểm tra hóa đơn, đúng là đã bán mẫu này ngay trước vụ án. Ông ấy lo lắng hai ba hôm không biết làm sao, rồi được con gái khuyến khích nên mới báo cảnh sát.”

Những thông tin như vậy hầu như ngày nào cũng có. Nhiệm vụ của viên cảnh sát này là lọc từng tin một. Hầu hết không có giá trị gì. Phần lớn đều sai lệch, như không khớp hãng sản xuất, không cùng loại sản phẩm, có trường hợp còn nhầm với cả bút bi. Người dân chịu hợp tác điều tra như vậy rất đáng trân trọng. Nhưng cũng khó diễn tả hết sự vất vả của những viên cảnh sát phải sàng lọc thông tin.

“Rồi sao nữa?” Taniguchi nhòai người tới trước.

“Sản phẩm trùng khớp với loại bút được dùng làm hung khí. Tôi kiểm tra hóa đơn rồi. Ngày ghi trên đó là ngày 12 tháng trước. Tức ngay sau hôm phát hiện tử thi của Nishina Naoki, và trước ngày gói hàng được chuyển tới cho Hashimoto.”

“Cách ăn mặc với tướng mạo của khách mua hàng thế nào?”

“Vấn đề ở chỗ đó.”

Viên cảnh sát vừa nhìn sổ tay vừa nói: “Họ bảo rằng không rõ tuổi tác của người mua, nhưng có vẻ là một ông chú luộm thuộm.”

“Ông chú luộm thuộm? Là sao cơ?”

“Thực ra lúc đó người trông cửa hàng không phải ông chủ, mà là cô con gái học lớp Mười. Người cha đang ăn tối.”

“Vậy người khách mua hàng vào buổi tối?”

“Theo họ kể thì vào khoảng 8 giờ. Lúc đó chủ cửa hàng đang ăn cơm tối mà. Cô con gái nói rằng không muốn nhìn thẳng vào mặt khách nên không nhớ rõ.”

“Vậy mà vẫn nhớ là một ông chú luộm thuộm à?” Sayama lên tiếng.

“Vâng, đúng vậy. Cô bé nói rằng người đó mặc áo jacket kiểu mấy ông chú hay mặc. Gọng kính màu vàng cũng lạ lùng, kiểu bị lỗi mốt. Dù không nhìn mặt nhưng cô bé vẫn nhớ rõ những chi tiết như vậy. Quả không tầm thường.”

“Áo jacket màu gì?” Taniguchi hỏi.

“Màu xám, xanh nước biển hay nâu nhạt gì đó, không rõ nữa. Nhưng là màu tối, kiểu trung tính.”

Ký ức về màu sắc của nhân chứng có vẻ rời rạc, nhưng thực ra trí nhớ con người chỉ được như vậy. Cô bé lớp Mười còn nhớ được đến thế, nếu là ông chủ cửa hàng có khi còn mập mờ hơn.

“Có vẽ chân dung được không nhỉ... Cô bé có nhớ gương mặt hay vóc dáng ra sao không?”

“Cô bé nói khuôn mặt ông khách bình thường.”

“Bình thường?”

“Nghĩa là không mập không gầy, không tròn không dài.”

“Thế tóm lại là...” Taniguchi cau mày. “... Không nhớ rõ lắm à?”

“Đáng tiếc là vậy. Tôi có hỏi cô bé có thể nhận ra ông khách nếu gặp lại không, thì câu trả lời là không.”

Taniguchi gãi đầu, tỏ vẻ sốt ruột.

“Hắn ta chỉ mua mỗi bút máy thôi sao?”

“Không, hắn còn mua mực xanh nữa.”

Bỗng vang lên tiếng ai di chuyển ghế ngồi đánh rầm. Bút máy với

mực xanh, trùng khớp với thủ đoạn gây án.

“Hắn mua lọ mực xanh?” Taniguchi hỏi lại.

“Vâng. Hai lọ.”

“Hai lọ?”

Sayama thốt lên.

Đang cầm bình sữa lên, Gorou dừng tay rồi ngẩng mặt ngạc nhiên. Đó là biểu cảm khi nghe điều gì bất ngờ.

“Em bị Suenaga phát hiện lúc đang đứng trước con rôbốt đó. Mà anh ta còn biết em đang điều tra nhiều thứ nữa.”

Yumie vừa chọc muống vào cốc kem vừa nói. Cô kể cho Gorou rằng mình đã nói hết mọi chuyện cho Takuya lúc ở kho chứa.

“Cả chuyện em là bạn gái cũ của cậu ấy nữa à?”

“Ừ, tất cả mọi chuyện. Em còn nói là anh Yuuji bị bọn người như anh ta sát hại nữa. Nhưng...” Yumie nhớ lại gương mặt trở ra của Suenaga. “Anh ta không phản ứng gì cả.”

“Ý là bọn chúng không có lỗi gì ấy à?”

“Ừ. Anh ta tự tin lắm. Có vẻ rất tin rằng rôbốt giỏi hơn con người. Đúng là mất trí rồi. Ấm đầu mà mặt vẫn bình thản.”

“Bọn họ đều như vậy.” Gorou nói rồi hỏi tiếp. “Tập tài liệu đó thế nào rồi?”

“Bị lấy mất rồi.”

Yumie thở dài, đưa miếng kem lên miệng, tiếp tục kể.

“VẬY Ạ... THẾ LÀ BỊ Y LẤY MẤT.”

Gorou có vẻ bị sốc trước thông tin đó. Yumie cũng vậy.

Họ im lặng một lúc. Chỉ có tiếng động của cái muống khi Yumie ăn kem và tiếng Gorou uống cà phê.

“Thế tiếp theo em tính sao?” Sau khi uống hết cốc cà phê, Gorou hỏi.

“Sao đây nhỉ. Em cũng không muốn ăn lắm.”

“Không phải chuyện hôm nay. Chuyện sau này ấy. Em muốn tiếp tục điều tra à?”

“À, chuyện sau này ấy à.”

Yumie nhìn cốc kem đã ăn hết. Cô vẫn chưa nghĩ ra gì. Mấy hôm nay chuyện điều tra vụ án Yuuji chiếm hết tâm trí. Nhưng nếu không có tập tài liệu đó, cô không biết tiếp tục ra sao. Đáng lẽ phải phô to

một bản phòng trường hợp thế này.

Nhưng mà...

Cô cũng bắn khoản mình sẽ đạt được gì nếu tiếp tục điều tra. Sau cuộc trò chuyện với Suenaga hôm nay, đúng thật mọi thứ đã thành vô nghĩa.

“Chắc em nên thôi.”

Yumie lơ đãng lên tiếng.

“Thôi việc điều tra ấy à?”

“Ừ, em thấy hơi mệt mỗi rồi. Tự nhiên thấy mình vô dụng nữa.”

“... Em đã cố hết sức mà.”

“Cũng khiến anh Gorou vất vả nữa. Bắt anh điều tra cái này cái kia.”

“À không. Cuối cùng anh đâu giúp được gì.”

Gorou cười như tự chế nhạo bản thân. Anh ta được Yumie nhờ dò hỏi phòng an toàn lao động, đơn vị phụ trách vấn đề an toàn lao động và điều tra tai nạn trong công ty. Đúng như anh nói, chẳng thu được gì đáng kể.

“Anh Gorou à.” Yumie lên tiếng. “Hay em làm vợ anh nhé.”

“Yumie...”

“Nhưng cho em thêm chút thời gian bình tâm lại đã.”

Gorou có chút ngại ngùng, nhưng rồi nhìn thẳng vào mắt Yumie.

“Tối lúc đó anh sẽ cầu hôn lại. Khi đấy em đồng ý nhé!”

“Vâng.” Yumie mỉm cười gật đầu.

“Từ giờ ta làm gì đây?” Gorou hỏi.

“Từ giờ?”

“Hôm nay ấy. Vẫn còn thời gian mà.”

“Ừ nhỉ.”

Yumie nghiêng đầu. Đêm nay cô không muốn suy nghĩ nhiều.

“Em muốn đi uống.” Cô thì thầm.

“Cũng được.”

Gorou cầm lấy hóa đơn, hăng hái đứng dậy.

Thật không hiểu nổi. Đó là cảm nhận của Takuya sau khi xem tập tài liệu giành được từ Nakamori Yumie trưa nay. Y đang nằm trên giường, nhìn chằm chằm tập tài liệu dưới ánh sáng của đèn bàn.

Tài liệu nói về sự cố rôbot xảy ra năm ngoái, bao gồm kết quả điều tra của phòng an toàn lao động, các bài báo, đánh giá của cảnh sát, và cả báo cáo từ phòng nghiên cứu số 2. Ngoài ra còn có tài liệu kỹ thuật của rôbot gây ra tai nạn Naomi và sản phẩm đang được lắp ráp vào lúc đó.

Vì sao Naoki muốn thu thập những thông tin này?

Takuya không hiểu nổi.

Ngay cả khi có người điều tra về tai nạn đó, nếu không phải Naoki thì Takuya đã không cần lo lắng thế này. Lúc nào cũng có những kẻ nhiều chuyện. Ngoài ra, dù Takuya trực thuộc phòng nghiên cứu số 2, y không liên quan nhiều đến Naomi. Con rôbot này không cần tính năng cao cấp, chỉ làm những việc một con người vô năng cũng làm được. Takuya không cần trực tiếp tham gia việc phát triển những rôbot mức độ đơn giản như vậy.

Nhưng Takuya băn khoăn khi biết Naoki đã điều tra về vụ tai nạn này.

Sau khi xem xét mấy vụ án gần đây, Takuya kết luận Naoki đã che giấu điều gì đó với mình và Hashimoto. Ngay từ lúc lập kế hoạch sát hại Yasuko, gã đã ôm khư khư một bí mật. Đó là việc Naoki có một trợ thủ khác, là D.

Nhưng D là kẻ nào? Và vì sao Naoki phải che giấu sự tồn tại của D?

Takuya nhất định phải tìm được D. Chắc chắn hẳn ta nắm giữ bản cam kết lập ra lúc họ mưu giết Yasuko.

Nhưng có một việc Takuya không hiểu được. Sau vụ cây bút máy, Takuya chưa gặp chuyện gì đe dọa đến tính mạng. Tất nhiên Takuya luôn đề cao cảnh giác nên hung thủ không thể dễ dàng ra tay. Nhưng xét chuyện cây bút máy được gửi ngay sau cái chết của Naoki, hung

thủ muốn giết y càng sớm càng tốt mới đúng.

Hoặc là...

Có thể là thế này. D tưởng mình đã bị lộ thân phận nên phải giết Hashimoto và Takuya. Nhưng rồi hắn nhận ra Takuya không biết về mình, nên không cần ra tay nữa.

Nghe cũng có lý lắm. Vậy lý do D sát hại Naoki là gì?

Có khi câu trả lời nằm trong này. Nghĩ vậy, Takuya quay trở lại tập tài liệu.

“Đúng là đáng ngờ.”

Takuya bất chợt thốt lên thành tiếng khi đọc lại từng bước, từ lúc tai nạn xảy ra cho tới khi mọi việc được giải quyết. Dù mỗi giai đoạn đều có điều tra cần thiết, có cả báo cáo hẩn hoi, nhưng mọi thứ có vẻ qua loa. Phòng nghiên cứu số 2 phủ nhận trách nhiệm trong vụ tai nạn, điều này cũng dễ hiểu. Nhưng phòng an toàn lao động mỗi lần có tai nạn mắt đều lóe lên, lần này lại có phần dễ dãi. Nói một cách khách quan, dường như bản báo cáo này muốn đổ hết tội lỗi cho người thao tác rôbot. Phòng an toàn lao động gay gắt chỉ trích thiếu sót trong tài liệu hướng dẫn thao tác, nhưng giọng điệu trở nên mềm mỏng khi viết về tính năng hay cấu trúc của rôbot.

Takuya còn nhớ đơn vị của y đã phải chuẩn bị nhiều giấy tờ sau tai nạn đó. Hình ảnh trưởng phòng ôm những tài liệu đó đi họp vẫn còn mới mẻ trong ký ức y. Lúc đó Takuya cũng lo lắng không rõ mọi chuyện sẽ ra sao, nhưng cuối cùng phòng nghiên cứu số 2 không bị tổn hại gì, mọi việc được giải quyết êm thấm.

Takuya tin chắc đó là nhờ quyền lực của Nishina Toshiki. Có lẽ chính ông đã ra tay dàn xếp khắp nơi trước khi mọi việc trở nên phức tạp.

Có khi Naoki điều tra lại vụ việc để chống đối người cha già luôn oán hận...

Takuya quyết định phải xem xét lại vụ tai nạn. Y bất chợt cười gượng gạo. Không ngờ chính y lại là người tiếp tục điều tra vụ án.

Takuya gấp tập tài liệu rồi tắt đèn.

Giữa bóng tối, y chợt nhớ đến khuôn mặt khóc lóc của Nakamori

Yumie.

Sáng hôm sau, Takuya liền đến phòng an toàn lao động để gặp người điều tra tai nạn. Người phụ trách tên Baba, có khuôn mặt khô gầy. Hắn tỏ vẻ nghi hoặc trước câu hỏi của Takuya.

“Sao giờ lại hỏi chuyện đó?”

Baba ngồi sau bàn làm việc, nhìn Takuya từ đầu tới chân như muốn dò xét.

“À tôi muốn tìm hiểu vài chuyện. Không biết còn báo cáo hay tài liệu gì về tai nạn ấy không?”

“Tất nhiên là chúng tôi có lưu trữ. Đó là quy tắc mà.” Baba sẫm soi Takuya một lúc, rồi quay đi hướng khác, trả lời.

“Cho tôi xem qua được không?”

Baba tỏ vẻ khó chịu, im lặng đứng dậy. Gã rút tập tài liệu dày cộp từ hộc tủ sát tường rồi thối phì phì như thể muốn tỏ thái độ với Takuya. Bụi bay tứ tung vào cả mặt y.

“Mời anh,” Baba nói.

Takuya cảm ơn rồi nhận lấy tập tài liệu. Y nhanh chóng mở ra xem, nhưng liền thất vọng. Tài liệu này không khác nhiều so với những gì Naoki đã thu thập.

“Anh muốn phản nản gì à?”

Baba vừa nhìn chằm chằm Takuya vừa hỏi. Takuya chú ý tới chi tiết gã không nói là *có câu hỏi gì*, mà là *muốn phản nản gì*.

“À tôi có chút nghi vấn.” Y giở tài liệu cho Baba xem. “Thời gian điều tra hơi ngắn, anh có thấy vậy không?”

Theo báo cáo thì thời gian điều tra là khoảng hai tuần. Nhưng đây là tai nạn chết người, có thể kéo dài cả tháng.

“Tôi không thấy có vấn đề gì.” Baba nói. “Biết nguyên nhân với điểm cần lưu ý là được rồi. Làm việc nhanh gọn thì tốt hơn chứ.”

“Chứ không phải bị thúc ép à?”

“Lúc nào mà chẳng bị thúc ép. Những công việc trễ nải thì không nói làm gì, chúng tôi làm nhanh mà cũng soi xét hay sao?”

“À không, tôi không có ý soi xét.”

“Anh là người thuộc ban nghiên cứu rôbốt?” Baba chỉ biển tên

trên ngực Takuya, cất tiếng hỏi. Trên đó có ghi tên và đơn vị trực thuộc. “Nếu thế, anh không lãng xằng về chuyện này thì tốt hơn mà? Nếu là lỗi thao tác của công nhân, các anh cũng có thể yên tâm.”

Takuya nhìn Baba khinh miệt, còn hần vẫn không buồn ngoảnh lại. Y bèn ngán ngẩm trông sang hướng khác.

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh.”

Takuya trả lại tập tài liệu rồi ra khỏi phòng an toàn lao động. Đóng cửa lại, y nghĩ bụng sau khi kết hôn với Hoshiko, việc đầu tiên sẽ là đá bay gã Baba này đến chi nhánh địa phương hẻo lánh nào đó. Đầu óc ngu dốt, ăn nói thiếu lễ độ, thật vô phương cứu chữa.

Chuyện đó tính sau, hiện tại không có cách nào điều tra nữa rồi...

Từ thái độ của Baba, có thể thấy vụ việc đã bị bưng bít. Nếu vậy, Takuya phải thận trọng để tránh gây chú ý.

Takuya ra khỏi tòa nhà của phòng an toàn lao động, bước tới dãy nhà chính, bỗng nhận ra một bóng người từ đại sảnh bước ra. Gần đây y rất hay gặp người này. Chính là viên cảnh sát Sayama đã tới chỗ Takuya mấy lần. Dường như anh ta tới nghe ngóng thông tin. Nhưng từ vẻ mặt u ám, có thể đoán Sayama không thu hoạch được gì.

Takuya rảo bước tới gần, cất tiếng gọi. Sayama lập tức nhận ra y, liền cúi chào.

“Anh sắp về ư?” Takuya hỏi.

“Vâng. Hôm nay tôi không có việc quan trọng gì nữa.”

“Anh đi uống nước không? Mà chỉ có cà phê hòa tan từ máy bán hàng tự động thôi.”

“Thế cũng được.” Sayama đắn đo một chút rồi nói. “Vậy tôi nán lại một lúc.”

Takuya dẫn viên cảnh sát tới phòng đợi xe buýt công ty, cách sảnh chính không xa. Đó là một căn phòng nhỏ bé rộng bốn chiều rưỡi²⁸. Trừ lúc có xe buýt, hầu như không ai vào đây.

“Hôm nay anh ghé công ty có chuyện gì vậy?” Takuya mua hai cốc cà phê hòa tan từ máy bán hàng tự động trước mặt, đưa cho Sayama một cốc rồi dò hỏi.

“Cảm ơn anh. Thực sự không có gì to tát. Tôi đến gặp người bạn đồng nghiệp cùng đi xem nhạc kịch với cô Amamiya Yasuko quá cố, hỏi xem lúc ấy cô Amamiya ra sao.”

“Ra vậy. Thế anh có thu được gì không?” Takuya ngồi xuống băng ghế bên cạnh Sayama.

“Cũng không rõ ràng.” Sayama xoay cổ với vẻ mặt mệt mỏi, rồi uống cốc cà phê dở tệ như thể đó là thứ gì ngon lành lắm. “Cô ta nói rằng cô Amamiya không có vẻ định tự sát. Ngược lại, trông rất vui là đằng khác. Nhưng có nhiều trường hợp người ta tỏ thái độ vui vẻ trước khi tự tử.”

Viên cảnh sát tiếp tục cầm cốc lên. Takuya nhìn sang, thăm dò suy nghĩ thực sự của Sayama.

Một cảnh sát bảo thủ như Sayama không thể dễ dàng chấp nhận đây là một vụ tự tử.

“À còn chuyện đứa bé thế nào? Các anh biết được cha nó chưa?”

Takuya hỏi câu này không hẳn để thăm dò cảnh sát. Y thực sự quan tâm.

Tuy nhiên vị cảnh sát đập đập sau gáy với vẻ xấu hổ.

“Vẫn chưa tìm ra. Những việc như vậy thường khó nhằn lắm.”

“Hẳn rồi.” Takuya nói. “Có khi cô ta chơi bời nhiều.”

“Vâng, cũng có khả năng.” Sayama nói. “Kể riêng với anh chuyện này. Thời đại học cô ta phá thai hai lần rồi. Tôi có gặp bác sĩ khám cho cô ta hồi đó. Nghe nói bác sĩ đã dọa rằng nếu phá nữa thì sẽ khó mà có con. Có khi vì vậy mà lần này cô ta không muốn bỏ đứa bé.”

“Ra thế...”

Takuya cảm thấy câu chuyện đáng lưu tâm.

“Mà không chỉ cô ta.” Takuya nói. “Mấy cô gái trẻ bây giờ đều chơi bời như thế. Khó mà theo được các cô. Đám con trai chạy theo loạn xạ choạng.”

“Cha mẹ họ chắc vất vả lắm.”

“Chắc hẳn rồi.” Nói rồi Sayama gật đầu, nhưng anh như sức nhớ điều gì đó. “Nhưng không ít trường hợp làm tôi cảm thông.”

“Cảm thông?”

“Vâng. Ví như trường hợp cô Amamiya Yasuko. Cha cô ấy là giáo viên cấp ba mà lại quan hệ bất chính với học sinh đã tốt nghiệp, tới mức có thai. Nghe nói cô gái đó muốn sinh đứa bé. Nếu việc này lộ ra thì người cha sẽ mang tiếng, có khi còn ảnh hưởng tới công việc. Không còn cách nào khác, ông ta phải công nhận đứa bé rồi trả tiền trợ cấp. Số tiền chẳng nhỏ chút nào. Vì bị đe dọa công bố chuyện này, ông ta phải trả một khoản lót tay ngoài vòng pháp luật nữa. Do vậy gia đình cô Amamiya bị ảnh hưởng nhiều, bà vợ rời khỏi nhà. Có lẽ cô Amamiya chán ngấy gia đình nên chưa một lần về quê từ khi lên Tokyo.”

Sau khi nghe hết câu chuyện từ viên cảnh sát, Takuya không tìm ra lời nào đáp lại. Thật chẳng ngờ Yasuko có quá khứ đau buồn như vậy.

“Cha cô ta thú nhận mọi việc sao?” Takuya hỏi.

Sayama liền phủi tay phủ định.

“Có một cô bạn cấp ba của cô Amamiya đang ở Tokyo. Tôi nghe chuyện từ cô ta. Có vẻ cô Amamiya cũng không kể cho những người khác.”

Nỗi xấu hổ về *cha mẹ* à. Takuya cảm thấy không thoải mái. Mấy việc làm đáng xấu hổ của cha mẹ lúc nào cũng ảnh hưởng tới con cái.

“Mà thôi...” Sayama uống hết cốc cà phê, vò nát cốc giấy rồi bỏ vào thùng rác gần đó. “Tôi chuẩn bị đi đây. Cảm ơn anh đã mời.”

“Chúc anh may mắn với công việc điều tra.”

“Vâng, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Nói rồi Sayama đứng dậy, nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, anh ta quay lại nói với Takuya: “À hôm trước xin lỗi quấy rầy anh lúc đêm khuya. Chắc anh thấy phiền lắm vì bị hỏi đi hỏi lại về chứng cứ ngoại phạm.”

“Cũng không thoải mái gì.” Takuya đáp. “Bên anh có biết thêm gì về vụ đó chưa?”

“Vẫn chưa, vụ đó cũng chưa có manh mối gì. Nhưng mà...” Sayama tiếp tục. “Chúng tôi đang nghĩ đến một khả năng mới. Trong

vụ án anh Nishina Naoki bị sát hại, chúng tôi nghĩ có đồng phạm.”

“Ồ!” Takuya thốt lên như thể ngạc nhiên. “Vậy có hai hung thủ?”

“À không, thật ra thì...” Sayama nhìn chăm chăm vào mặt Takuya. “Có khi không chỉ một hay hai tên. Theo giả thiết mới thì có đến ba hung thủ. Anh thấy sao? Thú vị chứ?”

Trong tích tắc, Takuya giật nảy mình. Đồng thời y cảm thấy Sayama đang quan sát phản ứng của mình. Có lẽ viên cảnh sát đã khám phá ra chuyện có nhiều đồng phạm, nhưng không có chứng cứ xác thực nên đang muốn tung tin thăm dò.

“Thú vị thật. Lần tới nhớ kể cho tôi nghe với.”

Takuya đáp lại bình thản, thầm nghĩ: *Mỗi chuyện đó mà định làm mình lung lay sao. Y giữ nguyên nét mặt không quá khó khăn.*

“Vâng, nhất định lần tới tôi sẽ kể.”

Sayama cũng giữ nguyên vẻ mặt từ đầu đến cuối, rồi đi khuất khỏi tầm mắt Takuya.

Sau khi rời khỏi công ty Công nghiệp nặng MM, Sayama liên lạc với trụ sở điều tra. Anh kể vắn tắt lời khai của cô nhân viên đi xem nhạc kịch cùng Yasuko. Nó có thể là một bằng chứng chống lại giả thiết Yasuko tự sát, nhưng không có gì chắc chắn. Đó là cảm nhận của Taniguchi. Sayama cũng đồng ý.

“Bây giờ cậu đi gặp Shindo nhé. Cậu ta đang đi tới khu Ikebukuro.”

“Ikebukuro? Có việc gì ở đấy thế?”

“Một người bạn thời đại học của Nishina Naoki làm việc ở đó. Theo tờ lịch trình tìm được trong phòng Naoki, anh ta đã gặp người này trước lúc bị sát hại.”

“Chỗ nào ở Ikebukuro vậy ạ?”

“Người đó làm việc trong tòa nhà Sunshine Building. Tôi sẽ nhắc Shindo rằng cậu cũng đến. Hẹn gặp chỗ nào thì tiện nhỉ?”

Sayama suy nghĩ một hồi rồi trả lời muốn gặp phía trước cửa hàng gia dụng Tokyu Hands. Anh nhớ ra được vợ nhờ mua chậu cây cảnh.

Khi tới nơi, Sayama thấy Shindo đã đứng sẵn ở đó, tay cầm túi nhựa của cửa hàng Tokyu Hands. Anh lại gần, cất tiếng chào. Viên cảnh sát đàn em nở nụ cười, có chút mệt mỏi.

“Cậu mua gì vậy?” Sayama chỉ vào túi đồ.

“Bản lề ngăn kéo. Tủ đồ nhà em bị hỏng rồi.”

“Sao không mua tủ mới?”

“Em làm gì có tiền chứ. Lương lậu bèo bọt.”

“Quý tộc độc thân mà thảm thế à. Mà tôi cũng muốn mua đồ. Chậu cây cảnh ở tầng mấy ấy nhỉ?”

Sayama định bước vào tòa nhà thì Shindo kéo tay anh lại.

“Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu. Anh để lúc về hăng mua.”

Họ hẹn gặp người đàn ông nọ tại quán cà phê dưới tầng hầm tòa

nhà Sunshine Building. Hai người lấy bàn trong góc sâu nhất, rồi ngồi nhìn cửa ra vào.

“Sáng nay không trôi chảy lắm.” Shindo vừa lau mặt bằng khăn ẩm vừa nói. “Có thêm một cửa hàng văn phòng phẩm liên lạc với sở cảnh sát Ogikubo, nói rằng có người mua cùng loại bút máy trước vụ án. Xui xẻo là không có ai rảnh tay, nên cuối cùng em phải đi xử lý.”

“Quả đúng là không may.”

“Đen thật, về chuyện chiếc bút máy, chúng ta khá chắc chắn cửa tiệm có người khách đeo kính gọng vàng kia mới liên quan tới vụ án rồi mà.”

“Thế cửa tiệm hôm nay thế nào?”

“Chà. Nghe cũng không quá phi lý. Ông khách xuất hiện lúc 8 giờ sáng ngày gói hàng được chuyển đi. Loại bút cũng trùng khớp. Có điều người đó không mua mực xanh. Thêm nữa vị trí cũng...”

“Cửa hàng ấy nằm ở đâu vậy?”

“Khu phố sinh viên ở Hachioji.”

Sayama liền cười thành tiếng. Tiệm văn phòng phẩm ở khu phố sinh viên thì tất nhiên có nhiều người mua bút máy.

“Ông khách là người thế nào?”

“Một gã đàn ông đội mũ bảo hiểm. Mà khu đó cũng có nhiều sinh viên đi học bằng xe máy.”

Khi nghe đến “mũ bảo hiểm”, nụ cười của Sayama vụt tắt. Có khi vị khách chủ ý đội mũ để che giấu gương mặt. Nhưng người đó lại không mua mực xanh.

Anh đang nghĩ đến đó thì một người đàn ông bước vào quán. Người ấy vận áo vest màu xám, khuôn mặt hơi có vẻ phương tây. Từ cách anh ta ngó nghiêng nhìn quanh, Sayama biết đó chính là bạn của Naoki. Shindo liền đứng dậy, lên tiếng. Quả đúng là người họ cần gặp.

Anh bạn ấy tên Kanai Takashi, làm việc cho phòng nghiên cứu năng lượng trong tòa nhà này, trực thuộc Bộ Công thương²⁹.

“Nishina là người trầm tính, không có nhiều bạn lắm. Nhưng không yếu đuối đâu. Cậu ta là tip người hể có việc cần làm là không

ngập ngừng, tự quyết không cần hỏi ý ai.”

Kanai nhận xét về Naoki. Hai người chung khoa trong trường đại học, phòng nghiên cứu cũng gần kề nên khá thân thiết.

“Gần đây hai người vẫn hay gặp nhau chứ?” Shindo hỏi.

“Có gặp. Nhưng cả hai đều bận rộn nên không được thường xuyên. Mùa tới chúng tôi đáng lẽ sẽ gặp nhau nhiều hơn.”

“Mùa?”

“Vâng. Chúng tôi thường đi trượt tuyết cùng nhau. Tôi khá tự tin với môn này, cậu ta cũng giỏi lắm. Môn này phải hai người cùng năng lực trượt với nhau mới vui. Thực ra cuối năm nay chúng tôi dự kiến đi Hokkaido cùng nhau. À đúng rồi, lần gặp cuối, chúng tôi cũng bàn chuyện đó.”

Nói đến đây, Kanai chợt trở nên buồn rầu. Có lẽ anh ta nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ cùng bạn thân.

“Hình như lần cuối anh gặp anh Nishina là thứ Bảy, trước hôm anh ấy bị sát hại?” Shindo xác nhận lại thông tin.

“Đúng vậy. Chúng tôi định bàn luận chi tiết lịch trình chuyến đi.”

“Lúc đó hai người nói về chuyến đi thôi sao?”

“Tất nhiên là có chuyện phiếm nữa. Nhưng mục đích gặp gỡ chỉ có vậy.”

“Vậy các anh quyết định lịch trình thế nào?” Sayama hỏi.

“Nishina vẫn chưa quyết được, nên chúng tôi hẹn lúc khác chọn ngày cụ thể. Cũng đúng thôi, cậu ấy là trưởng phòng kế hoạch phát triển mà, chắc bận rộn lắm.”

Có vẻ Naoki không kể thực trạng công việc cho Kanai. Thực tế Naoki đâu bận tới mức không sắp được lịch đi trượt tuyết.

“À có chuyện này.” Dường như nhớ ra gì đó, Kanai lên tiếng. “Nishina trọ tại khách sạn Osaka Green Hotel khi đi Osaka thì phải. Thực ra cái đêm cậu ấy bị sát hại, tôi có gọi đến khách sạn ấy.”

“Gọi điện?” Shindo và Sayama đồng thanh kêu lên. Nhân viên phục vụ nhìn họ nghi ngại.

“Vào lúc mấy giờ vậy?” Shindo hỏi.

“Lúc đó chắc là...” Kanai hơi ngắc lên. “Khoảng 10 giờ tối. Tôi

gọi điện vì Nishina bảo rằng hôm ấy sẽ biết lịch trình cụ thể. Thực ra cậu ấy sẽ gọi cho tôi. Nhưng phòng khi quên, Nishina bảo tôi nếu không thấy cậu ta liên lạc thì gọi lại bằng số của khách sạn. Quả nhiên hôm ấy Nishina không liên lạc, nên tôi đã gọi điện, vì tôi nghe nói cậu ấy chắc hẳn sẽ về khách sạn lúc 10 giờ. Nhưng họ bảo cậu ấy ra ngoài rồi. Tôi nghĩ Nishina đang bận nên không gọi nữa.”

Sayama thấy câu chuyện này rất đáng chú ý. Chỉ là lịch trình trượt tuyết, có thể bàn sau khi công tác Osaka về cơ mà. Hay có gì đó khiến Naoki phải vội vã? Anh thử hỏi kỹ hơn.

“Đúng là Nishina muốn quyết lịch trình nhanh chóng.” Kanai nói. “Vì còn phải đăng ký này kia nữa. Cũng không bắt buộc phải quyết vào ngày đó, nhưng cậu ấy bảo càng nhanh càng tốt.”

“Ra vậy.”

Vẫn chưa thỏa đáng, nhưng hai viên cảnh sát không có gì để hỏi thêm Kanai về vấn đề này nữa.

Tiếp đến Shindo hỏi Kanai nghĩ gì về vụ Naoki bị sát hại. Anh ta hít sâu, cau mày khổ sở rồi nói.

“Đúng là cậu ấy như có gì mắc mứu. Có thể vụ án này cũng từ đó mà ra. Ngẫm lại Nishina thật đáng thương. Vì chuyện mắc mứu của cậu ấy không phải do lỗi của bản thân.”

Sau khi chia tay Kanai, hai viên cảnh sát quay lại cửa hàng Tokyu Hands. Họ không quên việc mua chậu cây. Tuy nhiên những lời của Kanai cứ lớn vồn trong đầu Sayama.

“Cái này được đấy.”

Shindo nâng chậu cây cảnh to bằng đầu người lên và nói. Cậu ta cũng nhọc công tìm giúp Sayama. Tuy nhiên Sayama chỉ ậm ừ, cười nhún nhó, bỏ chậu cây xuống.

“Anh đang nghĩ về cú điện thoại đó à?” Shindo hỏi.

“Ừ. Tôi vẫn thấy đáng ngờ. Lại đúng ngày hôm đó nữa.”

“*Nếu tôi không liên lạc thì nhờ anh gọi lại...* Như thể Nishina biết mình sắp gặp chuyện chẳng lành ấy.”

Nghe ý kiến đó, Sayama bất chợt nhìn vào mặt Shindo. Anh đang sửng sốt. Quả đúng vậy. Như thể linh tính điều không lành.

“À, nhưng mà...”

Có điều gì không nắm bắt được cứ lan ra trong lòng anh. Y hết cảm giác khó chịu bứt rứt trong kỳ thi thời còn đi học, khi gần tìm ra câu trả lời nhưng lại không nghĩ ra. Tâm trạng anh lúc này cũng tương tự như vậy.

“Chỉ là giả dụ thôi. Có khi nào Naoki biết chuyện có thể xảy ra tối hôm đó?”

“Không thể nào. Nếu biết thì đã bỏ chạy rồi.”

“Vậy sao? Biết đâu Naoki có hẹn với hung thủ. Và anh ta cảm nhận sẽ bị người đó sát hại... À không, chắc chắn không phải như thế. Nếu vậy thì không giải thích được việc nhờ Kanai gọi điện. Bảo Kanai liên lạc cho mình thì Naoki có lợi gì?”

Sayama nhìn chằm chằm cảnh nhưng thực ra không thấy gì cả. Tâm trạng bức bối, đầu óc nóng bừng bừng.

“Anh Sayama à.” Shindo nói. “Em nói ý tưởng điên rồ này được không?”

“Không sao. Tôi lúc nào cũng nói những chuyện điên rồ đấy thôi.”

“Việc nhờ gọi điện, có khi nào Naoki muốn tạo chứng cứ ngoại phạm cho cái gì đó?”

Đang cầm cái chậu, Sayama suýt nữa thì đánh rơi. Anh vội vã ôm lấy nó.

“Cái gì cơ?” Sayama hỏi lại.

“Chứng cứ ngoại phạm ấy. Cú điện thoại gọi đến sau này sẽ trở thành bằng chứng ngoại phạm. Trong tiểu thuyết vẫn hay thấy tình tiết như vậy.”

“Vì sao Naoki phải làm vậy? Người bị giết là anh ta cơ mà...”

Nói xong, Sayama thấy tim đập dồn như vỡ tung lồng ngực. Anh nhìn lại Shindo.

“Có khả năng Naoki muốn sát hại hung thủ?”

“Những kết cục bản thân mình lại bị giết.”

Sayama gật đầu, nhìn xa xăm. Anh đã gần hiểu ra vấn đề.

“Quay lại sở thôi.”

“Anh không mua chậu cây cảnh à?”

“Dùng bồn rửa mặt thay thế cũng được.”

Rời khỏi tòa nhà, hai người nhanh chóng đi về ga Ikebukuro. Như thường lệ, khu này đường sá đông đúc. Sayama vừa đi vừa tiếp tục trò chuyện.

“Cứ cho là Naoki lập ra kế hoạch đó. Như vậy những kẻ vận chuyển cái xác là đồng bọn của Naoki. Đúng ra phải là xác của đối phương, nhưng tình hình đã bị đảo lộn. Vậy thì vì sao đồng bọn vẫn vận chuyển theo đúng kế hoạch?”

“Có khi đối với đồng phạm, đó không phải là tình hình bị đảo lộn. Có khi họ định giết Naoki từ đầu. Điểm khác biệt duy nhất chỉ là đồ vật bên trong, băng chuyền thì vẫn hoạt động như kế hoạch.”

“Có khi đúng là vậy. Băng chuyền.”

Cái bẫy Naoki chuẩn bị để sát hại đối phương, cuối cùng lại thành bẫy hại chính mình.

“Nếu băng chuyền do chính Naoki chuẩn bị, thì chiếc xe vận chuyển cái xác cũng lấy từ chỗ thân cận với anh ta.”

“Chắc chắn rồi. Chúng ta đã điều tra xe Naoki. Nên giờ cần tìm hiểu xem gã có xe khác không.”

Nghe đến đó, một ý tưởng lóe ra trong đầu Sayama. Đó là lần đi Toyohashi. Anh chợt dừng bước, đứng lại giữa đường.

“Anh làm sao vậy?” Shindo lo lắng hỏi.

“Cái xe đó ấy. Cái xe van.”

“Van?”

“Cái xe ở xưởng Yamanaka ấy. Naoki chuyên dùng nó như xe cá nhân.”

Shindo nhớ ra, à lên thành tiếng.

“Không thể chậm trễ thêm giây phút nào nữa.” Sayama nói.

“Không phải lúc dừng chân nhỉ.”

“Gọi điện về sở ngay. Nhanh lên.”

Sau lời nói của Sayama, Shindo nhìn thấy bột điện thoại công cộng gần đó, bèn vội vàng chạy tới. Trong lúc chạy, cậu ta va phải một thanh niên đang phát tờ rơi. Mấy tờ giấy trắng bay tứ tung, nhảy múa trong gió.

Quá trưa thứ Bảy đầu tiên trong tháng 12, Takuya tới thăm gia đình Nishina. Y được Hoshiko gọi đi mua sắm cùng. Bình thường nàng sẽ chỉ định điểm hẹn rồi phóng chiếc Porsche đến. Nhưng lần này nàng lại yêu cầu y tới đón ở nhà riêng.

Takuya xưng tên qua điện thoại nội bộ ngoài cổng, rồi được bảo đi vào. Y vừa ngắm hàng tùng bách hai bên, vừa bước đến thềm nhà. Khi y tới gần biệt thự, Hoshiko thò đầu ra từ cửa sổ tầng hai.

“Bây giờ tôi đang thay đồ. Anh ngồi dưới uống trà đợi chút đi.”

“Tôi hiểu rồi.” Takuya trả lời.

Vừa định mở cửa chính, Takuya cảm nhận có người tiến gần từ bên cạnh. Y quay đầu, nhìn thấy Munakata đang bước tới, tay cầm vợt tennis. Phía Đông nhà Nishina có một sân tennis đơn giản.

“Chàng hiệp sĩ đáng tin cậy đây rồi.” Munakata dùng ngón trỏ đẩy gọng kính vàng lên. “Ngoan ngoan nghe theo cô nàng cũng được, nhưng cậu phải biết cách khống chế. Tôi không có ý phê bình cách tiếp cận của cậu, nhưng cách chiếu tướng còn non lắm. Muốn thuần phục con ngựa bất kham thì phải biết dùng chiến thuật cây gậy và củ cà rốt.”

“Đây là lời của người dày dặn kinh nghiệm nhỉ.”

“À không. May cho tôi là Saori không tới mức ấy. Tôi thấy cảm thông với cậu thôi. Cùng đi uống trà không?”

“Cũng được.”

Hai người vào biệt thự, ngồi đối diện nhau trong phòng khách xoay ra ban công. Có thể thấy Munakata khá quen thuộc với căn nhà này. Gã không ở rể, nhưng lại như đã sống ở đây lâu năm. Munakata sai cô giúp việc mang hồng trà ra, còn nói rõ loại lá trà nào nữa.

“Chị Saori đâu rồi?” Takuya hỏi.

“Chắc loanh quanh đâu đây. Tối bữa ăn nhẹ lúc 3 giờ sẽ quay lại.”

“Ngày nghỉ nào anh cũng tới đây à?”

“Cũng gần như vậy. Mà còn tùy tâm trạng của cha nữa.”

Nói xong, Munakata nhìn chăm chăm vào mặt Takuya. “Cậu đừng quên điều này. Đúng là hiện tại phó tổng yêu quý cậu. Nhưng nếu cậu phản bội, sẽ chẳng có cách cứu chữa đâu.”

“Tôi không nhớ đã phản bội bao giờ.”

Takuya vừa nói thì người giúp việc mang trà ra. hương thơm lan tỏa từ tách trà hoàng gia Copenhagen.

Đợi người giúp việc đi khuất, Takuya hỏi lại.

“Phó tổng không hài lòng chuyện gì à?”

Munakata đưa tách trà lên, thưởng thức hương thơm rồi nhấp một ngụm.

“Vụ Naomi ấy.” Gã trầm giọng. “Cậu đang sục sạo vớ vẩn thì phải.”

“Chuyện đó ấ ấ à?” Takuya hơi khàn giọng. Ngoài phòng an toàn lao động ra, y còn điều tra bên phòng công đoạn thiết kế và phòng bảo trì nữa. “Mà sao chuyện đó lại đến tai anh Munakata?”

“Phó tổng nói với tôi. Ông bảo phải lưu ý chuyện này. Tôi cảnh báo cậu không nên làm chuyện không đâu. Chỉ một lần duy nhất thôi. Sẽ không có lần hai đâu.”

Munakata nhìn Takuya như đang thăm dò phản ứng của y. Takuya nghĩ bụng, cứ như người ngồi đây không phải Munakata, mà là Nishina Toshiki đang nhìn qua đôi mắt của gã.

“Tôi không hiểu.” Takuya nói. “Vì sao không thể điều tra? Tất nhiên tôi tin tai nạn đó đơn thuần do lỗi của người vận hành. Nhưng dù vậy, tôi thấy cách xử lý có phần không thỏa đáng. Khi nhìn qua báo cáo của các bên liên quan, có thể thấy rõ mọi người chỉ làm cho qua chuyện. Tôi cũng có niềm kiêu hãnh của dân kỹ thuật rôbot nên không thể chấp nhận cách làm nửa vời như vậy.”

Takuya muốn khéo léo nhấn mạnh rằng mình không có ý chống đối Nishina Toshiki. Hơn nữa y cũng sẽ không nói năng bất cần.

Munakata hừ mũi như chế nhạo lời giải thích của Takuya.

“Niềm kiêu hãnh của dân kỹ thuật.” Gã lặp lại.

“Toàn những lời sáo rỗng.”

“Sao anh lại nghĩ vậy? Anh cũng là dân kỹ thuật mà.”

Munakata liền quay đi, nhìn ra hàng cây bên kia ban công.

“Thật hết cách.” Gã lẩm bẩm. “Có khi nói cho cậu biết thì tốt hơn.”

“Chuyện gì vậy?”

Takuya vừa cất tiếng hỏi, Munakata liền quay lại đối diện với y, vất chân lên.

“Tai nạn đó không phải do lỗi của người điều hành. Hiện vẫn không rõ chi tiết, nhưng có vẻ nguyên nhân ở phía Naomi.”

“Không thể nào.”

“Tất nhiên là không có chứng cứ xác thực. Nhưng chờ tới lúc có chứng cứ thì muộn mất rồi. Vì vậy các bộ phận được yêu cầu xử lý nhanh chóng. Lúc đó tôi cũng phải chạy đây chạy đó suốt.”

Munakata cười lạnh lùng.

“Vì sao mọi người lại nghi ngờ Naomi?” Takuya hỏi.

“Ngay sau tai nạn, một nhân chứng phiền phức xuất hiện. Đó là một công nhân làm thay ca, cùng giám sát rôbot với nạn nhân. Hắn ta nói rằng mình cũng suýt gặp tai nạn tương tự khi đang làm việc. Vì có chút trục trặc, nên hắn cho dừng Naomi để kiểm tra. Nhưng nó bất ngờ hoạt động lại. Hắn thoát nạn, nhưng chậm chút thôi thì cũng bỏ mạng rồi. Chuyện đó xảy ra 12 tiếng trước tai nạn của Naomi.”

“Không thể tin nổi.” Takuya lắc đầu. “Nhưng vì sao lời khai đó không được công bố?”

“Là do may mắn.” Munakata nghiêm mặt. “Nếu tay công nhân đó báo cáo với phòng an toàn lao động thì phó tổng cũng không làm gì được. Nhưng may là hắn đã nói cho trưởng phòng kế hoạch phát triển.”

“Trưởng phòng Nishina?”

Tại sao hắn lại tới chỗ Naoki?

“Xưởng rôbot đó rất quan trọng trong công việc gần đây của phòng kế hoạch phát triển. Vì vậy Naoki cũng thi thoảng lui tới, biết mặt công nhân ở đó. Tay công nhân kia không biết nói chuyện quan trọng này với ai, nên tìm đến người mình quen thuộc nhất.”

“Vậy trưởng phòng Nishina cũng biết rõ về vụ tai nạn à?”

Nếu thế, *câu chuyện không ăn khớp* chút nào.

“Đúng vậy.” Munakata liền khẳng định. “Sau đó Naoki nói với phó tổng. Tình hình hết sức nghiêm trọng. Đối với phó tổng, công xưởng rôbốt xảy ra vụ tai nạn như vậy là chuyện rất không may. Phó tổng đang muốn thúc đẩy dự án rôbốt. Mà công xưởng rôbốt hoàn toàn tự động đó là biểu tượng thành tích nghiên cứu. Để phó tổng leo lên chức tổng giám đốc và nắm được toàn quyền thì không thể để lại vết nhơ này.”

“Vì vậy phải che giấu sự thật?”

“Mất công lắm đấy.” Munakata nói. “Ban đầu là bịt miệng nhân chứng. Với tay công nhân đó, chúng tôi nói rằng hẳn cũng có trách nhiệm do chậm trễ báo cáo hỏng hóc, nên hẳn ta chịu nghe lời. Ngoài ra để phòng hờ, phải đổi hẳn sang đơn vị khác. Sau đó bưng bít các phòng ban liên quan. Còn cảnh sát, sau khi biết sự cố do lỗi vận hành, họ cũng không điều tra thêm. Tôi đã bảo cậu rồi, những vất vả đến mức không muốn làm thêm lần hai.”

Munakata bày ra vẻ mặt như đang hồi tưởng những vất vả khi đó. Hay có khi gã đang tự mãn trước sự nhanh nhạy của mình.

“Mà nói chung sự tình là vậy.” Munakata hơi hạ giọng. “Cậu tốt nhất không nên làm chuyện gì ngu xuẩn. Dù là vì niềm kiêu hãnh của dân kỹ thuật đi nữa.”

Takuya không tìm ra lời nào đáp lại nên chỉ lặng yên. Munakata gật gù, không biết gã coi sự im lặng này là gì.

“Cậu dốc niềm kiêu hãnh vào những nghiên cứu mới thì hơn. Quá đủ về tai nạn đó rồi.”

“Rôbốt tôi tạo ra đều hoàn hảo.”

“Chúng vẫn chỉ là những khối thép. À cái con rôbốt cậu phát biểu ở hội thảo tên gì nhỉ?”

“Brutus.”

“À ừ. Ngay cả nó cũng chỉ như thế thôi. Không có trái tim.”

“Cần gì phải có trái tim!”

Takuya vừa nói xong thì nghe thấy tiếng Hoshiko từ hành lang.

Lập tức Munakata đổi sang vẽ mặt mềm mỏng.

Hôm đó, trước tiên Hoshiko dẫn y tới một phòng tranh ở Ginza. Nàng muốn kiếm một bức để treo trong phòng. Hoshiko dự định trang trí lại hoàn toàn căn phòng của Naoki. Nàng cũng đã thay giấy dán tường.

“Tôi muốn bức nào thật khó hiểu.”

Khi Takuya hỏi nàng thích loại tranh nào, Hoshiko đáp như vậy.

“Tôi muốn một bức tranh nhìn vào không biết được nó thuộc thể loại gì, mà cũng không thể khen là đẹp. Bức nào người ta nhìn vào liền nghĩ phải tránh nói đến nó.”

Hoshiko giải thích trong lúc đi loanh quanh nhìn ngắm trong phòng tranh.

“Nếu vậy, ai vào phòng tiểu thư sẽ khổ lắm. Bị cắt bớt chủ đề nói chuyện, mà còn phải tránh không nhìn vào tranh nữa.”

Takuya theo sau nàng, vừa lơ đãng nhìn những bức tranh treo trên tường vừa nói. Y không quan tâm đến hội họa. Thật không hiểu nhìn mấy bức tranh thể này người ta thấy vui thú chỗ nào.

“Mục đích là vậy mà. Gây sức ép cho đối phương. Như vậy tôi có thể mào đầu câu chuyện theo ý thích.”

Nhìn mũi Hoshiko hơi phập phồng, Takuya tỏ vẻ thán phục: “Ra là vậy.” Y thực sự thán phục. Cô gái này quả là con gái của Nishina Toshiki.

Sau một hồi phân vân, Hoshiko quyết định mua một bức tranh khổng lồ, lớn bằng cửa sổ phòng Takuya. Quả nhiên bức tranh thuộc loại nhìn vào không hiểu gì. Bức tranh được chia thành mấy mảng màu khác nhau: nâu nhạt, trắng, đỏ, xanh lá cây. Trong mỗi mảng lúc nhúc những thứ chẳng rõ là sinh vật hay không. Tùy mỗi mảng, những thứ ấy có đặc trưng riêng, nhưng Takuya hoàn toàn chẳng hiểu ý nghĩa là gì. Y cũng không rõ chủ đề bức tranh. Nếu có ai bảo tranh vẽ chuyển động của ty thể trong tế bào thì chắc y cũng chấp nhận.

“Bức tranh này vẽ gì vậy?” Không nhận được, Takuya thử hỏi Hoshiko.

“Ai mà biết.” Nàng đáp thản nhiên.

Xong việc ở phòng tranh, Hoshiko đến một cửa hiệu quần áo trang sức hạng sang. Sau hai giờ đắn đo, nàng mua một chiếc áo lông. Takuya ngạc nhiên khi Hoshiko không hề hỏi ý kiến y một lần trong suốt hai tiếng. Chẳng có lấy một câu như là: “Bộ này có hợp không?” Do vậy Takuya cũng chẳng nói gì suốt hai giờ đồng hồ, chỉ ngồi trên sofa trong góc cửa hàng.

Ngồi đó, y không nghĩ về Hoshiko mà về những lời Munakata vừa nói.

Tai nạn đó không phải do lỗi của người vận hành.

Đã có nhân chứng trong vụ đó.

Việc này thật khó tin. Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn là Naoki biết chân tướng vụ việc. Nếu vậy tại sao gã lại điều tra một lần nữa?

Thật không lý giải được. Takuya không hiểu hành động của Naoki. Không, câu chuyện vừa nghe vẫn có điểm gì đó khiến y chưa thỏa mãn. Là gì vậy nhỉ?

Y nghĩ ngợi như thế suốt hai tiếng.

Sau khi rời cửa hàng quần áo, hai người dùng bữa ở nhà hàng kiểu Pháp bên cạnh. Có vẻ đây là quán quen của Hoshiko, khi họ đang ăn giữa chừng thì bếp trưởng ra chào hỏi. Đó là một người đàn ông to béo, rất ra dáng đầu bếp. Sau khi bày ra mấy món tặng kèm³⁰, ông ta cũng chào hỏi Takuya.

“Vị này là thế nào với tiểu thư vậy?”

Ông quay sang hỏi Hoshiko. Nàng mỉm cười với bếp trưởng rồi đáp.

“Thi thoảng hẹn hò cũng được chứ.”

Đây là lần đầu Hoshiko giới thiệu Takuya như vậy.

Hoshiko vừa thoăn thoắt dùng dao nĩa, vừa kể những món dở tệ nàng đã phải ăn khi du học Mỹ. Đường như nàng còn khá căm thù, nên câu chuyện mãi không hết. Nàng nói mãi cho tới khi điểm tâm được đưa ra. Takuya cẩn thận không ngắt mạch câu chuyện. Y biết nếu để điều đó xảy ra, nàng sẽ dỗi hờn vô cớ giữa chừng.

“À vụ án ra sao rồi nhỉ?” Lúc kết thúc bữa ăn, Hoshiko hỏi. “Có

về chưa biết manh mối gì về hung thủ.”

“Không rõ nữa... Việc điều tra hình như gặp nhiều khó khăn.”

“Họ mắc mưu chuyện gì thì phải.”

“Đủ thứ chuyện. Có vẻ nhiều hành động của trưởng phòng rất khó giải thích.”

Đây là cảm nhận của Takuya chứ không phải ý kiến của cảnh sát. Y đã lỡ miệng thốt ra.

“Khó lý giải? Hẳn có giới giang như thế đâu.” Hoshiko gay gắt nói. “Hắn chỉ đơn giản muốn chống đối nhà Nishina thôi. Ngoài ra chẳng có gì cả. Đầu óc rỗng tuếch.”

“Tiểu thư vẫn nghiêm khắc như mọi ngày.”

Takuya cười gượng, nhưng chợt ngẫm ra một điều. Sau khi nhân chứng đến gặp Naoki về tai nạn, vì sao gã lại lập tức báo cho Toshiki? Theo lời Hoshiko, gã vốn có ý đồ chống đối gia đình. Đến lúc ấy mà còn chờ phương pháp khác thì chẳng giống cách làm của Naoki.

Y nhận ra điều làm mình băn khoăn lúc nãy chính là điểm này.

“Anh sao thế? Tự nhiên lại im lặng suy tư?”

Khi Takuya tỉnh trí thì thấy Hoshiko đang trừng mắt với mình.

“À không có gì... Chúng ta chuẩn bị đi thôi?”

“Anh không nói tôi cũng đi. Tiếp theo tôi muốn đi xem khuyên tai ở cửa hàng Hanaya.”

Họ đứng lên, nhanh chóng ra khỏi cửa.

“Hanaya” là một hiệu trang sức nổi tiếng, quay mặt ra đại lộ Ginza. Cửa hàng cũng bán quần áo kiểu tây hay các loại túi xách, nhưng mặt hàng chính là trang sức hàng hiệu nhập khẩu từ nhiều nước.

Hoshiko bước vào cửa hàng rồi lập tức vào trong bắt chuyện với một người, có vẻ là ông chủ. Takuya nghĩ những món đồ này thật xa xỉ, mà đúng hơn là ngu xuẩn. Thật chẳng hiểu bỏ ra mấy triệu yên để mua những thứ vớ vẩn này thì vui thú chỗ nào.

Cũng như lúc trước, Hoshiko tự mình chọn khuyên tai. Takuya lại cảm thấy biết ơn vì điều này.

Cũng như lúc xem tranh, Takuya đưa mắt nhìn qua những tủ kính nằm san sát. Y hơi quan tâm hơn so với lúc xem tranh vì giá cả của chúng. Chỉ là mấy hòn đá mà giá tới mười triệu yên, thật ngu xuẩn.

Bỗng Takuya dừng mắt. Y nhìn thấy một chiếc cài áo trang trí. Cánh hoa màu vàng, chính giữa có đính kim cương. Giống hệt cái y tìm ra trong phòng Yasuko.

Takuya nhìn giá. 870.000 yên...

Đối với cửa hàng này thì không phải quá đắt. Tuy nhiên cũng không phải là thứ một nữ nhân viên văn phòng dễ dàng mua được.

“Anh đang ngẩn ngơ nhìn gì đấy?”

Đột nhiên Hoshiko lên tiếng, làm Takuya giật mình. Nàng nhòm vào tủ kính mà Takuya đang nhìn chăm chú rồi nói: “Là cài áo của hãng Chaumet. Cái này có vấn đề gì ư?”

“À không có gì. Hãng này tên là Chaumet à?”

“Đúng vậy. Đó là nhãn hàng có lịch sử lâu đời nhất ở Pháp, Napoleon cũng rất yêu thích. Tôi lại không ưng lắm.” Hoshiko vỗ nhẹ vào tủ kính. “Nói mới nhớ, hồi đi Pháp năm nay, hình như papa có ghé cửa hàng Chaumet thì phải. Ông ấy mua cho tôi một chiếc vòng cổ trông chẳng hợp chút nào.”

“Phó tổng ấy à?” Takuya lớn giọng. “Thật vậy à?”

“Thật. Mà anh làm sao thế? Đi thôi. Cửa hàng này cũng không được. Chẳng có gì đáng giá cả.”

Hoshiko tự mình lái xe đưa Takuya về tận nhà. Nàng có uống chút rượu lúc ăn tối, nên đây là lái xe trong tình trạng có cồn. Có vẻ nàng không buồn bận tâm.

“Hôm nay cảm ơn anh nhé. Tôi vui lắm.”

Hoshiko vừa bẻ lái vừa nói. Takuya hơi ngạc nhiên, nhìn sang gương mặt trông nghiêng của nàng. Đây là lần đầu y được cảm ơn như vậy.

Khi đã đến nhà, lần này tới lượt Takuya cảm ơn. Rồi y chúc nàng ngủ ngon.

“Chúc anh ngủ ngon. À mà...”

Takuya đang định mở cửa xe thì bị nàng kéo lại. Hoshiko vòng tay

phải qua cổ y, rồi môi hai người chạm vào nhau, có chút nôn nóng. Bờ môi nàng mềm mại nhưng hơi thiếu sự hấp dẫn nữ tính.

“Quà cho ngày hôm nay.”

Khi họ rời môi, Hoshiko mỉm cười. Bộ dạng có chút ngại ngùng. Takuya nghĩ đây là biểu cảm đẹp nhất của nàng từ trước tới giờ.

“Vây chúc tiểu thư ngủ ngon.” Takuya nói.

“Vâng, chúc anh ngủ ngon.”

Takuya xuống xe, nhưng lập tức quay lại hỏi: “À mà... Tiểu thư biết nhóm máu của phó tổng không?”

“Nhóm máu ấy à?” Nàng nhún vai. “Sao anh lại muốn biết cái này?”

“Tôi có chút chuyện... Tiểu thư biết không?”

“Tất nhiên là biết. Nhóm máu AB.”

“Nhóm AB...”

“Lần tới, tôi không chấp nhận anh hỏi những câu như vậy sau khi hôn đầu.”

Hoshiko nói rồi đạp ga thật mạnh, phóng xe đi.

Takuya về phòng, đóng cửa lại.

Ngay lúc đó, y bật cười. Thực sự trong lòng y đang dâng lên cảm giác buồn cười đến không chịu nổi.

Cái gì thế này? Yasuko còn quan hệ với cả Nishina Toshiki. Cha đứa bé chính là ông ta...

“Cuối cùng thì tôi cũng hiểu rồi, Yasuko. Lý do cô không muốn phá thai.”

Tất nhiên là không muốn. Vì có khả năng nó là con của Toshiki. Nếu đúng vậy, ả sẽ nhận được trợ cấp nuôi con xứng đáng. Nếu khéo léo, có khi còn chui được vào nhà Nishina.

Takuya nhớ lại câu chuyện viên cảnh sát kể hôm trước. Cha Yasuko bị bồ nhí tống tiền, khiến gia đình tan nát. Có lẽ Yasuko muốn trả thù bằng cách đứng ở vị trí ngược lại.

“Đánh bạc. Đúng là đánh bạc mà.”

Nhưng Takuya chợt nghĩ lại. Có đúng là đánh bạc không? Toshiki có nhóm máu AB còn Yasuko nhóm máu O. Dù đứa bé nhóm máu A

hay B, ả đều có thể cãi đó chính là con của Toshiki. Nếu đứa bé nhóm máu O thì chỉ cần tổng tiền Takuya là được. Cuối cùng đứa bé nhóm máu B.

Takuya lại bật cười. Không ngờ lại có chuyện như thế. Hashimoto và Naoki đều có nhóm máu A, nhưng từ đầu ả đã không để tâm đến hai người đó.

Bọn họ chết uổng công rồi. Nghĩ đến đó, Takuya lại càng thấy buồn cười.

Tuy nhiên...

Naoki có biết mối quan hệ giữa Toshiki và Yasuko hay không? Takuya từ chiếc cài áo mà phát hiện ra. Có khi Naoki đã biết chuyện.

Nếu vậy, sự tình sẽ thay đổi. Naoki chắc rất lo việc có kẻ khác nối dõi nhà Nishina. Gã có mưu đồ chiếm đoạt gia tài, khiến nhà Nishina khuynh gia bại sản.

Ngoài ra còn một chuyện nữa. Naoki căm thù Toshiki. Có lẽ gã không thể chịu đựng được việc chung đụng một ả đàn bà với ông ta.

“Thật là lẩm chuyệ.”

Takuya lẩn ra giường, nhìn trần nhà lẩm bẩm. Lần này y không còn thấy buồn cười chút nào.

Có tiếng gõ cửa. Sau một chút im lặng, vang tiếng nói: “Xin mời vào.” Đó là thói quen của ông.

Munakata chậm rãi đẩy cửa. Toshiki đang đọc sách bên kia bàn. Ông ngẩng mặt lên, cất cặp kính lão.

“Bạn tìm hiểu được chưa?” Toshiki hỏi với giọng trầm vang vọng.

“Được rồi ạ.” Munakata đáp.

“Là gì vậy?”

“Nhóm B.”

“B... Đúng là vậy chứ?”

“Con hỏi người quen làm phóng viên. Chắc không sai đâu.”

Toshiki ngả người ra sau ghế, nhắm nghiền mắt. Ông im lặng một lúc. Munakata đứng đó, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo.

“Nói cách khác...” vẫn nhắm mắt, Toshiki nói. “Khả năng cao... nó là con tôi.”

“Đúng hơn, đã từng là.”

Munakata nói với giọng đều đều không ngữ điệu. Toshiki mở mắt, nhìn chăm chăm con rể.

“Đúng vậy.” Ông lên tiếng với giọng không còn cảm xúc. “Vụ án lần này tôi mất hai người con.”

“Phó tổng đã định nhận nuôi đứa bé à?”

“Nếu nó là con trai.” Toshiki nói. “Mà nếu là con gái, tôi cũng định sẽ làm hết sức có thể. Vậy nên tôi có bảo Yasuko là nếu có thai thì phải báo ngay lập tức.”

“Có khi cô ta cũng không dám chắc đó là con phó tổng. Con nghĩ cô ta định sinh con, biết nhóm máu đứa bé rồi thông báo sau.”

“Nếu nhóm máu không khớp thì cô ta định thế nào?”

“Trường hợp đó, chắc cô ta sẽ dựa dẫm vào người đàn ông khác. Vụ này cô ta như đang đánh cược.”

“Có lẽ vậy. Nhưng một cô gái định đánh cược như thế, không thể nào lại tự sát.”

“Đúng như phó tổng nói.”

“Quả thật cô ta có liên quan đến chuỗi án mạng liên hoàn này à?”

Có lý do để Toshiki nói “quả thật”. Chính Yasuko nói với ông rằng Naoki đã hẹn ả ta ở Osaka vào ngày xảy ra vụ án. Ông đã tra hỏi Yasuko vì ả ta nghĩ làm hôm Naoki bị giết, cuối cùng ả phải khai ra. Tuy nhiên Yasuko khẳng định mình không hề liên quan tới vụ án. ả nói đã chờ cả buổi tối ở quán cà phê Naoki chỉ định.

Munakata đã tới tận Osaka để xác minh thông tin. Khi gõ dò hỏi ở quán cà phê Biidoro dưới tầng hầm ga Shin-Osaka, quả có một nữ khách hàng giống ả vào hôm xảy ra vụ án.

Theo lời Yasuko, Naoki muốn gặp để nói về chuyện giữa ả và Toshiki. Naoki đã biết quan hệ giữa hai người.

Toshiki nhìn Munakata.

“Xung quanh Yasuko không có cái gì tiết lộ thân phận của tôi chứ?”

“Bây giờ vẫn ổn, nhưng có một thứ không hay lắm.

Là chiếc cài áo Chaumet. Phó tổng đáng lẽ nên gửi quà bằng tiền mặt thì hơn.”

“Cái đó à.” Toshiki tỏ vẻ mệt mỏi. “Đành chịu thôi. Cậu tiếp tục thu thập thông tin đi. Nhưng không được để lộ tên tôi.”

“Con hiểu rồi.”

“Mà còn vụ tai nạn thì sao? Suenaga đồng ý chưa?”

“Vâng. Đã thuyết phục được cậu ta rồi.”

“Nếu vậy thì tốt. Cậu ta khá lanh lợi, nhưng nếu suy nghĩ lệch lạc thì phiền lắm.”

Nói rồi Toshiki phất tay, ra hiệu cho Munakata ra ngoài.

Khói trắng bay lên trần nhà lấm lem. Là khói thuốc Taniguchi phả ra. Đây đó trong phòng, nhiều người đang hút thuốc, vì vậy không khí đục ngầu.

Căn phòng yên lặng ngột ngạt, nóng nực bất thường. Nhưng không ai rời đi. Chốc chốc lại có người gõ cộc cộc lên mặt bàn.

Bỗng có tiếng mở cửa. Mọi người cùng nhìn theo. Người mới bước vào là viên cảnh sát trẻ vừa đi vệ sinh. Đầu đó vang lên tiếng thở dài. Viên cảnh sát trẻ quay lại bàn mình với vẻ hối lỗi.

Sayama ngồi chéo trước mặt Taniguchi, nhìn chăm chăm móng tay mình. Nó đã mọc khá dài lúc nào không hay. Anh không nhớ lần cuối mình cắt móng tay là khi nào.

Có tiếng chân ngoài hành lang. Bước chân thoăn thoắt. Sayama nghĩ bụng, *cuối cùng cũng đến rồi.*

Shindo mở toang cửa, bước vào phòng. Cậu ta không nhìn xung quanh, bước thẳng tới chỗ Taniguchi, đặt tập tài liệu trong phòng.

“Tìm thấy len cừu màu xanh. Thêm cả năm cọng tóc nữa, đều trùng khớp với mẫu của Nishina Naoki.”

Cả đội điều tra ồ lên vui mừng.

Đó là kết quả giám định vừa ra ngày hôm nay, về chiếc xe ở xưởng gỗ Yamanaka. Lời Shindo vừa nói chứng thực cho giả thuyết của Sayama.

Taniguchi gật gù đọc báo cáo. Rồi ông nhìn lên Sayama, mỉm cười.

“Về mặt cậu như muốn bảo *mọi người thấy chưa ấy nhỉ?*”

“Thực tình tôi vui lắm. Giả thuyết được xác nhận là đúng, tất nhiên rất sung sướng.” Sayama cười.

Chiếc bảng đen được đưa ra, Taniguchi đứng ngay phía trước. Ông viết mấy chữ cách lề trái một chút: *Osaka - Toyohashi - Tokyo*. Sau đó ông vừa tổng hợp vừa giải thích những thông tin biết được cho đến giờ. Phía dưới *Osaka*, Taniguchi viết chữ *Nishina*, phía dưới

Tokyo là chữ Hashimoto.

“Hiện tại chúng ta có thể suy đoán là Nishina đã cùng đồng bọn lên kế hoạch sát hại ai đó. Việc hẩn chuẩn bị chiếc van hay tạo chứng cứ ngoại phạm không tự nhiên cũng vì mục đích này.”

“Chiếc van ở Toyohashi có dễ bị lấy đi không nhỉ?”

Một viên cảnh sát hỏi. Taniguchi lập tức trả lời.

“Nếu cậu đang nghĩ cửa xe bị khóa hay khó lấy được chìa thì không sao cả. Chìa khóa dự phòng được cố định bằng đinh ốc phía sau thanh chắn xe. Nên nếu là người quen thì không có gì khó khăn.”

Tất nhiên Naoki cũng biết rõ điều này.

Taniguchi tiếp tục.

“Họ lập kế hoạch như vậy, nhưng kết cục người bị sát hại là Nishina Naoki. Có lẽ là do đồng phạm phản bội. Sau đó vẫn như kế hoạch Nishina đề ra, xác chết được đưa từ Osaka về Tokyo. Vấn đề ở cái kế hoạch này. Tiếp theo Sayama sẽ giải thích.”

Tới lượt Sayama đứng lên. Sau khi nhìn quanh phòng họp, anh bắt đầu nói.

“Nishina Naoki cố ý tạo chứng cứ ngoại phạm tới 6 giờ tối hôm đó. Việc hẩn đòi chọn phòng khách sạn cũng để tạo ấn tượng cho tiếp tân. Ngoài ra, hẩn dàn dựng để bạn mình gọi tới khách sạn lúc 10 giờ tối. Nói cách khác, giữa 6 giờ và 10 giờ, Naoki định làm gì đó. Việc đó chính là sát hại một người, rồi chở xác tới vị trí định trước. Vì vậy hẩn dùng chiếc van cho việc chuyên chở. Tạm gọi địa điểm Nishina muốn chở xác đến là điểm A. Sau đó Nishina sẽ dùng tàu điện hay gì đó quay lại Osaka. Đồng phạm sẽ chở cái xác từ điểm A tới điểm B - Khả năng cao điểm B chính là Atsugi. Sau khi chở xác đến đó, tay đồng phạm quay lại. Cuối cùng, một tên đồng phạm khác chở xác từ Atsugi tới Tokyo.

“Đồng phạm cuối cùng chính là Hashimoto.” Taniguchi nói xen vào.

Sayama gật đầu rồi tiếp tục.

“Kết cục là Nishina bị sát hại, cái xác được đưa tới Tokyo. Có lẽ trong hai tên đồng phạm có kẻ phản bội.”

“Có thông tin gì về kẻ Nishina định sát hại, hay đồng phạm còn lại ngoài Hashimoto không?”

Một cảnh sát thuộc sở Komae lên tiếng.

“Đáng tiếc mọi thứ tôi vừa nói vẫn chỉ là suy đoán, chưa có chứng cứ xác thực. Tuy nhiên dựa theo suy luận này, có thể thu hẹp được phạm vi.”

Nói rồi Sayama quay lại tấm bảng đen. “Kẻ đồng phạm này cũng phải tạo chứng cứ ngoại phạm cho tới khi nhận xác ở điểm A. Vậy hẳn phải ở gần điểm A. Nishina Naoki định chở xác tới điểm A rồi quay lại trong khoảng thời gian từ 6 giờ tới 10 giờ tối. Nếu xét khoảng cách, điểm thích hợp nhất là Nagoya.”

Có lý do để Sayama đề xuất Nagoya. Vì anh vẫn nghi ngờ Suenaga. Thật ra giết người ở Osaka, đưa đến Nagoya rồi quay về trong bốn tiếng đồng hồ thì khá khó khăn. Sayama nghĩ có lẽ Nishina Naoki đã tính toán thời gian sai khi lập kế hoạch. Taniguchi không hề nói gì, chăm chú lắng nghe.

“Vậy hôm đó người nào có mặt ở Nagoya thì đáng nghi nhĩ.” Viên cảnh sát sở Komae gật đầu với lời giải thích của Sayama. “Chúng ta có thể thu hẹp được hung thủ sát hại Naoki như vậy không?”

“Hiện tại thì không.” Sayama đáp.

“Có khi nào đó là Amamiya Yasuko không sếp?” Câu hỏi này hướng đến Taniguchi.

“Cũng có khả năng.” Taniguchi trả lời, vẫn ngồi yên. “Cô ta nghĩ làm ngày hôm đó mà. Tuy nhiên cũng có ý kiến rằng sức của một cô gái không thể giết Naoki được.”

Mọi người cùng gật đầu.

Sau đó Taniguchi đứng lên. Ông nhìn quanh phòng họp.

“Những gì chúng ta nói hôm nay dẫu sao cũng chỉ là giả thiết. Chưa biết có chính xác hay không, vẫn cần suy nghĩ các khả năng khác. Nhưng chắc chắn là có ai đó đã sử dụng chiếc van ở xưởng gỗ Yamanaka để chở xác. Hơn nữa khả năng cao là vào đêm khuya. Nhưng người này sau đó sẽ hành động thế nào? Dùng xe khác để quay lại Tokyo? Chờ đến sáng rồi đi tàu về? Hay dùng phương tiện

giao thông nào khác? Nếu điều tra theo hướng này, chắc sẽ ra manh mối gì đó.”

Sayama thấy suy nghĩ này khá thú vị. *Nếu là Suenaga thì thế nào nhỉ? Y cần phải quay lại Nagoya. Mà còn... Đúng rồi, y có yêu cầu gọi báo thức lúc 7 giờ sáng.*

Vậy là dùng taxi sao...

Sayama chợt nhớ lại khung cảnh trước ga Toyohashi.

Một tay cầm ống hình trụ, tay kia luồn một que tròn vào ống. Đường kính trong của ống không phải một trăm milimét, mà chỉ có vài chục micromét. Đường kính ngoài của que tròn cũng chỉ xấp xỉ mấy chục micromét, làm bằng đồng mềm.

Con người khó làm được việc này. Nếu cứ cố nhét vào có thể dây đồng sẽ bị kẹt, không nhúc nhích được nữa.

Nhưng Brutus lại dễ dàng thực hiện thao tác này.

Trên đầu ngón tay Brutus có gắn cảm ứng để thu thập thông tin. Cánh tay cử động mềm dẻo và thành thực.

Brutus dừng lại ngay khi hoàn thành công việc. Nó hoàn toàn ngừng chuyển động.

Xem đi, đương nhiên là vậy rồi...

Nhìn lên con rôbốt đứng yên không nhúc nhích tựa một người hầu trung thành, Takuya gật gù mãi ngượng. Thế rồi y nhớ tới chuyện Munakata kể hôm trước. Vụ tai nạn ấy chắc là ngoại lệ hiếm hoi. Rôbốt lúc nào cũng trung thành với con người.

Lúc Takuya đang nghĩ ngợi như vậy trong phòng thực nghiệm, bỗng có người bước vào. Đó là Tadokoro, cùng phòng với Takuya, vào sau y một năm. Takuya gọi cậu ta lại.

“Có chuyện gì bí mật vậy?”

Tadokoro kéo ghế đến bên Takuya rồi ngồi xuống. Theo y đánh giá, cậu ta có học lực cao nhưng nghèo tính sáng tạo. Tadokoro kết hôn ba năm trước, sau đó chỉ toàn chăm lo cho gia đình.

“Tôi muốn hỏi vài chuyện về tai nạn của rôbốt Naomi.”

Takuya vừa nói dứt câu, mặt Tadokoro liền trở lên u ám. Có vẻ cậu ta không muốn nhắc lại chuyện này.

“Cậu là người đảm nhiệm lập trình cho con rôbốt đó thì phải?”

“Vâng?” Ánh mắt cậu ta tỏ vẻ cảnh giác.

“Sau tai nạn, cậu có phải cung cấp thông tin cho các bên không?”

“Vâng. Ví dụ như phòng an toàn lao động. Anh Suenaga cũng biết

rõ mà?”

Giọng điệu của Tadokoro như muốn hỏi sao bây giờ Takuya lại muốn tìm hiểu chuyện đó.

“Lúc đó cậu có bị phòng kế hoạch phát triển gọi không?”

“Phòng kế hoạch phát triển?” Tadokoro tỏ vẻ khó hiểu. “Không, không có.”

“VẬY À..”

Tai nạn của Naomi là do lỗi lập trình. Nếu Naoki biết sự thực này, đáng lẽ phải hỏi chuyện Tadokoro một lần chứ.

“Sau tai nạn thì phần mềm đó thế nào? Có còn được dùng không?”

“Không. Kiểu cũ rồi mà. Naomi là con rôbốt cuối cùng dùng đến nó. Ngoài ra, phần mềm ấy không được dùng ở nơi nào khác.”

Như vậy thì sau tai nạn không cần lén lút sửa lại phần mềm lập trình ở những rôbốt cùng loại.

“Sao anh lại hỏi chuyện này?” Tadokoro hỏi ngược lại. Cậu ta ngờ vực cũng dễ hiểu.

“Không có gì. Tôi cần tìm hiểu chút về tai nạn rôbốt. Không có gì to tát cả.”

Takuya nói cảm ơn. Tadokoro cũng đứng dậy, nhưng gương mặt có chút đắn đo.

“À, sau tai nạn một thời gian, trưởng phòng Nishina có ghé đây đấy.” Tadokoro nhìn Takuya rồi nói.

“Trưởng phòng ấy à? Vì tai nạn đó ư?”

“Không, không phải. Cũng giống anh Suenaga bây giờ, trưởng phòng nói là muốn tìm hiểu tai nạn rôbốt.”

“Anh ta hỏi cậu cái gì?”

“Cũng không có gì quan trọng. Anh ta hỏi nếu có người dùng rôbốt lại trong một lúc, rồi điều khiển bằng tay cho rôbốt cử động thì có để lại dấu vết không. Ý anh ta là sau này có kiểm tra được trình tự thao tác của công nhân không. Tôi trả lời là có thể nếu lắp màn hình theo dõi. Nhưng những rôbốt hiện tại không được trang bị như vậy.”

Takuya thấy câu hỏi này thật lạ lùng. Không hiểu vì sao Naoki

muốn biết chuyện đó.

“Anh ta khá rảnh rồi, nên muốn nghiên cứu cách phòng tránh tai nạn gì đó cũng nên.” Tadokoro gõ vào thân Brutus rồi rời đi.

Câu hỏi lạ lùng thật...

Ngay cả sau khi Tadokoro đi khuất, Takuya vẫn đắm chiêu suy nghĩ. Y không lý giải được nhiều chi tiết trong hành động của Naoki. Y vừa cắn móng tay ngón cái vừa sắp xếp lại thông tin trong đầu.

Ban đầu Naoki dự định để nhân vật D tham gia vào kế hoạch sát hại Yasuko. Gã cố tình che giấu sự có mặt của D với Takuya.

Naoki biết rõ chân tướng vụ tai nạn Naomi. Gã tiết lộ thông tin về nhân chứng cho Toshiki. Naoki luôn muốn trả thù Toshiki, sao lần này lại giúp đỡ ông ta?

Vì sao Naoki phải tìm hiểu lại về vụ tai nạn?

Và cuối cùng...

“Điều khiển bằng tay?”

Takuya mở to mắt, nắm chặt tay. Dường như có gì lướt qua đầu y. Tâm trí y bị chi phối bởi một suy nghĩ trước giờ không tưởng tượng ra.

Nếu vậy, mọi bí ẩn đều đã sáng tỏ...

Munakata khẽ ho rồi liếm môi.

“Lúc này cảnh sát đến tìm con.”

Toshiki ngẩng đầu, bỏ chiếc bút máy đang cầm xuống. Đó là tư thế sẵn sàng nghe chuyện.

“Họ muốn xác nhận chứng cứ ngoại phạm trong ngày Naoki bị sát hại. Hôm đó con tới công xưởng Yokosuka.”

“Buổi tối cậu ở cùng tôi mà?”

“Vâng. Nhưng giọng điệu của họ như thể chứng cứ buổi tối không có giá trị gì. Có vẻ cảnh sát cho rằng kẻ giết người và kẻ vận chuyển cái xác là hai người khác nhau.”

“Hừm” Toshiki với tay tới hộp xì gà thủy tinh. “Đám đó nghĩ ra nhiều thứ nhỉ.”

“Công việc của họ mà.”

Munakata cầm bật lửa châm thuốc cho Toshiki. Toshiki không thích nói chuyện lúc rít hơi thuốc đầu tiên. Sau khi thấy ông thở ra khói trắng, Munakata mới lên tiếng.

“Còn một chuyện quan trọng nữa.”

“Gì vậy?”

“Sau khi Naoki bị giết, nhà Yamanaka ở Toyohashi có liên lạc mấy lần. Họ bảo cảnh sát có tới đó.”

“Đương nhiên họ sẽ tới rồi.” Toshiki không lấy làm lạ lòng.

“Vâng, cảnh sát chủ yếu hỏi về thời niên thiếu của Naoki. Nhưng hôm trước có một chuyện kỳ lạ.”

“Chuyện kỳ lạ?”

“Vâng. Cảnh sát điều tra chiếc xe cũ trong gara của xưởng Yamanaka.”

“Xe gì cơ?”

“Con không biết cụ thể. Nhưng có vẻ chiếc xe đó được dùng để chở xác Naoki.”

“Thật à?” Toshiki trợn tròn mắt.

“Nói cách khác, Naoki đã tự mình chuẩn bị xe chở cái xác.”

“Naoki? Sao lại như vậy?”

“Vẫn chưa rõ cảnh sát nghĩ thế nào. Nhưng chúng ta nên tính tới tình huống xấu nhất.”

“Tình huống xấu nhất... Có gì đó không hay à?”

Munakata không lập tức trả lời. Gã ho một tiếng.

“Naoki gọi Amamiya Yasuko tới Osaka, nói là để bàn về phó tổng. Có khi nào cậu ta biết về đứa bé?

“Không rõ nữa. Có thể nó có biết.” Toshiki đáp cụt lủn.

“Nếu cậu ta biết thì có thể sẽ nghĩ cô Amamiya Yasuko là trở ngại cho mình.”

“Hả.” Mắt Toshiki lóe lên. “Cậu muốn nói gì?”

Munakata vẫn tiếp tục với thái độ vô cảm.

“Naoki gọi cô Amamiya Yasuko tới Osaka. Trước đó lại chuẩn bị xe để vận chuyển cái gì đó.”

“Ý cậu muốn nói Naoki định sát hại Yasuko à? Rồi sau đó dùng ô tô để chở xác?”

“Chắc Naoki có đồng phạm nữa. Kẻ đó lợi dụng kế hoạch sát hại cô Amamiya Yasuko để giết Naoki.”

“Nhảm nhí.” Toshiki nhả khói thuốc ra như thể muốn áp chế những lời vừa rồi của Munakata. Ông dụi điếu xì gà còn khá dài vào gạt tàn. “Lại có chuyện vô lý vậy sao?”

“Đó cũng chỉ là phỏng đoán của con. Cũng có thể không đúng. Tạm thời phó tổng cứ tham khảo.”

Munakata cúi chào, chuẩn bị ra khỏi phòng. Tuy nhiên gã chưa kịp quay gót thì Toshiki lên tiếng.

“Đợi đã. Phía cảnh sát nắm được đến đâu rồi?”

“Con không rõ. Họ hoàn toàn chưa biết chuyện giữa phó tổng và Yasuko. Tuy nhiên sau khi tìm ra chiếc van đó, họ chắc sẽ nghĩ rằng Naoki không hoàn toàn là người bị hại trong vụ việc.”

“Vậy không hay rồi.” Toshiki nói. “Chúng ta phải làm gì đó. Nếu một người của nhà Nishina có liên quan tới kế hoạch giết người, công sức xây dựng Công nghiệp nặng MM và danh tiếng nhà Nishina

sẽ bị ảnh hưởng.”

“Ngoài ra còn chuyện này nữa.”

“Còn gì nữa vậy?” Toshiki khó chịu ra mặt.

“Theo cách nói của cảnh sát, người sử dụng chiếc xe ở Toyohashi phải ở gần khu đó vào hôm xảy ra án mạng. Như vậy Suenaga đáng ngờ nhất.”

“Suenaga à...”

Toshiki nhắm mắt, nhìn ra cửa sổ một lúc. Sau đó, vẫn trong tư thế ấy, ông ra lệnh cho Munakata.

“Không còn cách nào khác. Vứt bỏ cậu ta thôi, cắt đứt hoàn toàn quan hệ giữa cậu ta với Hoshiko.”

Munakata cúi đầu lần nữa, tỏ vẻ đã hiểu.

“Phải làm lại mọi thứ rồi. Cần cân nhắc người thừa kế nữa.” Toshiki thở dài.

“Phó tổng thấy nhận nuôi cậu nhỏ ở Yokohama thế nào?”

“Ừ, đúng rồi. Thế cũng được. Thằng bé năm nay học lớp Bảy. Gần đây tôi có gặp, trông khá sáng sủa.”

Toshiki lệnh cho Munakata chuẩn bị mọi thứ cần thiết.

Gorou dùng hai tay ôm gối, vùi mặt vào trong đó. Lưng anh ta lên xuống phập phồng.

Yumie đặt tay lên vai Gorou. Anh ta đầy mồ hôi, chứng tỏ đã cố gắng hết sức. Cả người nóng rực, như thể mồ hôi sắp bốc hơi lên không trung.

“Không sao đâu.” Yumie thì thầm sau lưng Gorou. “Đôi khi cũng xảy ra chuyện như vậy mà.”

Nhưng Gorou không nói lời nào, cũng không đổi tư thế. Yumie khẽ cử động, áp sát má vào lưng anh ta.

Yumie nghe phảng phất mùi dầu máy. Lúc này Gorou đã đi tắm, nhưng do luôn loay hoay làm việc với máy móc từ lúc tốt nghiệp cấp ba, mùi hương này có lẽ đã ngấm vào người anh ta.

Gorou lẩm bẩm gì đó.

Anh ta vẫn áp miệng vào gối nên không nghe ra từ ngữ gì. Yumie hơi ngước lên, hỏi: “Sao vậy?”

“Xin lỗi.” Gorou ngẩng mặt lên khỏi gối. “Buồn cười thật đấy.”

“Có gì buồn cười đâu.” Yumie đáp. “Em đọc sách, thấy họ viết đôi khi vẫn xảy ra chuyện này. Khi tâm trạng thay đổi thì sẽ ổn cả. Nên anh đừng lo.”

Gorou buông gối, lại ôm lấy đầu mình. Anh ta gãi gãi mái tóc bù xù.

“Xin lỗi em.” Gorou lại thì thầm.

“Anh đừng xin lỗi nữa.”

Yumie chạm môi lên lưng anh ta, rồi chậm chậm nhắm mắt.

Đêm nay, sau bữa tối, Gorou đề nghị hai người cùng tới khách sạn. Lúc ấy Yumie ngước lên nhìn anh ta.

“À mà thôi.” Gorou đưa tay cọ mũi. “Anh nói linh tinh rồi. Xin lỗi nhé.”

Yumie nhìn xuống bàn, suy nghĩ. Cô cần một chút quyết tâm, nhưng cũng cảm thấy đến lúc bắt đầu lại được rồi. Vì thế, Yumie đã

trả lời: “Được thôi.”

Gorou như ngừng thở. Rồi anh ta thở ra chậm rãi, hỏi lại: “Không sao chứ?”

Yumie liền gật đầu.

Nhưng lần “bắt đầu lại” của hai người không được suôn sẻ lắm. Từ lúc thay quần áo lên giường, cái ấy của Gorou không một lần cứng lên. Gorou đã thở hồng hộc, hà hít cổ Yumie, sờ nhẹ bầu ngực không to lắm của cô. Anh ta cũng sờ vào chỗ đó của Yumie. Dầu thế, Gorou vẫn không cương cứng được.

Yumie đã thử vươn tay ra. Cái đó của Gorou nhỏ như cửa đĩa học sinh, mềm như thanh kẹo dẻo. Khi Yumie chạm vào, nó cũng phản ứng đôi chút. Vì vậy Gorou khắp khởi hy vọng, nhưng nó lại lập tức quay lại trạng thái ban đầu. Anh ta có vẻ đã bỏ cuộc, quay sang dùng miệng âu yếm Yumie. Cô bèn nói: “Không sao đâu.” Yumie không muốn đêm nay trở thành sự cố gắng hiển đơn phương từ một phía nào cả.

Lời Yumie có khi đã làm tổn thương Gorou. Ngay lập tức, anh ta ôm chặt gối, gục đầu sang hướng khác.

“Này, Yumie.”

Gorou chột cất tiếng. Yumie liền mở mắt: “Gì cơ?” “Yuuji... Không gặp chuyện này à?”

Yumie im lặng. Gorou lại nói: “Xin lỗi. Anh không định nhắc đến cậu ta. Không biết bị làm sao nữa.”

“Có một lần thôi.”

Khi Yumie nói vậy, đôi vai Gorou giật bắn. “Đó là lần đầu tiên. Anh ấy trông đầy tự tin, vậy mà lúc cần thiết lại không làm được. Lúc đó chúng em ngủ lại trên giường khách sạn. Nằm khỏa thân ôm nhau tới bình minh... Rồi sáng hôm sau, anh ấy làm được.”

“Tối tận sáng à?”

“Đúng thế. Nên anh ngủ chút đi, chắc sẽ ổn thôi.”

“Nhưng anh không thể ngủ được.” Gorou quay người về phía Yumie. Mắt anh ta đỏ ngầu. “Nửa đêm nay, anh có việc phải đến khu thực nghiệm.”

“Nửa đêm? Sao lại gấp thế?”

“Ừ.” Gorou gật đầu. “Thế nào cũng phải đi.”

“Thế à.”

“Nhưng vẫn còn chút thời gian. Cho tới lúc đó, để anh ôm Yumie nhé.”

Cánh tay Gorou bao quanh cổ và tấm lưng Yumie. Cô gục mặt vào ngực anh, nhắm mắt lại.

10 giờ tối. Sayama và Shindo đang ở Toyohashi. Họ nhận được thông tin có hành khách nam đi taxi từ ga Toyohashi tới Nagoya vào sáng sớm ngày 11 tháng 11, tức buổi sáng ngay sau hôm Naoki bị sát hại.

Tên công ty taxi là *Giao thông Toyokita*. Sayama và Shindo ngồi trong văn phòng, đợi tài xế chở hành khách nam ấy quay về. Nghe nói người tài xế đó hiện đang đi ra bán đảo Atsumi.

“Chẳng biết ông ta còn nhớ không? Cũng đã gần một tháng rồi.” Shindo hơ tay trước lò sưởi hình tròn, có vẻ lo lắng.

“Chỉ có cách cầu nguyện thôi. Người trong nghề này thường nhớ mặt khách. Không thể coi thường ký ức, chắc hy vọng được.”

“Đúng vậy. Em cũng cầu nguyện đây.” Rồi Shindo tiếp tục hỏi. “Từ ga Toyohashi về Nagoya... Thế là Suenaga à?”

“Có lẽ vậy. Chỉ có thể là y.”

Nói thẳng ra, Sayama thực sự đang đánh cược vào lời khai của ông tài xế taxi. Từ khi phát hiện chiếc van của xưởng gỗ Yamanaka được dùng để vận chuyển cái xác, việc điều tra rất suôn sẻ. Nhưng sau đó đội điều tra lại đâm đầu vào tường. Đặc biệt là danh tính kẻ đã trực tiếp sát hại Naoki. Vẫn chẳng có manh mối gì cả. Họ đang rà soát chứng cứ ngoại phạm của các bên liên quan. Nhưng vẫn chưa phát hiện được gì. Hơn nữa cũng không biết nên mở rộng phạm vi điều tra tới mức nào.

Cũng có khi hung thủ là người ở chỗ khác...

Bất hòa trong nhà Nishina, cái thai của Amamiya Yasuko, quá trình trưởng thành của Naoki... Dường như còn tình tiết nào khác ngoài mấy chuyện này.

Sayama định sẽ tìm hiểu sau khi đã điều tra rõ ràng về Suenaga.

“Gió nổi lên rồi nhỉ.”

Shindo vừa chà xát hai tay vừa nói. Ngoài cửa sổ, vài mảnh giấy vụn bay phất phơ. Mỗi khi có tài xế đóng hay mở cửa văn phòng, gió

lạnh buốt giá lại ủa đến bên chân họ.

“Sang tháng 12 rồi, cậu mặc com lê mỏng vậy thì lạnh là tất nhiên. Những lúc thế này cũng không cần khoe sức trẻ đâu.”

Nhìn Shindo run rẩy co rúm, Sayama cười khở. Bản thân anh đã khoác áo ấm chuẩn bị sẵn.

“Không phải em mặc com lê để khoe mẽ đâu. Đơn giản là không có tiền mua áo khoác. Giải quyết xong vụ này, hay là tới tiệm đồ cũ nhĩ.”

Nói rồi Shindo hắt xì hơi ầm ĩ.

Nhân viên văn phòng của công ty taxi chắc đã nghe được mẩu đối thoại đó, bèn mang tới áo khoác chống lạnh. Đó là loại jacket màu nâu nhạt có cổ áo lông. Không thể nói là hợp thời trang, nhưng khá ấm áp.

“May quá. Thế này thì có thể thông thả ngồi đợi.”

Trùm áo khoác trước người, Shindo cười nhe răng, trông như một con Daruma³¹ đồ chơi tròn vo.

“Mất hết hình tượng của anh chàng hào hoa trong đội quân Taniguchi.”

“Anh nói gì cũng được. Còn tốt hơn bị cảm nhiều.”

“Cậu như vậy trông hết mấy ông chú ngoài năm mươi đấy.”

Sayama cười thành tiếng, nhưng chợt im bật. Từ dáng vẻ của Shindo và lời mình vừa nói, anh chợt liên tưởng đến một điều.

“Này Shindo. Vụ điều tra người khách mua bút máy tới đâu rồi?”

“Chẳng ra sao cả. Sau đó không có tiến triển gì.”

“Nhân chứng nói đó là một ông chú trung niên, đeo kính gọng vàng và mặc áo jacket?”

“Vâng.”

“Còn lời khai kia? Gã thanh niên mua bút máy ở Hachioji ấy.”

“Khả năng liên quan tới vụ án không cao. Chắc mọi người cũng không điều tra kỹ lưỡng. Sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện này?”

“À không.” Sayama nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, suy ngẫm một lúc rồi nói. “Có khi hai người ấy là một không?”

“Cùng một người? Gã mặc áo jacket với tay thanh niên đội mũ

bảo hiểm?”

“Tôi có chút ngờ vực.” Sayama nói. “Theo suy đoán hiện tại, vụ án Naoki do ba kẻ thông đồng sát hại và vận chuyển cái xác. Nếu Hashimoto bị một đồng phạm phản bội và giết chết, hung thủ cần thanh toán luôn người còn lại chứ. Nếu vậy hẳn sẽ phải mua hai chiếc bút máy, gửi cho hai tên kia. Kết cục chỉ có Hashimoto chết.”

“Nói mới nhớ, gã mặc áo jacket mua đến hai lọ mực xanh. Có khi hẳn mua bút máy ở hai cửa hàng khác nhau vì sợ bị để ý.”

“Cô bé học lớp Mười nghĩ gã mặc áo jacket là ông chú trung niên, có thể đơn giản do quần áo và cặp kính mà thôi. Có khi hẳn ta khá trẻ tuổi.”

“Ý anh là hẳn hóa trang ư?”

Shindo có vẻ chưa bị thuyết phục. Nhưng cậu ta như sức nhớ ra điều gì, bèn à lên.

“Anh Sayama à. Có khi nào áo jacket chính là đồng phục lao động của công nhân Công nghiệp nặng MM không? Còn cặp kính gọng vàng, có khi là kính bảo hộ lao động của công trường lắp ráp.”

Sayama bất giác hít sâu. Rồi anh vừa thở hắt ra, vừa nói.

“Một công nhân trẻ ư?”

“Chắc vậy rồi. Nếu thế, hẳn có thể dễ dàng lẻn vào nhà kho xưởng nhiệt luyện để lấy kali xyanua.”

Bốp. Sayama đập vào đầu gối mình. Đến giờ họ vẫn chưa tìm ra nhân vật trùng khớp như vậy. Ngày mai, anh cần tìm hiểu những công nhân trẻ tuổi xung quanh Naoki.

“Mọi chuyện trở nên thú vị rồi.”

Sayama cảm thấy tinh thần chiến đấu lại trào dâng.

10 giờ 40 phút tối, nhân vật họ đang đợi đã quay về. Đó là một người đàn ông ngoài bốn mươi, tên Kawada. Đầu cắt húi cua, gương mặt góc cạnh như hình nhân được chạm trổ bằng gỗ. Sayama cảm thấy đây là người tử tế, có thể tin tưởng.

Kawada uống hết một cốc trà rồi qua chỗ Sayama và Shindo đang ngồi.

Đầu tiên, Shindo xác nhận lại thông tin. Cậu ta hỏi bác tài có nhớ rằng hôm ấy đã chở một hành khách như trong ghi chép không. Kawada trả lời là có.

“Tôi vẫn còn nhớ chuyện hôm ấy. Lúc đó tôi đang đánh một giấc trước ga Toyohashi, vì giờ đó thường ít khách lắm. Chợt có tiếng ai gõ vào kính trước xe, làm tôi giật mình choàng tỉnh.”

“Hình như vị khách đó đi tới Nagoya?” Shindo hỏi.

“Vâng. Anh ta muốn đến ga Nagoya. Nên tôi nghĩ chắc là anh ta muốn lên chuyến tàu sớm nhất xuất phát từ ga đó.”

“Lúc trên xe, hai người có trò chuyện gì không?”

“Không. Tôi nhớ hình như không nói gì.”

“Nghe nói đó là một người trẻ tuổi?”

“Trẻ hơn tôi. Nhưng chắc không phải sinh viên.”

Nói đến đây, Sayama đưa mắt nhìn Shindo. Cậu ta gật đầu rồi hỏi.

“Ông có nhớ mặt vị khách đó không?”

Người lái xe lắc đầu: “Thế nào nhỉ. Tôi cũng không tự tin lắm.”

“Xem ảnh thì ông có nhận ra không?”

“Có khi nhớ ra. Mà cũng không chắc.”

Shindo cho tay vào túi áo com lê bên trong áo khoác chống lạnh, rút ra một xấp ảnh. Đó là ảnh của nhiều kiểu người khác nhau. Shindo cho Kawada xem từng tấm một rồi bảo: “Nếu ông nhớ ra thì nói cho chúng tôi hay.”

Bức ảnh đầu tiên Kawada ngừng lại là ảnh một viên cảnh sát trẻ vừa vào sở. Tiếp đến là ảnh của một diễn viên tạp kỹ vô danh. Cuối cùng ông ta có phản ứng là ảnh Suenaga. Trái tim Sayama nảy lên.

“Có khi chính là người này.” Kawada cầm ảnh Suenaga, thì thầm. “Nhưng... tôi không dám chắc. ‘

Sayama muốn có lời khẳng định rõ ràng, nhưng việc đó xem chừng không thể. Dầu vậy đây cũng là thành quả đáng ghi nhận.

“Ông có nhớ đặc điểm gì của người khách đó không?” Dọn dẹp đồng ảnh xong, Shindo hỏi.

“Đặc điểm ấy à?” Kawada xoay cổ một lúc, rồi lên tiếng: “À đúng rồi. Tôi quên chi tiết quan trọng này.”

“Là gì vậy?”

“Vết sẹo. Ở chỗ này.”

Kawada cho cảnh sát xem tai trái của mình. Dưới tai ông ta có vết khâu.

“Tôi bị tai nạn lúc còn trẻ. Người khách đó cũng có vết sẹo tương tự, nhưng ở bên tai phải, dài độ 2 centimét. Lúc anh ta xuống xe, tôi có thoáng thấy. Lúc đó tôi để ý anh ta có vết sẹo ngược bên với mình.”

“Ồi chà.” Hoshiko sờ vào tai phải của Takuya, kêu lên ngạc nhiên.

Đó là lúc Takuya vừa đậu chiếc Porsche trước căn hộ của mình. Y rời chân khỏi bàn đạp phanh, cất tiếng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh có vết sẹo ở đây à? Giờ tôi mới thấy.”

“À.” Takuya nói rồi hất tóc xuống. “Lúc nào tôi cũng dùng tóc che lại. Nhưng mỗi lần cắt tóc là lại lộ ra.”

“Sao anh lại bị sẹo ở đó vậy? Huân chương cho thời trẻ trâu à?”

“Cũng kiểu kiểu như vậy.”

Takuya nhớ lại lúc nhận vết sẹo đó. Trong căn nhà tối tăm chật chội, y đã bị lão cha say xỉn xô đẩy, đầu đập vào cột nhà.

Con người không bình đẳng. Ngay từ lúc sinh ra đã phân cấp bậc. Takuya sinh ra ở chỗ tồi tệ nhất. Và y đang tìm cách leo lên vị trí cao nhất.

Để đạt được mục đích đó, *dù phải giết người khác...*

Sau khi hôn Hoshiko, Takuya ra khỏi chiếc Porsche. Hoshiko di chuyển sang ghế lái xe, vẫy tay: “Thôi chào anh.” Y cũng vẫy tay lại, đứng chờ chiếc xe đi khuất.

Sau đó Takuya không về nhà mà đi thẳng ra bãi đậu xe, leo lên chiếc MR II. Y khởi động xe, phóng theo con đường mà chiếc Porsche vừa rời đi.

Khi Yumie tỉnh dậy, trên giường đã không còn ai khác. Cô trở mình gọi: “Anh Gorou à?”

Không có tiếng trả lời.

Vẫn không mặc gì, cô rời giường. Trên cái bàn bên cạnh có một phong bì màu trắng, ghi dòng chữ: “Xin lỗi em - Gorou.”

Yumie mở phong bì ra, thấy tim đập dồn lên. Có ba tờ giấy viết tay chi chít. Mới đọc tờ đầu tiên, cô đã òa khóc thảm thiết.

Tối nay, ở khu thực nghiệm của công ty Công nghiệp nặng MM không có ai khác làm việc. Tất nhiên Takuya chọn địa điểm này vì

biết điều đó.

Tầng ba là phòng thực nghiệm chuyên dùng cho rô-bốt. Trưa nay, Takuya đã lén mang chìa khóa phòng đi. Y vào phòng, bật điện lên. Đèn huỳnh quang được bật sáng, vang lên âm thanh như vọng lại từ dưới lòng đất.

Takuya lại gần Brutus, bật công tắc của kẻ giúp việc trung thành. Y thử điều khiển cánh tay của nó. Tay Brutus di chuyển mềm mại như một thanh roi.

Bên cạnh vang lên tiếng chân người, vẫn cầm bộ điều khiển từ xa của Brutus, Takuya đưa mắt nhìn sang.

Sakai Gorou đang đứng đó.

“Ha.” Takuya vui vẻ nói. “Cuối cùng mày cũng chịu đến.”

Gorou không nói gì. Gã cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt Takuya.

“Tới đây ngồi đi.”

Takuya chỉ vào cái ghế bên cạnh, nhưng Gorou không tiến lại. Thay vào đó, gã lên tiếng: “Anh có chuyện gì muốn gặp tôi?”

“Chuyện gì ấy à.” Takuya đặt bộ điều khiển từ xa xuống. “Đầu tiên là xác nhận lại sự thực. Nếu có chỗ nào sai thì sửa giúp tao.”

Gorou hất cằm ra hiệu cho Takuya nói tiếp.

“Thế thì bắt đầu nào. Trước hết, hãy nhắc đến tội ác đầu tiên của mày. Mày đã giết Takashima Yuuji. Đúng không?”

Gorou cúi đầu trong chốc lát. Nhưng rồi, như đã quyết định không còn che giấu gì nữa, gã nhìn thẳng về phía trước.

“Đúng vậy.”

Yumie vội vã mặc quần áo. Nước mắt cô vẫn không ngừng rơi. Dầu vậy cô phải đi ngay. Cô không muốn mọi thứ sẽ kết thúc thế này.

Chính anh đã sát hại Yuuji - Cô nhớ lại nội dung lá thư của Gorou. Điều gì đó trong lòng Yumie đã vỡ vụn cùng những lời ấy.

“... Anh vẫn luôn thích em. Từ ngày xưa rồi. Những giấc mơ của anh đã dần tan biến sau khi vào công ty, quen với Yuuji rồi dắt cậu ấy về

quê chơi. Em với cậu ta đã thành đôi. Có lẽ em vào công ty vì muốn ở cạnh cậu ta. Vậy mà anh vẫn ngốc nghếch không biết gì, lại vui sướng hân hoan. Anh ngốc đến độ định rủ em hẹn hò nữa. Mất một thời gian anh mới biết sự thật. Anh nghe chính miệng Yuuji nói. Cậu ta định cưới em.”

Yumie vẫn còn nhớ rõ. Đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của cô. cũng chính vì thế, cái chết của Yuuji là nỗi đau lớn nhất cô từng trải qua.

“Anh còn căm thù Yuuji vì một lý do khác. Có lẽ em đã biết, công việc của anh với cậu ta là thay phiên giám sát rôbốt trong công xưởng không người. Ngày qua ngày chỉ làm việc với rôbốt, công việc không có chút gì phù hợp với con người. Tất nhiên anh và cậu ta đều muốn chuyển bộ phận. Nhưng theo anh biết, chỉ có đơn của cậu ta được thông qua. Lý do là mỗi mình cậu ta sắp có gia đình. Chẳng có gì khác cả. Yuuji có được thiên thần là em, cậu ta lại được đảm bảo cuộc sống như con người bình thường. Còn anh vẫn không có gì thay đổi, tiếp tục cuộc sống với máy móc không biết đến bao giờ mới kết thúc. Yuuji chết đi thì tốt. Anh bắt đầu nghĩ thế.”

Rời khách sạn, Yumie gọi taxi. Cô nhả tài xế chở tới Công nghiệp nặng MM. Lái xe không nói một lời, lập tức phóng đi.

Yumie cầu nguyện là mình vẫn đến kịp.

“Nhưng có lẽ anh giết cậu ta không đơn thuần vì ghen ghét. Nói thật, bản thân anh cũng không đủ tự tin để khẳng định đầu óc mình bình thường hay không. Lúc ấy anh là ai vậy? Một kẻ ngày qua ngày chỉ làm việc với rôbốt. Anh đã sát hại Yuuji như người đang mộng du.”

“Lúc Takashima Yuuji đang đi một vòng kiểm tra, mày lại gần rồi dừng một rôbốt. Khi Takashima đang sửa lỗi, mày bèn cho rôbốt hoạt động lại, giết chết anh ta. Phải vậy không?”

Gorou im lặng. Takuya coi đó là thừa nhận.

“Động cơ của mày là cô gái kia à? Trông cũng khá đáng yêu đấy. Lúc để ý đến mày, tao có đi theo dõi và ngạc nhiên khi thấy hai người hẹn hò. Ngay lúc đó, tao hoàn toàn tin tưởng suy luận của mình.”

Gorou vẫn không nói lời nào. Takuya tiếp tục.

“Nhưng lại có người khác biết chuyện đó. Là Nishina Naoki. Mày bị gã đó bắt gặp hả?”

“Lúc tôi ra khỏi công xưởng.” Gorou lên tiếng. “Anh ta bất chợt đến khảo sát công việc buổi đêm.”

“Ra vậy. Mày xui nhỉ.” Nói rồi Takuya lập tức đính chính. “À mà không, gặp Naoki là may mắn cho mày nhỉ. Vì gã đưa ra chỉ thị khác cho mày, bảo mày khai rằng ban trưa cũng xảy ra lỗi tương tự. Mày buộc phải nghe theo.”

Takuya cảm thấy đã hiểu suy nghĩ của Naoki. Gã luôn thù hận cha đẻ mình. Vì vậy Naoki định dựa vào trục trặc rôbot để làm khó Nishina Toshiki.

“Tiếp theo Naoki đưa cho mày cây gậy và củ cà rốt. Củ cà rốt là việc chuyển công tác, còn cây gậy là phải phục tùng mệnh lệnh của Naoki. Để dễ chi phối mày hơn, Nishina Naoki đưa Nakamori Yumie lại gần mình. Dù vậy, dựa trên những lời của Yumie, có vẻ Naoki cũng thấy hơi có lỗi với cô ta. Mà mày nhận được nhiều mệnh lệnh từ Naoki không?”

Nhưng Gorou lắc đầu.

“Chỉ có mỗi một chuyện.”

“Là sát hại Amamiya Yasuko à?” Takuya nói. “Nhưng mày nên khôn ngoan hơn một chút. Nghĩ lại mà xem, việc mày giết Takashima Yuuji đã được dàn xếp thành tai nạn. Mày lờ yêu cầu của Naoki đi cũng được.”

“Nhưng nếu anh ta báo cảnh sát...”

“Cứ phủ nhận là được. Chẳng có chứng cứ gì. Tao muốn tiết lộ một chuyện cho mày. Thực ra Nishina Naoki cũng nhận ra gã không có bằng chứng, nên đã tìm mọi cách điều tra lại tai nạn, muốn tìm ra chứng cứ. Nhưng chẳng có gì cả.”

Gương mặt Gorou thoáng hồi tiếc, nhưng lập tức lại vô cảm như lúc đầu. Thấy vậy, Takuya nói.

“Tao tò mò muốn biết chi tiết về mệnh lệnh của Naoki dành cho mày.”

“Chi tiết?” Gorou nhú mày.

“Đúng vậy. Khi nhìn thẻ chấm công của mày, tao phát hiện hôm đó mày làm ca khác bình thường. Đến giữa trưa là xong. Có lẽ Nishina đã tính đến điều đó nên chọn hôm ấy để ra tay. Sau ca làm việc, mày tới Osaka đúng không?”

Gorou gật đầu.

“Anh ta bảo tôi là có một chiếc van ghi chữ ‘Xưởng mộc Yamanaka’ tại bãi đậu xe trước ga Shin-Osaka. Chìa khóa được giấu ở thanh chắn sau xe. Xác nhận xong thì 5 giờ chiều đến quán cà phê dưới tầng hầm. Yasuko sẽ chờ ở đó. Tìm cơ lừa cô ta lên xe, sát hại ở chỗ không người. Sau đó chạy xe lên cao tốc Meishin, xuống ở cổng Nagoya, bỏ lại xe ở bãi đất trống gần đó.”

“Bãi đất trống?” Takuya hỏi lại. “Không phải là bãi đậu xe sao?”

“Ừm.” Gorou đáp.

Takuya không hiểu sao lại như vậy. Địa điểm khác với chỗ được bàn. Y thấy lạ nhưng tiếp tục.

“Kết cục mày lại không làm vậy. Nếu đảng nào cũng phải giết người, thì giết kẻ nắm điểm yếu của mình là Nishina còn hơn. Mày nghĩ vậy đúng không?”

Gorou im lặng gật đầu.

“Mày ra tay ở chỗ nào vậy?”

“Bãi đất anh ta bảo tôi để xe lại. Tôi dùng chặn màu xanh quần người, đợi anh ta tới. Anh ta nghĩ tôi chính là cái xác của nạn nhân. Khi anh ta ngồi vào ghế tài xế, tôi dùng dây nylon thắt cổ anh ta từ đằng sau.”

Thì ra là vậy, Takuya liên kết được tình tiết. Có lẽ Naoki định để Gorou chở xác đến gần cổng cao tốc Nagoya. Còn gã âm thầm tới nơi bằng tàu cao tốc hay gì đó, rồi lái xe chở cái xác đến điểm hẹn với y. Chắc hẳn Naoki thực lòng cũng muốn Gorou trực tiếp lái tới điểm

giao hẹn với Takuya, nhưng lại sợ hai người giáp mặt.

Sau đó Naoki dùng tàu cao tốc quay lại Osaka, tạo chứng cứ ngoại phạm cho mình bằng cú điện thoại lúc 10 giờ.

Theo kế hoạch, khoảng thời gian không có chứng cứ ngoại phạm của Naoki là từ 6 giờ tới 11 giờ. Nhưng thực tế khoảng thời gian này rút ngắn xuống 10 giờ tối. Nếu Takuya hay Hashimoto bị bắt và khai ra kế hoạch, Naoki vẫn có thể khẳng định mình vô tội. Để tạo dựng tình thế này, chắc hẳn Naoki đã sử dụng ảo thuật bài tây.

“Vậy là mày giết Nishina Naoki, rồi tìm thấy tờ cam kết của bọn tao à?”

“Ngoài ra còn có sơ đồ địa điểm trao đổi với anh nữa. Nói thực tôi vô cùng bất ngờ. Tôi không nghĩ rằng còn có hai người nữa tham gia vào kế hoạch giết người này.”

“Vì vậy mày trước tiên lái xe tới địa điểm trong sơ đồ à?”

“Ngoài ra tôi không nghĩ ra cách nào khác.”

“Vì thế mà gây ra lùm chuyệן phiền phức.”

Takuya chậm rãi đứng lên. Phần lớn suy luận của y là đúng. Nghe đến đây thì không còn vấn đề gì nữa.

“Người giết Hashimoto chính là mày. Nhìn tờ cam kết, mày nghĩ bọn tao cũng biết bí mật của mày, đúng không?”

“Tôi đã làm chuyện không phải với anh Hashimoto.” Gorou nói. “Nhưng anh ta cũng tham gia vào kế hoạch giết người. Đó là định mệnh.”

“Có đúng là vậy không nhỉ.”

Takuya vừa nói xong thì Gorou vung thanh sắt lên.

Vừa xuống taxi, Yumie chạy vội qua cổng. Giờ này thường không có nhân viên nữ tới công ty, nhưng bảo vệ không gọi cô lại.

Phòng thực nghiệm... Anh ta nói là phòng thực nghiệm...

Yumie chỉ làm văn phòng nên chưa từng tới khu thực nghiệm. Cô vừa lần đường vừa chạy hối hả.

“Lúc đó chắc anh đã hóa điên rồi. Kể khiến anh điên khủng khiếp chính là những gã làm trong tòa nhà này, hớ hớ tạo ra đám búp bê máy móc.

Yumie à. Đúng như em nói. Mấy gã đó là kẻ điên. Anh đã thấy gã nghiên cứu viên Suenaga áp má vào con rôbốt. Chính vì lũ điên khùng đó mà cuộc đời anh đã bị hủy hoại.”

Kế hoạch của Takuya là gọi Gorou tới, lựa lúc thích hợp để sát hại gã bằng Brutus. Sau đó y sẽ làm nhân chứng, khai là mình đã nhờ Gorou đến phòng thực nghiệm giúp việc, nhưng Gorou vô tình khởi động con rôbốt lúc y không để ý.

Nhưng tình thế này không thể làm vậy được nữa. Gorou nện thanh sắt vào bắp đùi Takuya, khiến y không thể đứng vững. Gã tiếp tục vung thanh sắt nhắm vào đầu Takuya. Y né được trong tích tắc. Thanh sắt va phải thiết bị đo đặc gì đó, vang lên âm thanh sắc nhọn, linh kiện bay tứ tung.

“Nếu giết tao, mày không thoát được đâu.”

Takuya vừa nói vừa thở hồng hộc. Chân phải của y đau buốt. Y chỉ dùng được tay và chân trái để né tránh.

“Tao hiểu chứ.” Gorou nói. “Mà cũng không có ý định trốn. Đơn giản là muốn giết mày thôi.”

Gorou tiếp tục tấn công. Nhưng lần này Takuya gặp may. Thanh sắt trước khi chạm tới người y đã va vào con rôbốt bên cạnh. Âm thanh chói chói vang lên, thanh sắt bật về hướng ngược lại. Có lẽ Gorou bị đau vai, gã chợt quỵ gối.

Nhân cơ hội đó, Takuya lao ra. Y dùng hai tay siết cổ Gorou. Gã dùng hết sức đẩy y ra, đá chân phải vào bụng Takuya. Y bị đá ra phía sau. Trong khoảnh khắc đó, Takuya nhìn thấy chiếc cờ lê cỡ lớn. Y nhanh chóng cầm lấy nó, đồng thời Gorou tiếp tục tấn công.

Takuya vô thức vung cờ lê. Đầu cờ lê giáng mạnh vào giữa trán Gorou, phần giữa hai lông mày bị nứt ra. Gorou dùng hai tay che mặt, nhưng từ những kẽ ngón tay, máu chảy ra ròng ròng. Gã ngã gục xuống sàn.

Takuya tiếp tục giáng thêm một cú vào đầu gã. Gorou gằm rú như một con mãnh thú.

Mất khá nhiều thời gian để Yumie lần mò cửa vào phòng thực nghiệm. Đầu đầu cũng bị khóa không thể vào được. Khi cuối cùng cũng tìm ra, Yumie lập tức đi vào thang máy. Nhưng cô không biết Gorou ở tầng mấy. Cô bèn lao lên cầu thang, gọi tên Gorou. Anh ta không có trên tầng hai. Hoàn toàn tối đen. Yumie leo lên tầng ba. Có ánh đèn hắt ra từ trong phòng. Cô tiến vào, gọi tên Gorou.

Nghe thấy tiếng ồn, Yumie đi vào sâu bên trong. Căn phòng như một lăng mộ khổng lồ với bao nhiêu máy móc. Với thân hình thấp bé, cô khó lòng nhìn được vào trong.

Khi vào sâu hơn nữa, Yumie há hốc miệng. Có ai đó đang nằm bất động trên sàn. Phải mất hai, ba giây cô mới nhận ra đó là Gorou. Anh ta nằm sóng soài, máu chảy ròng ròng.

“Anh Gorou.”

Yumie lại gần. Nhưng còn ai đó đang nấu trong bóng tối của dây máy móc. Yumie vừa kêu lên thì bị cánh tay một gã đàn ông bắt lấy. Một cánh tay rất mạnh. Trong lúc sợ hãi, Yumie nhìn thấy mặt người kia.

Đó là một gã đàn ông có gương mặt méo mó Yumie chưa từng gặp. À không, hình như *mình đã thấy đâu đó rồi. Gần đây, mình đã gặp một người giống kẻ này...*

Y đặt tay lên cổ Yumie. Cô nghĩ mình sẽ bị giết.

Vừa siết lấy cần cổ thanh mảnh của Yumie, Takuya vừa nghĩ: *Mình đang định làm gì đây?*

Tất cả đều thuận lợi theo đúng kế hoạch, vậy mà y lại làm điều không thể quay đầu. Y vừa giết hại Sakai Gorou, và bây giờ lại định giết ả đàn bà này.

Có gì đó không đúng. Takuya thì thầm từ tận đáy lòng. *Chắc là mình đang gặp ác mộng.* Khi ngày mai đến, mọi thứ sẽ trở lại như thường, chỉ có tương lai tươi sáng đang chờ đợi. *Có ai đó từng bảo, muốn đi đến một nơi ngập tràn ánh nắng.*

Ả đàn bà này là gì? Đang muốn làm cái gì? Sao mình lại bóp cổ ả?

Ngay giây phút tiếp theo, Takuya bị vật gì đó đánh mạnh vào cổ. Bị sốc, y buông Yumie ra. Được giải thoát, cô khom người ho sặc sụa.

Takuya quay lại. Y cảm nhận có cái gì lạnh lạnh túm lấy gáy mình. Là Brutus. Cánh tay Brutus đang túm lấy cổ y. Trong trạng thái treo lủng lẳng, y thấy Gorou đang cầm điều khiển từ xa.

“Mày làm gì thế này, Brutus...”

Trong khi Takuya lẩm bẩm, những ngón tay kim loại đen của Brutus lặng lẽ cử động. Y cảm nhận mình bị siết cổ chỉ trong tích tắc.

Ánh sáng màu trắng vụt qua trước mắt Takuya rồi biến mất.

[←1]

Một loại hình sản xuất công nghiệp, tạo ra nhiều loại sản phẩm nhưng mỗi loại có số lượng vừa phải. (Các chú thích trong sách đều của người dịch và Ban biên tập tiếng Việt.)

[←2]

Đơn vị đo diện tích của Nhật, 1 tsubo xấp xỉ 3,3 mét vuông.

[←3]

Takuya nhại lại cụm từ “American Dream”, tức “Giấc mơ Mỹ”, chỉ mong ước thành công và thăng tiến trên bậc thang xã hội.

[←4]

Tường đường khoảng gần 50 mét vuông.

[←5]

Rôbốt dùng trong môi trường khắc nghiệt mà con người không lao động được.

[←6]

Co cứng tử thi: hiện tượng xác chết cứng lại sau khi chết.
Hồ máu tử thi: Hiện tượng máu tụ lại ở phần dưới tử thi,
làm phần da ở đó bầm tím.

[←7]

Căn hộ có ba phòng riêng ngoài không gian phòng khách, phòng ăn, phòng bếp.

[←8]

Tường đường hơn 7 mét vuông.

Một cách mở rộng lý thuyết tập hợp cổ điển, cho phép đánh giá các phần tử trong tập hợp một cách xấp xỉ thay vì chính xác rõ ràng như cổ điển.

[←10]

Một dòng xe của Toyota.

[←11]

Tường đường gần 20 mét vuông.

[←12]

Tên một loại rượu whisky.

[←13]

Tường đường hơn 13 mét vuông.

Tên một loại rượu mạnh.

[←15]

Một trào lưu những năm 80 ở Nhật, các nhân viên công sở đi nghỉ xả hơi, đi bar vào tối thứ Năm thay vì thứ Sáu như bình thường.

[←16]

Nhật Bản dùng con dấu thay cho chữ ký trong giao dịch liên quan đến luật pháp.

[←17]

Tương đương 9 triệu đồng.

Tương đương hơn 200 triệu đồng.

[←19]

Chụp tài liệu giấy thành hình ảnh lưu trữ trong cuộn phim rất nhỏ, khi đọc dùng thiết bị phóng đại.

[←20]

Nghĩa tiếng Việt: Dinh cơ. Nhiều từ Hán có cách phát âm giống nhau nên vị trưởng phòng lấy ví dụ cho dễ hình dung.

Nghĩa tiếng Việt: Trẻ con.

[←22]

Tên một công ty vận tải đường sắt.

Trên một số chuyến tàu, ta có thể mua vé có số ghế ngồi sẵn ở ga trước khi tàu đến. Như vậy dù tàu đông cũng chắc chắn có chỗ ngồi.

[←24]

Tường đường gần 5 mét vuông.

[←25]

Tường đường hơn 330 mét vuông.

[←26]

Giai đoạn trị vì của Thiên hoàng Meiji (Minh Trị),
1868-1912.

[←27]

Thành ngữ: Trong hoàn cảnh tuyệt vọng phải dựa vào cả những điều nhỏ nhặt.

[←28]

Tường đường hơn 7 mét vuông.

Nay là Bộ Kinh tế, Thương mại và Công nghiệp.

[←30]

Nhà hàng hạng sang thường hay có nhiều món ăn nhỏ miễn phí, được coi là bếp trưởng tặng kèm.

[←31]

Một loại đồ chơi của Nhật, giống lật đật.